

3rd February 1966]

[Sri R. Venkataraman]

owners). Since the price demanded was Rs. 1,500 per ground as against Rs. 500 recommended by the Executive Engineer, Madras State Electricity Board, a reference appears to have been made to the Collector of Madras in August 1962 to report to the reasonable market value of the piece of land. The Collector is said to have reported in November 1962 that Rs. 1,200 per ground was the reasonable market value. Thereupon, the Electricity Board formally sanctioned in March 1963 the purchase of the land at Rs. 4.80 lakhs on condition that steps should be taken to acquire the land through the Collector of Madras. Since the specific sanction of the Government was required for the Collector to acquire the lands through Land Acquisition Proceedings for housing purposes within Municipal limits, the Electricity Board authorised the direct purchase of the land subject to the condition that the title to the lands was got duly verified by the Legal Adviser in consultation with the Collector of Madras and the sale executed through the Legal Adviser. The title deed was got examined by the Legal Adviser and the sale deed was executed in August 1963 and payment was made. The transaction is within the competence of the Madras State Electricity Board under section 12 of the Electricity (Supply) Act, 1948."

The Government observe that the Accountant-General has not brought to notice any irregularity in the transactions and have accepted his advice that it is within the competence of the Madras State Electricity Board.

V.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

MR. SPEAKER: Now we may resume the discussion on the Governor's address. The hon. Members who have given notice of amendments to the Motion of Thanks to the Governor's Address, may move their respective amendments.

SRI V. R. NEDUNCHEZHIAN: Sir, I move the following amendments:—

(1) "Add at the end the following:—

'but regret the failure to mention anything about the execution of Cauvery Water-supply Scheme to provide drinking water facilities in the City of Madras.'"

(2) "Add at the end the following:—

'but regret that in the Governor's Address there is no mention regarding the constitution of a representative committee to chalk out a standing policy and to devise concrete steps for the control and reduction of prices of essential commodities.'"

(3) "Add at the end the following:—

'but regret that in the Governor's Address there is no mention about the corresponding increase in the emoluments of the State Government servants on par with the Central Government servants residing in the City of Madras consequent on the classification of Madras City as an 'A' Class City.'"

[Sri V. R. Nedunchezhiyan]

[3rd February 1966]

(4) "Add at the end the following :—

'but regret that there is no mention in the Governor's Address about the implementation of Salem-Neyveli Steel Plant.' "

SRI M. S. MANI : Sir, I second them.

புலவர் கா. கோவிந்தன் : என் பெயரிலுள்ள பின்வரும் திருத்தங்களை முன் மொழிகிறேன் :—

(5) இறுதியில் கீழ்க்காணும் திருத்தத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும் :—

"சேலம் உருக்காலை அமைக்கப்படும் என்பதற்கான உறுதி மொழியை அளிக்காமை கண்டு வருந்துகிறது."

(6) இறுதியில் கீழ்க்காணும் திருத்தத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும் :

"கவர்னர் அவர்கள் உரையில் இந்தி ஆட்சி மொழியாவதைக் குறித்து தமிழ்நாடு மேற்கொண்ட கிளர்ச்சியின்போது, தமிழ்நாட்டு மக்களின் உணர்ச்சிக்கு மதிப்பளிக்கும் வகையில் ஆட்சி மொழிச் சட்டம் திருத்தப் பெறுவதற்கு வழிவகை செய்யப்படும் என அளித்த உறுதிமொழி செயலாக்கப்படுவதற்கான குறிப்பு எதையும் குறிப்பிடாதது கண்டு இம்மன்றம் வருந்துகிறது".

The amendments were duly seconded.

SRI T. P. ALAGAMUTHU : Sir, I move the following amendments :—

(7) "Add at the end the following :—

'but regret that there is no mention in the Governor's Address about the remission of land tax to agriculturists on account of the failure of monsoon in the State, particularly in Cauvery basin.' "

(8) "Add at the end the following :—

'but regret that there is no mention in the Governor's Address about the scarcity of baby/invalid food in the State and the action taken by the Government for proper supply and distribution.' "

The amendments were duly seconded.

MR. SPEAKER : The amendments are now before the House for discussion. The hon. Member, Sri C. Chiranjeevulu Naidu may now speak.

* SRI C. CHIRANJEEVULU NAIDU : Mr. Speaker, Sir, while thanking the Governor for having addressed the joint session of the Legislature, I would like to speak a few words on the address delivered by the Governor. In the death of Sri Lal Bahadur Shastri the country has lost a noble patriot who has dedicated his life to the cause of the nation and the loss that this country has sustained is irreparable. I take this occasion to pay my humble homage to the departed leader.

3rd February 1966] [Sri C. Chiranjeevulu Naidu]

The Governor in his address has mainly dealt with agricultural activities, the food situation and other problems concerning the country. The Governor has mostly dealt with the incentives to be given to agriculturists. As far as assistance to agriculturists is concerned, we have been trying to give as much assistance as was needed to the agriculturists in several fields. With all that the agriculturists could not receive the assistance in the proper way and in proper time. If nature is also helpful and if Government is also favourable, agricultural production may go up appreciably. In the recent year, Nature was not favourable. As far as the ryot is concerned, it should be noted that agricultural labour is a problem to-day in the rural areas. Unless Government come forward to do something in this regard, I think agricultural production may regard. As far as Government assistance is concerned, Government assistance may be manifold. But when we see whether there is proper implementation of assistance, we find that there is no proper implementation as far as the ryots are concerned. Agricultural operations are not well organised; Government do not take interest and render assistance in proper time. We have seen in the recent year that in our State, in addition to the intensive agricultural development programme, four, districts have been selected under intensive agricultural area programme. Immediately certain posts are created and certain officers are appointed. But to whose benefit and for conferring what benefit are they appointed? We have seen for the intensive agricultural area programme, certain demonstrators and certain District Agricultural Officers and agricultural maistries have been appointed. In this connection I would like to say that the Extension Officer (Agriculture) is there in the block level. Under him, several Gramasevikas have been appointed. What is their capacity and technical know-how as far as agriculture is concerned? It may be said that they may be useful for giving technical assistance. Whether the technical assistance is being given properly is a matter for serious consideration. Whether the ryot needs any assistance is also a matter for consideration. The ryot has got all the machinery with him as far as agricultural operation is concerned. He should be provided with certain implements and if they were given to him at the right time, he would be able to see through his cultivation.

The difficulty today is in granting loan assistance. We have been channelising loans through co-operatives. Government has got certain obligations so far as granting of loans to agriculturists are concerned. Under the Takkavi manual, in extending the loans, Government reserve the right to extend the loans through the Revenue Department. Whether it is not desirable that all loans should be channelised through one source is a point to be considered. There are the 'co-operatives'. We have now organised co-operatives in rural areas and we are saying that they should be strengthened and more co-operatives should be created in rural areas. Coming to the loans that are given to agriculturists, I think the time has come for us to consider whether it is not

[Sri C. Chiranjeevulu Naidu] [3rd February 1966]

desirable to channelise all loans to agriculturists through the co-operatives. That would be more helpful and useful to agriculturists. Necessary rules may be formulated. Thereby, we could strengthen co-operatives.

In implementing intensive agricultural programme farm production plans had to be prepared and after submitting the same to co-operatives, loans had to be taken. Whether the farm production plans that have been prepared are useful and whether they are properly prepared is another matter. The farm production loans could not be disbursed to some societies because they were over-due and since some members were in arrears. In such cases we may have to see whether the loan assistance should not be given in such a way so that a ryot who is not in default gets the loan. On account of the fact that other members are defaulters, the ryot who is not in default should not be denied assistance.

Lot of difficulties are being experienced regarding procurement. We have to-day in that field, procuring agents, millers, marketing societies and the Food Corporation. Procurement of 75 kilos has been the usual practice of procurement in our area. We have also seen the enhancement of price of paddy under the Price Control Order. The rice has to be stored in godowns. The millers procure two or three kilos more than the authorised and prescribed quantity. They procure, convert the paddy into rice and send the rice to godowns. The Marketing Societies could not avail themselves of the opportunity because when they convert paddy to rice and sell it to Government and send the Bills to Rural Development Officer for payment, the bills are not passed in time. Consequently, they sustain heavy losses since they have to pay interest for the money borrowed from Co-operative Bank. Repeated representations have been made to Collectors and Rural Development Officers who are controlling procurement of rice from marketing societies, to render assistance in time.

As far as the Food Corporation is concerned, they have been procuring and they have certain 'moisture metres'. To the proportion of the moisture they reduce the rate in the Paddy Price Control Order and it has come to Rs. 24 to Rs. 27 per 75 kilos per bag. This is Rs. 6 or Rs. 7 less than the Price Control Order price. A ryot has told me that even for paddy which has been dried for seven days and which the ryot has kept for seedling purposes, deduction for moisture content has been made and he got 10 per cent less than the price stipulated in the Paddy Price Control Order. These are the conditions prevailing in the State as far as procurement is concerned. The ryot's position is not all right. The ryot has got a tendency to sell his produce right on the threshing floor itself. Sufficient machinery has not been there to procure paddy then and there. The millers could not procure, the marketing societies could not procure and the Food Corporation also could not procure the necessary paddy. That is the position that prevails now. The Government feel that the ryot has always a tendency to complain. It is not so as far as the present situation is concerned. The ryots are not bad. The ryots feel

3rd February 1966] [Sri C. Chiranjeevulu Naidu]

that the prices that have been quoted in the recent Price Control Order are remunerative and that they will be able to give paddy at those prices. But let the Government provide facilities at the right time for procuring paddy soon after the harvest.

Regarding the expenditure, offices and establishments are increasing day by day. I see that there are several wastages in the administration which can be very easily avoided by slicing off several posts that have been created. The people who are employed are not able to know which work has been entrusted to them and to what extent they should do the work entrusted to them. I request the Government to constitute a committee to go into matters relating to procurement and economy in expenditure and to suggest ways and means to avoid wastages. With these words, I resume my seat.

Thank you Sir,

* திரு. எம். எஸ். மணி : கனம் சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய அறிக்கையின் மீது ஒருசில கருத்துக்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய இந்தியப் பிரதமர் அண்மையில் திடீரென்று மறைந்தது குறித்து நாம் அனைவரும் ஆழ்ந்த துக்கத்தில் இருக்கிறோம். ஆனால், இந்தத் துக்கத்தை நாடு பூராவும் 12 நாட்கள் கொண்டாட வேண்டுமென்று அறிக்கை விட்டார்கள். ஆனால் மூன்று நாள் துக்கம் ஆறுவதற்குள்ளாகவே புதிய பிரதமர் தேர்தலை வைத்து விட்டார்கள். பெரியவர் ஒருவர் இறந்து விட்டாலே விட்டிலே 16 நாட்கள் துக்கம் அனுஷ்டிக்கிறோம். பிரதமர் இறந்த அடுத்த சில மணிக்குள் திரு. நந்தா அவர்களை தாற்காலிகப் பிரதமராக நியமித்தார்கள். அவரே பிரதமராக 12 நாள் இருந்து விட்டு, அதற்குப் பிறகு புதிய பிரதமர் தேர்தலை வைத்திருக்கலாம். ஏனோ அப்படிச் செய்யவில்லை. எதிர்க்கட்சியாக இருக்கிற எங்களுடைய கட்சித் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், அந்த வாரத்தில் பொங்கல் தினம் வந்தாங்குட நாட்டிலே விழாக்கள், கூட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் ரத்து செய்து விடுங்கள் என்று கூறி எங்கள் கழகத்தின் கண்ணியத்தைக் காப்பாற்றினார்கள். திரு. வால்பகதூர் அவர்கள் மறைந்து விட்டாலும்கூட அவர் செய்த முக்கியமான சேவையை நாம் என்னைக்கும் மறக்க முடியாது. அவர் இறப்பதற்கு முன்னால் ஒரு பெருங்கூட்டத்தில் பேசும்போது நாட்டிலே இரண்டு கோஷங்களை எழுப்பினார். “ஜெய் கிசான்; ஜெய் ஜவான்” என்ற கோஷங்களை எழுப்பினார். விவசாயிகளுடைய வெற்றி ஜவான் களுடைய வெற்றி என்று சொன்னார். அதற்காக நாம் உள்ளபடியே பெருமைப்படத்தான் வேண்டும். அதோடு இன்னொன்றையும் சேர்த்துக் கொண்டால் இந்த நாடு அவருக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கும். கிசான்களைப் பற்றியும், ஜவான்களைப் பற்றியும் சொன்னாரே தவிர இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற மஸ்தூர்களைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. விவசாயிகளுக்கு வெற்றி; ஜவான்களுக்கு வெற்றி என்பதோடுகூட இந்த நாட்டில் உழைக்கிற உழைப்பாளிகளுக்கு, தொழிலாளர்களுக்கு வெற்றி என்ற கோஷத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டால் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. எம். எஸ். மணி] [3rd February 1966]

இன்றைய தினம் இந்தியாவின் பிரதமராக இந்திரா காந்தி யம்மையார் அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். உள்ளபடியே நாங்கள் பாராட்டுகிறோம். எங்களுடைய கட்சியைச் சார்ந்த புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் “இந்திரா காந்தி அவர்களுடைய நிர்வாகத் திறமையைப் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்கவேண்டும்” என்று சொன்னார். ‘பெண்களே நாட்டில் முதலமைச்சராக, பிரதமராக வரக்கூடாது’ என்று சொன்னதாக ஒரு அம்மையார் பேசினார்கள். அந்த பெண் பிரதமராக வரக்கூடாது என்று எதிர்த்தவர் காங்கிரஸ் கட்சியில் பன்னெடுங்காலமாக இருப்பவரும், பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று முறை சிறைக்கு சென்றவருமான மோராலி தேசாய் அவர்கள்தான். அவருக்கு 168 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஓட்டளித்தார்கள். எங்களைப் பொறுத்தவரை பெண்கள் பிரதமராகவோ, முதலமைச்சராகவோ வரக்கூடாது என்ற நோக்கம் கிஞ்சித்தும் இல்லை. அவருடைய நிர்வாகத் திறமையைப் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்கிறோம்.

தற்போது சாஸ்திரி அவர்கள் இருந்திருந்தால் மிகப் பெரிய பிரச்சனை ஒன்றைத் தீர்த்து வைத்திருப்பார்கள். பர்மா அகதிகள் பற்றிய பிரச்சனை பற்றிப் பேச்சுவார்த்தை சரிவர நடப்பதற்கு முன்னாலேயே அவர்கள் இறந்து விட்டார்கள். பர்மா அகதிகள் இன்னும் இந்த நாட்டுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். திருச்சி நகரத்தில் அவர்களுடைய நிலைமை மிக மிக மோசமாக இருக்கிறது. இரண்டாயிரம் ரூபாயிலிருந்து ஐயாயிரம் ரூபாய் வரை அவர்களுக்குக் கடன் வழங்கப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இரண்டாயிரம் ரூபாய் சாங்ஷன் செய்தாலும் முதலில் 700 அல்லது 800 ரூபாய்தான் பெற முடிகிறது. இரண்டாவது தவணையைப் பெற முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அந்தத் தொகையை அவர்கள் இடையிலே செலவழித்து விடுகிறார்கள். தனிப்பட்ட ஒரு வியாபாரத்தைத், தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால், ஒரு சிறிய கடையை வாங்க வேண்டுமென்றால்கூட 3,000 ரூபாய் பணம் தேவைப்படுகிறது அந்த அகதிகளைத் திருச்சி, புதுக்கோட்டை ரோட்டில் இரண்டு பக்கமும் சூடியேற்றினார்கள். பூன்னாறு சூடிசைகளைப் போட்டார்கள். போட்ட சூடிசைகளில் வசித்து வந்த அவர்களை சில நாட்களில் அப்புறப்படுத்தி விட்டார்கள் அவர்களுக்கு லோன் சரிவரக் கிடைக்கவில்லை. லோன் பெற லஞ்சம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. தொழிற்சாலை வேலை கொடுங்கள் என்று கேட்டும் கிடைக்காத நிலைமையில் மிகவும் வேதனைப்படுகிறார்கள். சமீபத்தில் ஒரு பர்மர் அகதி திருச்சி ஜங்ஷனுக்குப் பின்னால் மரத்தில் தூக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டார். ஆனால், அவர் வயிற்று வலியால் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்று இவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். அவர்கள் பிழைக்க முடியாத நிலையில் வேதனைப்பட்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உடனடியாக லோன் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தோ அல்லது அவர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் பிழை வேலை போன்றவை கொடுத்தோ அவர்களுடைய கஷ்டத்தைத் தீர்க்க முன் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் காரியங்களை யெல்லாம் கவனிக்கும் பொறுப்பை நம்முடைய அகதி அமைச்சர் அவர்கள் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

3rd February 1966] [திரு. எம். எஸ். மணி]

உணவு பிரச்சினையைப் பற்றிக் கவர்னர் உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். உணவுப் பொருள் நம்முடைய நாட்டிலே இன்னும் பற்றாக்குறையாகத்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. உணவு உற்பத்தியில் நம்முடைய இலக்கை எப்போது எட்டப் போகிறோமோ தெரியவில்லை. பற்றாக்குறையின் காரணமாக டில்லியில் உள்ள உணவு அமைச்சர் அவர்கள் அமெரிக்காவிலும் சென்று ஒரு கோடி டன் கோதுமை வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். 'நாங்கள் 14½ கோடி டன் தருகிறோம்; இந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொருவருடைய வயிற்றிலும் திணித்து விட்டு வருகிறோம்' என்ற நிலையில் நம்முடைய உணவுப் பிரச்சினையைப் பற்றிய புள்ளி விவரத்தை அவர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் பங்கீட்டு முறை இருக்கிறது. கடைக்குக் கார்டைக் கொண்டு போனால் கலெக்டர் ஆபீசிலிருந்து இன்னும் அரிசிக்கு அனுமதி கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு அடுத்த வாரம் முன் வாரத்திற்கும் சேர்த்து அரிசி கேட்டால் கொடுப்பதில்லை. தேவையுள்ள காலத்தில் கிடைப்பதில்லை. பொங்கல் விழாவை முன்னிட்டு ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கு ஒரு படி பச்சரிசி கொடுங்கள் என்று திருச்சி கலெக்டர் அவர்களிடத்தில் சொன்னோம். அவர்கள் பச்சரிசி புராவும் சென்னைக்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டது என்று சொல்லி விட்டார்கள். இப்படிக்கலெக்டர் பதில் சொல்லுகிற நேரத்தில், பத்திரிகையில், பொங்கல் விழாக் கொண்டாடுவதற்காக பச்சரிசி கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்ற செய்தி வருகிறது. அதோடு பங்கீட்டு முறையும் ஒழுங்காக இல்லை. ஏழை எளிய மக்களுக்குத் தேவையான நேரத்தில் அரிசி கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆறு அவுன்சிலே ஒரு அவுன்ஸைக் குறைத்துவிட்ட காரணத்தால் கோளத்தில் நடைபெறுகிற நிகழ்ச்சியைப் பார்த்திருக்கும், நம் முடைய தமிழகத்தில் அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் முன்கூட்டியே இந்த நிலைமைகளை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.

நாட்டில் யுத்த நிலைமையை ஒட்டி நாடு புராவும் தங்கம் வசூலிக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்காக ஏழை எளிய மக்கள் நிறையத் தங்கம் கொடுக்கிறார்கள் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் தங்கப் பத்திரம் வசூலிக்கிற முறையைப் பார்த்தால் மிக வேதனையாக இருக்கிறது. ஒரு சம்பவத்தை உங்கள் மூலமாக அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். லால்குடியில் ஒரு ஹோட்டல் முதலாளி தன்னுடைய ஹோட்டலிலே சாப்பாடு போடுவதற்காக 300 மூட்டை நெல்லை வாங்கி வைத்திருந்தார். அவர் அவ்வாறு மூட்டைகள் வைத்திருந்ததைப் பற்றி யாரோ அரசாங்கத்திற்கு எழுதிப் போட்டு விட்டார்கள். உடனே அங்குள்ள தாசில்தார் மற்றவர்கள் எல்லாம் நெல் மூட்டை உள்ள இடத்தை சீல் வைத்து விட்டார்கள். சில பெரியவர்கள் மத்தியஸ்தம் செய்தார்கள். அப்படி மத்தியஸ்தம் செய்து நீங்கள் 30 பவுன் கொடுத்து விட்டால் உங்களை விட்டு விடுவோம் என்று மத்தியஸ்தம் செய்யப்பட்டது. உடனே அந்த ஹோட்டல் முதலாளி திருச்சிக்கு சென்றார். திருச்சியில் அவருக்கு வேண்டிய

[திரு. எம். எஸ். மணி] [3rd February 1966]

ஒருவரைச் சந்தித்து நிலைமையைச் சொன்னார். அவர் கொஞ்சம் கெட்டிக்காரர். இருபது பவுன் வாங்கி வா, அதை நான் 30 பவுனாக ஆக்கித் தருகிறேன் என்று 20 பவுன் வாங்கி வாச் சொன்னார். பத்து பவுன் இடையுள்ள செம்பை வாங்கி இரண்டையும் சேர்த்து உருக்கி—பவுனுக்கு முத்திரை அடிக்க திருச்சியில் எட்டணை சார்ஜ் 30 பவுன்களுக்கு முத்திரை அடித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த 30 பவுனும் தாசில்தாரிடம் கொடுக்கப் பட்டது. தாசில்தார் அதை தங்கப்பத்திரத்திற்கு முதலீடு செய்து கொண்டார். இதை உருக்கும்போதுதான் உண்மை தெரியும். உதாரணத்திற்காக இதைச் சொன்னேன். இதே போல் நிறையத் தங்கம் திருச்சியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த 30 பவுளை தாசில்தார் பெற்றுக்கொண்டார். உடனே கலெக்டரிடம் சென்று இப்படி பவுனில் செம்பைக் கலந்து கொடுக்கிறார்கள், நீங்கள் எடை போட்டு இவ்வளவு கிராம் என்று வாங்கிக் கொள்கிறீர்கள், கடைசியில் பம்பாயில் அதை உருக்குகிறபோது உண்மை தெரியும் என்று சொன்னேன். இப்படி வாங்கியது தவறு, என்று கலெக்டர் ஒத்துக் கொண்டார். அதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகிறேன் என்றும் சொன்னார். அவர்களை நிர்ப்பந்திக்கிறபோது அதில் தவறு செய்யும் வழியில் இறங்குகிறார்கள். திருச்சியில் நடைபெறுகிற நிலைமையை நான் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். எங்கள் திருச்சி ஜில்லாவில் இரண்டு காங்கிரஸ் கட்சிகள் இருக்கின்றன. இரண்டு பேர்களும் தனித்தனியாக தங்கம் வசூல் செய்கிறார்கள். ஒருவர் வசூல் செய்து நான் காமராஜ் அவர்களிடம் 1,000 பவுன் தங்கம் கொடுப்பேன் என்று சொல்கிறார். இன்னொருவர் வசூல் செய்து தாசில்தாரிடம் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இதில் ஏற்படக் கூடிய நிலைமை என்ன? நாங்கள் கலந்து கொள்ள முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. ஒரு சர்வக்கட்சி கமிட்டி அமைத்திருந்தால் நாங்களும் வசூலிக்க ஏதுவாக இருக்கும். 100 பவுன் வசூல் செய்கிறேன் என்று சொல்கிறவர் வசூலித்ததை கலெக்டரிடம் அல்லது தாசில்தாரிடம் கொடுக்காமல் அவர்கள் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னொருவர் தாசில்தாரிடம் உடனடியாகக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். ஆகவே இதில் தவறு ஏற்பட வழியிருக்கிறது. ஒரு நெக்லஸின் விலை ரூ. 500 இருக்கும். அதைத் தங்க பத்திரத்திற்காகக் கொடுக்கிறபோது அதிலுள்ள கற்களை எடுத்துவிட்டுத்தான் கொடுக்கிறார்கள். ஆக 500 ரூபாய் பெறுமானம் உள்ள அது கற்கல் போக 250 ரூபாய்க்குள்ள தங்கத்தைத்தான் கொடுக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத் திலேயே சொன்னார்கள், தனிப்பட்டவர்கள் யாரும் வசூல் செய்ய அனுமதிக்க மாட்டோம் என்று. அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள், பொறுப்புள்ள குழுக்களைத்தான் வசூல் செய்ய உத்தரவிடுவோம் என்று சொன்னார்கள். அதைக் கவனத்தில் வைத்துக் கொண்டு தனிப்பட்டவர்கள் தங்கத்தை வசூல் செய்யக் கூடாது என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து கவர்னர் அவர்கள் உரையில் நாட்டிலுள்ள பெரிய சமுதாயமாகிய தொழிலாளர்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட கூறவில்லை. அதைத்தான் சமீபத்தில் எதிர்க்கட்சிச் செயலாளர்

3rd February 1966] [திரு. எம். எஸ். மணி]

அவர்கள் கோவைத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிய நிலைமையைச் சொன்னார்கள். கோவை ஸ்பின்னிங் அண்ட் வீவிங் மில்ஸ் கடந்த 8-11-1965 முதல் மூடப்பட்டு விட்டது. மூடப்பட்டு விட்டது என்று சென்னால் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். நாங்கள் நேரிந்து கொண்டிருக்கிற காரணம் அந்த மில் நிர்வாகிகளுடைய உள்ள தகராறுதான். அந்த மில் மூடப்பட்டதால் இன்றைய தினம் 5,000 தொழிலாளர்கள் வேலை இல்லாமல் 8-11-1965 முதல் பட்டினி கிடக்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அரசாங்கம் அதில் உடனடியாகத் தலையிட்டு பூட்டிய மில்லை திறந்து அல்லது அதற்கு ஏதாவது நஷ்டயீடு கொடுத்து—தங்கப்பத்திரத்திற்கு கொடுப்பது போன்று கொடுத்து—அவர்களை உடனடியாக வேலைக்கு அமர்த்தினால்தான் 3,000 தொழிலாளர்களைக் காப்பாற்றமுடியும். இந்த நிலையில் இம்மாதிரி மஹாராஷ்டிர அரசாங்கம் செய்து இருக்கிறது. அங்கு ஒரு மில்லை முடினார்கள். முடிய அந்த மில்லை அரசாங்கம் கைப்பற்றி உடனே அங்குள்ள தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கொடுத்திருக்கிறது. அதேபோல் இந்தக் கோவை ஸ்பின்னிங் அண்டு வீவிங் மில்லையும் உடனடியாகத் திறக்க வேண்டும். அது தவிர சங்கரன்கோவிலில் கிதாஞ்சலி மில்ஸ் இன்றையதினம் பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதில் 300 பேர்கள் வேலை இழந்து நிற்கிறார்கள். கோவையில் வாசுதேவரக இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்ற ஆலையும் மூடப்பட்டு 25 பேர்கள் வேலை இழந்திருக்கிறார்கள். பெரியநாயகன்பாளையத்தில் ரெங்குதா மில்ஸ் மூடப்பட்டு 500 பேர்கள் வேலை இழந்து விதியில் நிற்கிறார்கள். நெருக்கடி நேரத்தில் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்பது நம்முடைய கொள்கையாக இருக்கிறது. அந்நிலையில் மில்கள் மூடப்பட்டு பெரியதொரு சமுதாயம் பாதிக்கப்பட்டால் அவர்கள் வேறு வழியில் செல்லக் கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்படும். அல்லது போராட்டத்தில் இறங்க வேண்டிய ஒரு நிலைமை ஏற்படும். அதனால் நாட்டு மக்களுக்குத்தான் தொல்லை ஏற்படும் என்ற காரணத்தினால்தான் இதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உடனடியாக அரசாங்கம் தலையிட்டு முடிய மில்கள் அத்தனையையும் திறந்து நடத்தவேண்டிய ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, திருச்சி நகரத்தைப் பொறுத்தவரை தண்ணீர் பிரச்சனை மிகப் பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் ரேஷன் கிடைக்கவில்லை. மற்றொரு பக்கத்தில் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை. பக்கத்தில் கொள்ளிடம், காவேரி ஓடுகிறது, ஆனால் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை என்று மக்கள் குறை கூறுகிறார்கள். கலெக்டர் டி.டி.வி. மீட்டிங்கில் சொல்லும்போது குறையை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் நகராட்சி ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. திருச்சியில் நான்கு பெரிய டாங்குகள் கட்டப்பட்டு இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றில் தண்ணீர் இல்லை. எங்கள் விட்டுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள டாங்கை சிவாஜி கணேசனை வைத்து திறந்தார்கள். திறப்பு விழா செய்தார்கள், கல்வெட்டு நாடப்பட்டதே தவிர தண்ணீர் விடவில்லை. இதற்கு காரணம் என்னவென்று சொன்னால் ஒவ்வொரு விதியிலும் போகும் குழாய்களுக்கு ஒரு குழாய்க்கு மற்றொரு குழாய் இணையும் இடத்தில், அதாவது ஜாயிண்டை இணைக்கும்

[திரு. எம். எஸ். மணி] [3rd February 1966]

இடத்தில் கால் பவுண்டு ஈயம் போட்டு பற்ற வைக்கவேண்டும். ஆனால் அரைக்கால் பவுண்டு ஈயத்தைப் போட்டு விட்டு மீதியை திருஷ்டிப்பார்கள், ஆகவே டாங்கில் தண்ணீர் விட்டு சப்ளை கொடுத்தவுடனேயே தண்ணீர் பிடித்துக் கொண்டு போகிறது. ஆகவேதான் தண்ணீர் சப்ளை செய்யமுடியவில்லை. கலெக்டர் அவர்களிடம் திருச்சிக்கு நல்ல தண்ணீர் கொடுக்கவேண்டுமென மூன்று நான்கு ஆண்டுகளாக கேட்டு வருகிறோம். ஆகவே நகராட்சியுடன் அரசாங்கம் உடனடியாக தொடர்பு கொண்டு குடி தண்ணீர் வசதியைப் பெருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தண்ணீர் கொடுக்க முடியாவிட்டாலும்கூட இன்றைய நினம் அவர்கள் மக்களுக்கு தொல்லைகள் கொடுக்கிறார்கள் ஏராளமாக. பர்மா அகதிகள் கடைகள் கட்டிக் கொள்ள கலெக்டர் அனுமதி கொடுக்கிறார்கள். கலெக்டர் அனுமதி கொடுத்தும் மறுநாளே அவர்கள் கட்டியிருக்கும் கடைகளை தூக்கி எறிந்து விடுகிறார்கள். அரசாங்கத்தின் சார்பாக கலெக்டர் அனுமதி கொடுக்கும் அதிகாரிகள் கடைகளை இவர்கள் தூக்கி எறிகிற காரணத்தினால் பர்மா அகதிகள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்.

அதுமட்டுமல்ல, என்க்ரோச்மென்ட் என்று சொல்லி குடிசைகளை பிடித்து எறிகிறார்கள். என்க்ரோச்மென்ட் என்று ஏராளமான குடிசைகள் பிடித்து எறியப்படுகின்றன. ஏராளமான மாடு வீடுகள் என்க்ரோச்ட் செய்யப்பட்ட இடங்களில் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றில் யாரும் தலையிடுவதில்லை. ஏழை எளிய மக்களின் குடிசைகள்தான் பிடித்து எறியப்படுகிறது. இந்த நிலையில் வரிப் பளுதான் அதிகமாக இருக்கிறது. திருச்சியில் தேவர் மன்றம் என்ற ஒரு மன்றம் இருக்கிறது. அங்கு பொதுக் கூட்டங்கள் நடத்தலாம். நாடகங்கள் நடத்தலாம். அதற்கு 35 ரூபாய் வாடகை இருந்தது. இன்றையதினம் அந்த வாடகை 200 ரூபாயாக உயர்த்தி விட்டார்கள். அதுமட்டுமல்ல, இப்படி வரி போடுகிற நிலையில் கண்ணாங் கருத்துமாக இருக்கிறவர்கள் அதை எப்படி பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன். திருச்சி முனிசிபாலிட்டிக்கு இரண்டு சத்திரங்கள் இருக்கின்றன. வெளி ஊர்களில் இருந்து வந்து தங்குகிறவர்களுக்கு குறைந்த வாடகையில் தங்கலாம் 12 அணுவில். பெரிய ஹால் இரண்டு இருக்கின்றன. வெளி ஊர் மாணவர்கள் திருச்சி பார்க்க வருகிறபோது அங்கு தங்கலாம். வாடகை ரூ. 2-75 பைசா. கடந்த நான்கு மாதங்களாக அந்த ஒரு சத்திரம் பூட்டியே இருக்கிறது. என்ன காரணம் என்று பார்க்கிறபோது திருச்சியில் நடத்த காமராஜ் பிறந்த தின விழாவிற்காக செய்யப் பட்ட ஆர்ச்சுகள் அத்தனையையும் உள்ளே வைத்து பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். ஒன்று 500, 1,000 ரூபாய் விலை மதிப்புள்ளது. அங்கு அவற்றை வைத்து பூட்டியிருப்பதால் திருமணங்கள் நடத்த முடியவில்லை. அங்கு பொது உற்ப்பினர் கூட்டங்கள் நடத்தமுடிய வில்லை. வெளி ஊர் பிரயாணிகள் 50 பேர்கள் வந்தால் தங்க முடிய வில்லை. இந்த ஆர்ச்சுக்கு, அவற்றை உள்ளே பூட்டி வைக்க ரூ. 2-75 பைசா வாடகை கட்டப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் நகராட்சியில் கட்டப்பட வில்லை. அப்படி கட்டவில்லையே என்று சொல்லும் போது அதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கவில்லை. அரசாங்கத்

3rd February 1966] [திரு. எம். எஸ். மணி]

திருக்கு அதுபற்றி தகவல் அனுப்பியும் அவர்கள் பராமுகமாக இருந்து ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் இதுபற்றி பேச ஆரம்பித்தவுடன் இன்று ஒவ்வொரு ஆர்ச்சாக காலி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலை ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் தொழிலாளர்களைப் பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று நான் முன்பே சொன்னேன். தமிழகத்தில் பெரிய தொழிலாளர் வர்க்கமாக இருப்பது பீடித் தொழிலாளர்கள். அவர்களுக்கு இன்றைய தினம் மிகவும் குறைந்த கூலி இருந்து வருகிறது. அதை உயர்த்துவதற்கு என்று 1948-வது ஆண்டு குறைந்த பட்சக் கூலி சட்டத்தை திருத்தி அமைப்பதற்காக அரசாங்கம் இப்போது ஒரு கமிட்டியை நியமித்திருக்கிறது. அந்தக் கமிட்டியில் முதலாளிகள் சார்பாக நான்கு பேர்கள், தொழிலாளர்கள் சார்பாக நான்கு பேர்கள், அரசாங்கத்திலிருந்து மூன்று பேர்கள் என்று 11 பேர்களை போட்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்க சார்பாக லேபர் கமிஷனரையும் அவரைச் சார்ந்தவர்களையும் போட்டிருக்கிறார்கள். முதலாளிகள் சார்பில் நான்கு பேர்களுக்கும் இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் சார்பில் நான்கு பேர்களுக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருச்சியில் பீடித் தொழில் மிக சிறந்த தொழிலாக இருந்து வருகிறது. சுமார் 20,000 தொழிலாளர்கள் வரை இதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். எட்டு வயதுள்ள குழந்தைகள் வரை இதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தொழிலில் ஏழை முஸ்லீம் விதவைகளும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் இருந்தும் திருச்சியிலிருந்து தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள் ஒருவரைக்கூட இந்தக் கமிட்டியில் போடவில்லை. எங்களைப் போடவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், இதில் திருச்சியைச் சேர்ந்த தொழிற்சங்க பிரமுகர் ஒருவருக்காவது இடம் கொடுக்கவேண்டும். திருச்சியிலிருந்து ஒருவரையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களுையோ அல்லது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை சார்ந்தவர்களுையோ இதில் எடுத்திருக்கலாம். அப்போது தான் இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தும்போது பல நல்ல ஆலோசனைகளை எடுத்துச் சொல்ல முடியும். வெளியூரில் சுற்றுப்பயணம் செய்யும் போது, நல்ல முறையில் இதை எப்படி திருத்துவது என்பதைப்பற்றி ஆலோசனைகளை சொல்வதற்கு வழிவகை ஏற்பட முடியும். ஆகவே நான் முன்னால் கூறியது போன்று திருச்சியைச் சார்ந்தவர்களை இந்த கமிட்டியில் சேர்க்கவேண்டும். முதலாவது சட்டத்தை திருத்துவதற்குப் பதிலாக, சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு போடப்பட்டிருக்கின்ற இந்தக் கமிட்டியை திருத்தி அமைக்கவேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த நாட்டில் இருக்கின்ற எல்லாப் பிரச்சனைகளையும் கவர்னர் அவர்கள் தன் உரையில் குறிப்பிடுவார்கள் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் முக்கியமாக குறிப்பிட வேண்டிய சில பிரச்சனைகளை குறிப்பிட தவறிவிட்டார் என்றே நான் கருதுகிறேன்.

[திரு. எம். எஸ். மணி] [3rd February 1966]

கடைசியாக, நான் சொல்லவிரும்புவது, இந்த நாட்டுக்கு பிரதமராக வந்திருப்பவர் புதியவர். அவரால் இந்தியாவை நல்ல முறையில் ஆட்சி செய்ய முடியுமா என்று பார்க்கிற நேரத்தில், அவருக்கு போதுமான திறமையிருக்கிறதா இல்லையா என்று பார்த்தால், திறமை அடிப்படையில் யாருக்கு இந்தப்பதவி கொடுத்திருக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி என்னுடைய அபிப்பிராயம், நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களை டெல்லிக்கு அனுப்பினால் உகந்ததாக இருக்கும் என்பது தான். எல்லா காரியங்களையும், எப்படிப்பட்ட காரியங்களையும் சமாளிக்கக்கூடியவர் இம்மாதிரி பதவிக்கு உகந்தவர் என்கின்ற என்னுடைய விருப்பத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். . . .

கனம் திரு. பூ. கக்கன் : கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு, நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் இங்கேயிருப்பது பிடிக்கவில்லை போலிருக்கிறது. அதனால் நான் அங்கே அனுப்பிவிடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார் போலும். . . .

திரு. எம். எஸ். மணி : இது ஒரு மாகாணம். மாகாணத்தில் முதலமைச்சர் பதவி என்பது சிறியது தான். அதைவிட இந்தியப் பிரதமராக இருந்தால் நல்லமுறையில் பல பிரச்சனைகளையும் சமாளிப்பார். அதற்கு திறமையுள்ளவர்கள் என்கின்ற அன்பு ஆசையின் காரணமாகத்தான் டெல்லி அனுப்பவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன் என்று தெரிவித்து, என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. மு. கருணாநிதி : அமைச்சர் கக்கன் அவர்கள் எங்களுக்கு முதலமைச்சர் அவர்களை பிடிக்கவில்லையோ என்று கேட்டார்கள். அப்படியானால் அவர்களுக்கு திரு. காமராஜ் அவர்களை பிடிக்காமல் தான் டெல்லிக்கு அனுப்பினார்களா? அது தான் காரணமா?

கனம் திரு. பூ. கக்கன் : தலைவர் காமராஜ் அவர்களை டெல்லிக்கு பிரதமராக அனுப்பவில்லை. அவர்கள் காங்கிரஸ் மகாசபைக்கு தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதால்தான் போயிருக்கிறார்கள்.

* திரு. நா. சௌந்திரபாண்டியன் : மதிப்பிற்குரிய சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, மதிப்பிற்குரிய கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் ஆற்றிய உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கவர்னர் அவர்கள் ஆற்றிய உரையில், விவசாய அபிவிருத்தியைப்பற்றியும், உணவுப்பற்றாக்குறையைப் பற்றியும் மிக நல்லமுறையில் எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள். நாட்டில் விவசாயிகள் படக்கூடிய கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு என்னென்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் தெளிவாக எடுத்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக சொல்லப்போனால், இப்போது விவசாய மக்களுக்கு கூட்டுறவு மூலம் கிடைக்கக்கூடிய கடன்கள் காலாகாலத்தில் கொடுக்க முடியவில்லை. அதோடு தீவிர சாகுபடி திட்டத்தின் கீழ் செயல்படுகின்ற மாவட்டங்களில் கொடுக்கப்படும் கடன்கள் உரிய காலத்தில் கிடைக்காமல் விவசாயிகள் கஷ்டப்படு

3rd February 1966] [திரு. நா. செளந்திரபாண்டியன்]

கிரார்கள். ஆகவே அதற்குரிய முறையில் கூட்டுறவு சட்டத் திட்டங்களை திருத்தி அமைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ரசாயன உரங்கள் கிடைக்கின்ற விஷயத்தில், காலாகாலத்தில் விவசாயிகளுக்கு ரசாயன உரங்கள் கிடைப்ப தில்லை. அதன் காரணமாக விவசாயிகள் அதை நல்ல முறையில் உபயோகப்படுத்த முடியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் ரசாயன உரங்களை விவசாயிகள் தேவைப்படுகின்ற காலத்தில் கொடுப் பதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

விவசாயம் நல்லமுறையில் முன்னேற்றமடைவதற்கு, பயிர் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தை அமுலுக்கு கொண்டு வரவேண்டும். இதன் மூலம் தான் விவசாயப் பெருமக்களுடைய வாழ்க்கை மேம்பாடு அடையும் என்பதை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதே நேரத்தில், நம்முடைய மாநிலத்திலுள்ள விவசாயிகள் சிறிய விவசாயிகளாக இருப்பதால் அவர்கள் இயந்திரக் கலப் பையை உபயோகித்துக் கொள்ள முடியாதவர்களாக இருக் கிறார்கள். ஆகவே சிறிய இயந்திர கலப்பையும் பவர் டில்லர்களை விவசாயிகளுக்கு கொடுக்க அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்கவேண்டும். இவை இந்தியாவில் கிடைக்கவில்லை என்றால் வெளி நாடுகளிலிருந்தாவது இறக்குமதி செய்து விவசாயி களுக்கு கொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமங்களில் விவசாயப் பொதுக் கிணறுகளை அதிகமாக ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தில் திட்டம் இருந்து வருவதாக தெரிகிறது. கூடுமான இடங்களுக்கு பயன் படும் அளவில் இந்தத் திட்டத்தை சீக்கிரமாக அமுலுக்கு கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய தொகுதியிலுள்ள, ராதாபுரம் கால்வாய் வேலை முடிவுறும் தறுவாயில் இருக்கிறது. இதற்கான உப கால்வாய்களை உடனடியாக வெட்டிக்கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அத்தலை ஆறு திட்டம் அரசாங்கத்தினுடைய பரிசீலனையில் இருந்து வருகிறது. இதை உடனடியாக நிறைவேற்றினால் கிட்டத் தட்ட 1,000 ஏக்கர் நிலங்களை சாகுபடி செய்ய முடியும். அரசாங்கம் இதற்கு முக்கிய இடம் கொடுத்து இந்தத்திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வள்ளியூர் பெரிய குளம் என்ற ஒரு குளம் இருக்கிறது. இதன் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நஞ்சை நிலங்களில் பயிர் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் குளம் 100 ஆண்டு காலமாக தூர் வாங்காமல் இருப்பதால் இப்போது மணலால் நிரம்பியிருக்கிறது. இதை உணவு அமைச்சர் அவர்கள் சென்ற நவம்பர் மாதம் அங்கு வந்தபோது சுற்றிப்பார்த்தார்கள். அப்போது இதை எப்படியும்

[திரு. நா. சௌந்திரபாண்டியன்] [3rd February 1966]

தூர் வாங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாக அங்குள்ள மக்களுக்கு வாக்களித்தார்கள். இதை உடனடியாக செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்பியாற்றுப்பாசனம் இப்போது மிகவும் சீர்கேடு அடைந்து இருக்கிறது. அணைக்கட்டும் பாழடைந்து இருக்கிறது. இதை பழுது பார்த்து பாசனவசதியை செம்மைப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதன் மூலமாக இப்போது இருக்கிற தண்ணீர் பற்றாக்குறை நீங்கும். குறைந்த மழை பெய்தால் கூட, இதிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் பலன் அடையும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திசையன்விளை வட்டராத்திலுள்ள புலிமான் குளம் என்ற குளத்தை பழுது பார்ப்பதற்காக 1958-ல் மதிப்பீடு தயார் செய்யப் பட்டது. இப்போது ஏழெட்டு ஆண்டு காலமாகியும் இன்னும் அது நிறைவேற்றப்படவில்லை. இது சம்பந்தமாக அரசாங்கத் திற்கு எத்தனையோ மனுக்கள் அனுப்பியும் இன்னும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆகவே இந்த வேலையை உடனடியாகச் செய்து முடித்தால் அங்குள்ள விவசாயிகளுக்கு மிகவும் நலமாக இருக்கும்.

10-30
a.m.

இடிந்தகரையில் ஐஸ் பிளான்ட் ஒன்று ஏற்படுத்துவதற்காக கட்டடம் எல்லாம் கட்டி முடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதில் இன்னும் ஐஸ் பிளான்ட் நிறுவப்படவில்லை. இதை உடனடியாக வைத்துக் கொடுத்தால், அங்குள்ள கடற்கரை வாழ் மக்களுக்கு வருவாயைப் பெருக்கிக்கொள்வதற்கு நல்லதொரு வாய்ப்பாக இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும் கடற்கரை ரோடு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ரோடாக இருக்கிறது. பாதுகாப்பு வசதிகளுக்கும் மற்ற வசதிகளுக்கும் முக்கிய ரோடாக இருக்கிறது. கடற்கரை ரோட்டை நமது அரசாங்கமே நேரடியாகச் செய்ற முடியாவிட்டாலும், மத்திய அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் செம்மைப்படுத்தி, கட்ட வேண்டிய சிறு சிறு பாலங்களைக் கட்டி பஸ் போக்குவரத்துக்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்திற்கு பொறியியல் கல்லூரி வேண்டுமென்று தனியார் ஒருவருக்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் லைசென்ஸ் ஒன்று வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அதை ஆரம்பிக்கத் தனியார் முன்வரவில்லை. இது வருந்தத் தக்கது. தனியார் அந்தக் கல்லூரியை நிறுவவில்லை என்றாலும், அரசு இதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, இந்த ஆண்டே ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மதுரையில் சர்வகலாசாலை ஏற்படும் நேரத்தில் திருநெல்வேலியிலும் பொறியியல் கல்லூரி ஏற்படுவது அவசியம். அதைத் திருநெல்வேலி மக்கள் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். அதை யால் உடனடியாக அரசாங்கமே அதை அரசாங்க பொறியியல் கல்லூரியாக ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

3rd February 1966] [திரு. நா. சௌந்திரபாண்டியன்]

அடுத்தபடியாக, திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி மாவட்ட மக்கள் பெரிதும் விரும்பிக் கொண்டிருப்பது கன்னியாகுமரி ரயில் பாதை. கேள்வி நேரத்தில் அமைச்சர் அவர்கள் இது நான் காவது திட்டத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கு மாநில அரசு மத்திய அரசை வற்புறுத்தி, எப்படியாவது இந்த நான்காவது திட்டத்தின் முதல் ஆண்டிலாவது இந்த ரயில் பாதையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும், வள்ளியூரில் சிமெண்ட் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்த, தனியார் ஒருவருக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இது வரையில் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. விரைவில் அமைப்பதாகவும் தெரியவில்லை. அதை துரிதப்படுத்தி, கூடுமான வரையில் வரும் ஆண்டிலாவது ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடற்கரைப் பகுதியில் உள்ள மக்களுக்கு நல்ல குடி தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை. அதற்காக சர்வே செய்து அவர்களுக்கு நல்ல குடி தண்ணீர் கிடைக்க நமது அரசாங்கமோ அல்லது மத்திய சர்க்காருடைய உதவியுடனோ ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் கடற்கரைப் பகுதி மக்களுக்கு நல்ல தண்ணீர் கிடைக்க வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், பெரிய அளவுக்குப் பணம் செலவழித்த போதிலும் எனது தொகுதியைப் பொறுத்த வரையில், பெண்களுக்கு உயர் நிலைப் பள்ளி அவ்வளவாக இல்லை. ஆகையால் அரசாங்கம் பெண்களுக்காக வள்ளியூரில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வள்ளியூர் பெரிய நகரப்பஞ்சாயத்தாக இருந்தாலும், அங்கே ஒரே ஒரு ஆண்கள் உயர் நிலைப் பள்ளி தான் இருக்கிறது. அங்கே பெண்கள் உயர் நிலைப்பள்ளி ஒன்று தேவை என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மேலும், நாங்குனேரி தாலுகா வரண்ட பிரதேசமாக இருப்பதால் சிறு தொழிலுக்கு முன்னேடித் திட்டம் ஏற்படுத்தியிருந்தாலும், மூலப் பொருள்கள் (Raw Materials) கிடைக்காததன் காரணமாகப் பெரிய தொழில்கள் ஏற்படுத்த வாய்ப்பு இல்லை. அந்தப் பிரதேசத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் பெரிய தொழிலை அரசாங்கத்தின் சார்பாகவோ அல்லது தனியார் ஒருவருக்காவது லைசென்ஸ் வழங்கி ஆரம்பித்தால் தான் விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் வாழ்க்கைக்கும், பொருளாதாரத்திற்கும் நல்ல வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, அதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன், வணக்கம்.

[3rd February 1966]

திரு. மு. சருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, 1966-ம் ஆண்டுக்கான கவர்னர் உரையின் மீது நடைபெற்றுவருகிற விவாதத்தின் தொடர்ச்சியாக என்னுடைய கருத்துக்களையும் எடுத்து வைக்க நான் விரும்புகிறேன்.

என்ன காரணத்தினாலோ பெருமைக்குரிய கவர்னர் அவர்கள், பதவியேற்ற காலந்தொட்டு இது வரையில், அவருடைய பொன்னான பாதங்கள் இந்த மாமன்றத்திலே படாத அளவுக்கு நாமெல்லாம் தூர்ப்பாக்கியசாலிகளாக ஆகிவிட்டோம். அவர் இந்த மன்றத்திற்கு வந்து உரையாற்றுகின்ற அந்தப் பாங்கினை காண வேண்டுமென்று துடித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்த மாமன்றத்து உறுப்பினர்கள் அத்தனை பேர்களும் ஏமாறுகிற வகையில், அவர் இங்கு வந்து உரையாற்றுவது இல்லை என்பது உள்ளபடியே நாம் எல்லாம் கவலைப்படத் தக்க செய்தியே ஆகும். ஆனால் அதற்குப் பதிலாக, அந்தப் பொறுப்பில் நமது தலைமை நீதிபதி காணப்படுவது நமக்கு அனுபவமாக ஆகிவிட்ட ஒன்று ஆகும். கவர்னர் அவர்கள் விடுமுறையில் செல்லுவது என்பது குறை காண முடியாத ஒன்று ஆகும். அதே போல், கவர்னர் இல்லாதபோது தலைமை நீதிபதி அவர்கள் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வது வதும் சட்ட சம்மதம் ஆகும். இதில் நான் குறை காண முற்படவில்லை. ஆனால், இந்த மன்றத்தில் உருவாக்குகிற சட்டம் அத்தனையும் செல்லுபடியாகும் சட்டம் என்றே, மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்க சட்டம் என்றே கூறி விட முடியாது. உருவாக்குகிற சட்டங்களில் கையொப்பம் இடுகிற பொறுப்பு, தாற்காலிக கவர்னராக இருக்கக் கூடிய மாநில தலைமை நீதிபதி அவர்களுக்கு உரிய ஒன்றாக இருக்கிறது. இந்த முறையில் தானே கையொப்பமிட்டுச் சட்டமாகும்போது, குடிமகன் ஒருவனுக்கு அதிகுப்பதி அளிப்பதாக இருக்கிற காரணத்தினால், தாற்காலிக கவர்னர் தலைமை நீதிபதியாக நீதி மன்றத்தில் அமர்ந்திருக்கிற நேரத்தில், அந்தச் சட்டத்தைச் செல்லுபடியாகாமல் ஆக்கவேண்டுமென்ற அடிப்படையில் முறையிட்டுக்கொள்ளப்பட்டு வருகிற நேரத்தில், அதற்கான தீர்ப்பைச் சொல்லுகிற தர்மசங்கடமான நிலைமை ஏற்படுகிறது என்று சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. நியாயம் வழங்கப்படும் என்று நம்பினாலும், சட்டமாகிற நேரத்தில் தாற்காலிக கவர்னராக இருந்து கையொப்பமிட்டு விட்டு, பிறகு செல்லுபடியாகாமல் ஆக்கப்படவேண்டும் என்று ஒரு குடிமகன் முறையிட்டுக் கொள்ளும்போது, வழக்கு மன்றத்தில் அபிப்பிராயம் சொல்லும் நீதிபதியாகவும் இருப்பதில் உள்ளபடியே எவ்வளவு சங்கடமான நிலை இருக்கிறது என்பதை மாமன்றமும், அமைச்சர் அவையும் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இது போன்ற நிலைமை, அடிக்கடி கவர்னர் அவர்கள் விடுமுறையில் செல்லுகின்ற நிலைமை, வேறு மாநிலங்களில் நிகழவில்லை. இந்த மாநிலத்திலே தான் குறிப்பாக அடிக்கடி நடைபெறுகிற காரணத்தினால் இந்த மாதிரியான சிக்கலைத் தவிர்க்கும் வகையில் நல்ல முடிவைக் காணுகிற முறையில் நல்ல முறையை வகுக்கவேண்டியது இந்த மாமன்றத்தில் உள்ளவர்கள் கடமை என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

3rd February 1966]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

கவர்னர் அவர்கள் உரையில், மறைந்த கடமை வீரர் லால் பகதூர் அவர்களுக்காகச் செலுத்தப்பட்டிருக்கிற இரங்கல் உரையோடு என்னுடைய துயரார்ந்த இரங்கலையும் இணைத்துக்கொள்கிறேன். அதனையொட்டி இன்றைய இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பிரதம அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றிருக்கிற இந்திரா அம்மையாருக்கு வாழ்த்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே பேசிய ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களெல்லாம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் செத்தவர்களுக்குத் தான் அனுதாபம் தெரிவிப்பார்கள், வந்தவர்களுக்கு வாழ்த்தோ பாராட்டோ கூற மட்டார்கள் என்று குறைபட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு அந்தக் குறையை வைக்காமல், பிரதம அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றிருக்கிற இந்திரா அம்மையாரை வாழ்த்துகிறேன். 'தந்தையார் நேருவைப் போல் நீடுபுகழ்பெற்று வாழ்க!' என்று வாழ்த்துகிறேன். பாராட்டுகளை 'ரிசர்வ்' செய்து வைத்துக்கொண்டு, பரிபாலனத் தைப் பார்த்த பிறகு சொல்லலாம் என்று வைத்துக்கொள்கிறேன். அந்த வகையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் குறுகிய நோக்கத் திற்கு ஆட்படாமல் செயலாற்றுகிற இயக்கம் என்று ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நேரத்திலே ஒன்றைக் குறிப்பிடுவது இந்த மன்றத்திலே பொருத்தம் அற்றது என்று நான் எண்ணவில்லை. 1964-ம் ஆண்டு கவர்னர் உரை தரப்பட்ட நேரத்தில் அதிலே ஒன்று கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டது. இந்த மன்றத்திலே முதல் அமைச்சராக வீற்றிருந்த காமராஜர் அவர்கள் பதவியிலிருந்து விலகி, அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டதைப் பாராட்டி, அவரது சேவையும், அறிவுரையும் இந்த மன்றத்திற்கு அடிக்கடி வழங்கப்படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. என்ன காரணமோ, நாம் செய்த துர்ப்பாக்கியம், கவர்னர் அவர்களுடைய வேண்டுகோள் கூட நிராகரிக்கப்பட்டு, காமராஜர், அவர்களுடைய சேவையையும், அறிவுரையையும் தராமல் இதுவரையில் இருந்துவிட்டார்கள். அதே நேரத்தில் அந்த சொற்றொடரைப் பற்றி ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்கள் பலர், "காமராஜர் அருமையான திட்டத்தைக் கொடுத்தார்; அதன் விளைவாக விலகினார்; ரஷ்ய நாட்டில் 'கே-ப்ளான்' என்று குருஷ்சேவ் ப்ளான் என்று கூறப்பட்ட அளவுக்கு, காமராஜர் திட்டம் 'கே-திட்டம்' என்று பெயர் பெறத் தக்க, புகழ் வாய்ந்த திட்டம்" என்று இதே மன்றத்தில் இன்றைய தினம் வீற்றிருக்கிற ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்கள் பலர் பாராட்டி கவர்னர் உரை மீதான விவாதத்தில் கூறியிருக்கிறார்கள். எனக்குள்ள கவலையெல்லாம் இந்த 1966-வது ஆண்டு கவர்னர் அவர்கள் உரையில் இந்தத் திட்டத்திற்கு ஒரு அனுதாபம் கூட தெரிவிக்காமலே பேசிவிட்டார்களே என்பது தான். ஏனென்றால் 1964-ம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட அந்தத் திட்டம், அன்று போற்றி புகழப்பட்ட அந்தத் திட்டம், இன்று இந்திரா காந்தி அவர்களின் அமைச்சர் அவையில் கடைசியாக அடியோடு அழிக்கப்பட்டுவிட்டது என்ற முறையில், மூத்த மந்திரிகள் பதவியிலிருந்து விலகவேண்டும் என்பதற்கு மாறாக, மூத்த

[திரு. மு. கருணாநிதி] [3rd February 1966]

மந்திரிகள் பதவியில் இருப்பது மட்டுமல்ல, மூத்த மந்திரிகளைவிட வயது அதிகமான மூத்த மந்திரிகளும் அமைச்சர் அவையில் இடம் பெற்றுவிட்டார்கள். ஆகவே, இந்தத் திட்டம் அனுதாபத் திற்குரிய திட்டமாக மாறியிருக்கிறது.

‘தாஷ்கெண்ட்’ சமாதானம் பற்றி கவர்னர் உரையில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ‘தாஷ்கெண்ட்’ பிரகடனம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அது பெருமைப்படக்கூடிய ஒன்றாகும். அமைதி நிலவவேண்டும், அமைதி சமாதானம் முழங்குவதற்கு இன்றியமையாத ஒன்று என்பதைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் உணர்ந்திருக்கிறது. அமைதி நிலவவேண்டும், அல்லது அமைதிக்கு மாறாக பகைவர்கள் எல்லைப் புறத்தில் படையெடுத்து வந்தால், எதிரிகள் மோதினால், அந்த நேரத்தில் அவர்களை ஊதி அழிக்க எதிர்க்கட்சிகள் அத்தனையும் தங்களுடைய ஒத்துழைப்பை தரும், தந்துகொண்டிருக்கும், தந்தது என்பதில் எந்தவிதமான ஐயமும் கிடையாது. ஆனால், ஒரே ஒரு சந்தேகம். அந்த ஒத்துழைப்பு சர்க்காருக்கா? அல்லது காங்கிரஸ் கட்சிக்கு? என்பது தான் இந்தக் கேள்வி தான் இன்றைய தினம் பெரிய அளவிலே உருவெடுத்திருக்கிறது. பெரும்பாலும் பாதுகாப்பிற்காக செலவிடப்பட்ட நேரம், நினைப்பு எல்லாம் இந்த நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் சர்க்கார் என்ற பெயரால், தனிப்பட்ட காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய செல்வாக்கை உயர்த்துவதற்குத் தான் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் கூறினால், அதை மறுக்க முடியாது. ‘போர்முனைச் செய்திகளை ஆர்வத்துடன் கேட்பதற்கு, மக்கள் மிக்க எழுச்சியுடன் கூட்டங்களுக்கு வருகிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையை தக்க முறையில் பயன்படுத்திக்கொண்டு, காங்கிரஸ்காரர்கள் பொதுமக்களைச் சந்தித்து காங்கிரஸ் கட்சியின் செல்வாக்கை, வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்’ என்று இப்படிப் பேசியது காங்கிரஸ் கட்சியின் நிர்வாகத் தலைவர் ஒருவராக இருந்தால் நான் அதிர்ச்சி அடைய மாட்டேன். இப்படிப் பேசியது யார் என்றால், இந்திய துணைக் கண்டத்தின் உள்துறை அமைச்சர் திரு. குல்சாரிலால் நந்தா. திரு. நந்தா அவர்கள் இப்படி குஜராத் ஊழியர்கள் கூட்டத்தில் பேசியிருக்கிறார்கள். பாதுகாப்பிற்கான ஆதரவான சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய செல்வாக்கை வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று பொறுப்பு வாய்ந்த உள்துறை அமைச்சர் திரு. நந்தா அவர்கள் ஊழியர் கூட்டத்தில் பேசியிருக்கிறார்கள். கட்சிக் காரியத்திற்காக பாதுகாப்பு நேரம் பயன்படுத்திக்கொள்ளப்பட்டது என்பதற்கு இதைவிட அதிகமாக நான் உதாரணம் சொல்லவேண்டியதில்லை என்று கருதுகிறேன்.

அந்த வகையில் மதுரைக் கோவில் தங்கத்தை அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. காமராசர் அவர்கள் பெறலாமா என்ற ஒரு கேள்வியை என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய தலைவர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் கேட்டார்கள். அதற்கு முதல் அமைச்சர் திரு. பக்தவத்சலம் விடுத்த பதில் சட்ட ரீதியாகப் பெறலாம் என்ற நிலைமையில் இல்லை. அவர்கள் என்ன கூறினார்கள்? அவர்

3rd February 1966]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

மிகப் பெரிய தலைவர், ஆகவே, பெறலாம் என்று பேசினார்கள். அவர் அமெரிக்கத் தலைவருடன் கைகுலுக்குகிறார், ரஷ்யத் தலைவருடன் பேசுகிறார். அவர் பெரிய தலைவர், அவர் மதுரை கோவில் தங்கத்தை பெற்றால் என்ன என்று பேசினார். அவர் புகழுடையவர், பெரிய தலைவர் என்று நாங்களும் கருதுகிறோம். ரஷ்ய, அமெரிக்கத் தலைவர்களுடன் கைகுலுக்கியதையும், குலாவிப் பேசியதையும் உள்ளபடியே பூரிப்போடு பார்க்கிறோம். ஆனால் விவாதத்திற்குரிய பிரச்சனை அது அல்ல. திரு. காமராசர் பெரிய தலைவர் தான்; உயர்ந்த தலைவர் தான்; மறுக்கவில்லை, ஆனால், திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களுடைய பதில் எப்படி இருக்கவேண்டும்? பெரிய தலைவர், தவறு சிறியது, ஆகவே பொருட்படுத்தக்கூடாது என்று அவர் குறிப்பிட்டிருந்தால், அது நல்ல வாதமாகும். அதை விடுத்து, பெரிய தலைவர், ஆகவே தவறு செய்யலாம் என்பது வாதமாகாது. யானைக்கும் அடி சறுக்கும் என்ற ரீதியிலே, பெரிய தலைவர், சிறிய தவறு செய்துவிட்டார் என்று கூறிவிட்டால், அது பொருட்படுத்தத்தக்க ஒன்றாக இல்லாமல் போய்விடும். அதை விடுத்து, பெரிய தலைவர், ஆகவே, தவறு செய்யலாம் என்று கூறுவது நல்ல வாதமாகாது என்பதைத் தான் இந்த நேரத்தில் குறிப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அவர் பெரிய தலைவர் என்று ஒத்துக்கொள்கிறார்களே, அந்தத் தலைவர் நாட்டிற்காகச் சொன்ன கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்களா என்றால், இல்லை. திட்டங்களுக்கு அதிகமாகச் செலவிடக்கூடாது என்று வெகு வேகமாக, தீவிரமான, கருத்துக்களை வெளியிட்டார். அந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதா? இல்லை; கிடையாது. அமெரிக்காவிலிருந்து உணவு தானியத்தை இங்கு இறக்குமதி செய்து இந்திய மக்களுடைய மானத்தைக் குலைக்கும்படிச் செய்யலாமா என்று வருத்தப்பட்டு, திரு. காமராசர் தன்னுடைய கண்டனத்தைத் தெரிவித்தார். அதை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்களா? இல்லை. ஆனால், இன்றைய தினம் காமராசர் பெரியவர் ஆகவே, தங்கம் வாங்கலாம் என்பதற்கு மாத்திரம் அந்த வாதத்தை வைத்திருப்பது சரியானதா? பெரிய தலைவர் சொன்ன சில கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் வைத்திருக்கிறார்களே? அதை மாற்றி, அந்தக் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு, அதைப் போலவே தங்கம் வாங்கியதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்க ஒன்று என்ற ஒரு வாதத்தை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வைத்திருந்தால், உள்ளபடியே நாங்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்போம்.

எப்படியோ பாதுகாப்பு நிலவரங்களெல்லாம் ஓரளவுக்கு முடிவு பெற்று, பகை ஒழிந்து இப்பொழுது அமைதி நிலவுகிறது. பெரும் புயலுக்குப் பின் ஏற்பட்ட நிலை போன்ற ஒரு நிலை இன்றைய தினம் இந்த நாட்டில் இருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட நிலை இன்று நாட்டில் நிலவுகிறது என்று எண்ணுகிற காரணத்தினால் 1967-ம் ஆண்டு வருகிற பொதுத் தேர்தலுக்கு வேண்டிய பூர்வாங்கமான வேலைகளையெல்லாம் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் இருக்கிற நெருக்கடி நிலையை ரத்து செய்துவிட்டு, பாதுகாப்புச்

[திரு. மு. கருணாநிதி] [3rd February 1966]

சட்டத்தை ரத்து செய்துவிட்டு, பொதுத் தேர்தலை நடத்த வேண்டும் என்பது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை. அது தான் கழகத்தின் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய கருத்துமாகும். பாதுகாப்புச் சட்டம் இருந்து தான் தீரவேண்டும் என்றால், நெருக்கடி நிலை இருப்பதாக அர்த்தம். நெருக்கடி நிலை இருக்கும்பொழுது தேர்தல் தேவையில்லை. தேர்தல் நடத்தக் கூடிய அளவுக்கு சூழ்நிலை ஒழுங்காக இருக்கிறது என்றால், பாதுகாப்புச் சட்டம் தேவையில்லை. இந்த வாதத்தில் எதற்கு வலுவேற்றப்போகிறார்கள் அரசினர் என்பதைப் பொருத்திருந்து தான் பார்க்கவேண்டும். சர்வாதிகார சர்க்கார் பாவிஸ்தான் சர்க்கார். அங்கு இன்னும் பாதுகாப்புச் சட்டம் வாபஸ் பெறப்படவில்லை. ஜனநாயக சர்க்கார் இந்திய சர்க்கார். இங்கேயும் பாதுகாப்புச் சட்டம் வாபஸ்பெறப்படவில்லை. எனவே சர்வாதிகார சர்க்காருக்கும் ஜனநாயக சர்க்காருக்கும் இருக்கிற வேற்றுமைகளை நீங்கள் எப்படித் தான் காட்டப்போகிறீர்கள், விளக்கப்போகிறீர்கள் என்ற சந்தேகம் எனக்கு எழும்புகிறது. பாதுகாப்புச் சட்டம் இருந்தால் தேர்தல் நடத்தக்கூடாதா? உபதேர்தல்கள் நடைபெறவில்லையா? என்று கேட்கலாம். கேரளாவில் நடைபெற்றதை நாம் பார்த்தோம். அதன் முடிவு என்ன ஆயிற்று? அங்கே பாதுகாப்புச் சட்டம் குறுக்கிட்டு, சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் உறுதி மொழி எடுத்துக்கொள்வதற்குக் கூட மன்றத்தில் குழைய முடியாத அளவுக்குத் தடுக்கப்பட்டு, தேர்தல் ரத்து செய்யப்பட்டதை நாம் யாரும் மறந்திருக்க முடியாது. பாதுகாப்புச் சட்டம் தேர்தலின்போது நீடித்திருந்தால் எழுத்துக்கு, பேச்சுக்கு எண்ணத்திற்கு, கருத்துக்கு, எதிர்க்கட்சி தேர்தல் வேலைகளுக்கு அத்தனைக்கும் தடை ஏற்படும் என்பதை நான் நிச்சயமாகக் கூற முடியும். இன்றைக்கே காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய ஏடுகள் மிரட்டுகின்றன. நான் என்னுடைய பத்திரிகையிலே காமராசரை கொள்கை ரீதியாக கண்டனம் செய்து எழுதினேன் என்பதற்காக ஒரு காங்கிரஸ் ஏடு 'கருணாநிதி ஜாக்கிரதை, காமராசரைப் பற்றித் தொடர்ந்து இப்படி எழுதினால், பாளையங்கோட்டை நீளை இருக்கட்டும்' என்று எழுதுகிறது. அது அமைச்சர் திரு. பூவராகன் வகுத்துள்ள இலக்கணப்படி தரமுள்ள ஏடு. அரசாங்கத்தின் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டினால் அது தரமற்ற ஏடு; நம்நாடு முரசொலி—தரமற்ற ஏடுகள். காமராசரைப்பற்றித் தாக்கி எழுதினால், பாளையங்கோட்டை அனுபவம் வரும், ஜாக்கிரதை என்று காங்கிரஸ் ஏடு எழுதுகிறது. காங்கிரஸ் கட்சி சர்க்காரை இயக்கும் அளவுக்கு இருக்கிறது. பொது மக்களின் வரிப்பணத்தைக் கொண்டு நடைபெறுகிறது சர்க்கார். சர்க்கார் நடுநிலைமையில் உள்ள ஒன்று என்ற உயர்ந்த நிலை இன்றைய தினம் மறுக்கப்படுகிறது. அதற்கு ஒரே ஒரு உதாரணம் தருகிறேன். சிறிய உதாரணம், ஆனால், சீரிய உதாரணம் என்று கருதுகிறேன். சபாநாயகர் அவர்களுக்குக் கூட அனுதப்பற்றி கடிதம் வந்திருப்பதாக நான் ஏடுகளில்பார்த்தேன். திருச்சி நகரசபை, காங்கிரஸ் கட்சி நிர்வாகத்தில் நடைபெறுகிறது. அங்கு நான் ஒரு விழாவுக்கு தலைமை வகிக்கச் சென்றேன். மறைந்த தலைவர் திரு.

3rd February 1966 [திரு. மு. கருணாநிதி]

ரத்தினவேலு தேவர் அவர்களின் பெயரால் திருச்சி பொது மக்களின் வரிப்பணத்தைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட மாமண்டபம் அது. அந்த மன்றத்தின் உள்ளே போய் உட்காரப் போனேன். அங்கே ஒருவர் வந்து 'இங்கே உட்காராதீர்கள், வேறு இடத்திற்கு வாருங்கள்' என்று சொன்னார். எதிரே முதல் வரிசையில் மூன்று நாற்காலிகள் சட்டம் அடிக்கப்பட்டு, கம்பி போட்டப்பட்டு, புட்டு மாட்டப்பட்டிருந்தது. ஏன் இதை பூட்டி வைத்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டேன். 'இந்த நாற்காலிகளில் ஒன்றில் நகர சபைத் தலைவர், இன்னொன்றில் உப தலைவர், அதற்குப் பக்கத்தில் இருப்பதில் கமிஷனர் ஆகியோர்கள்தான் அமரலாம். மற்றவர்கள் அமரக்கூடாது என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் வந்தால் அமரட்டும், வராத நேரத்தில் ஏன் பூட்டி வைக்கவேண்டும் என்று கேட்டேன். இல்லை, எங்களுக்கு இப்படி புதியதாக உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். சாவி கிடையாதா என்று கேட்டதற்கு, இருக்கிறது, கொடுக்க முடியாது என்று அந்த மன்றத்திலுள்ளவர்கள் மறுத்து விட்டார்கள். இதைப்பற்றி அங்கே பேசினேன். நான் கேட்கிறேன். இங்கே வீற்றிருக்கும் அமைச்சர்கள் இங்கே இருக்கும் நேரத்தில்தான் இந்த நாற்காலிகளுக்குச் சொந்தம் கொண்டாடுகிறார்கள். இன்னும் சொல்லப் போனால், கவர்னர் அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் உரை நிகழ்த்தும் பொழுது, இந்த மன்றத்தின் உறுப்பினர்களும், மேல் அவை உறுப்பினர்களும் இங்கே கூடுகின்றபொழுது, மத்தியிலே போடப்பட்டிருக்கிற அமைச்சர்களின் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட சீட்டுகள் மறைந்து விடுகின்றன. எல்லோரும், எங்கு வேண்டுமானாலும் அமரலாம் என்று நிலை இருக்கிறது. முதல் அமைச்சர், தொழில் அமைச்சர், உள்துறை அமைச்சர், இன்னும் மற்ற அமைச்சர்களும் இந்த மன்றத்திற்கு வெளியே வைத்துக்கொள்கிற பாதுகாப்புக் கூட்டம் அல்லது வேறு பல நிகழ்ச்சிகளிலும் கலந்துகொள்ளும் பொழுது அங்கே அவர்கள் வந்து உட்காருவதற்கு அவர்களுக்கென்று போடப்பட்ட நாற்காலிகள் இல்லாமல் இருப்பது இழுக்கு என்று கருதவில்லை.

முதல் அமைச்சர் நாற்காலிப் பயித்தியம் என்பார்கள். திருச்சி நகரசபை நாற்காலி பயித்தியத்திற்கு மருந்து காண்பது அமைச்சர்களுடைய கடமை என்பதை இந்த நேரத்தில் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். முரசுக்கட்டிலில் படுத்து உறங்கும் பெரும் குற்றம் புரிந்த புலவருக்கு விசிறி கொண்டு வீசினான் தமிழ் மன்னன். அது தமிழ் மன்னன் பண்பாடு என்று வாலாறு கூறுகிறது. பாடுபட்டு, வரி கொடுக்கின்ற மக்களை, நண்பர்களை, பெரியோர்களை அவமானப்படுத்த மூன்று நாற்காலிகளை அங்கே பூட்டிவைத்திருக்கிறார்கள். அதைச்சொன்னது தவறானது என்று நம்முடைய சபாநாயகர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்று எடுகளில் பார்த்தேன். அவர்கள் எந்த வகையில் அதை ஆராய்வாரோ எனக்குத் தெரியாது. இந்த அமைச்சரவை அந்த அக்கிரமத்தை ஒழிக்க தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[3rd February 1966]

கவர்னர் உரையில் மிக முக்கியமான இடம் பெற்றிருப்பது உணவுப் பிரச்சினையாகும். இந்த உணவுப் பிரச்சினை 18 ஆண்டு காலமாக நமது நாட்டில் தீவிர பிரச்சினையாக இருந்து வருகிறது. உணவுப் பிரச்சினையில் இந்த மந்த நிலை, சிக்கல் தவிர்க்க முடியாததாக இருக்கிறது. இதற்கான காரணங்களிலே, மிக முக்கியமானது நிலச்சீர்திருத்தம் என்ற பெயரிலே, சட்டத்தை ஏற்படுத்திவிட்டு, பெயரளவில் எட்டில் எழிலான திட்டமாக இயற்றிவிட்டு, அந்த நிலச் சீர்திருத்தம் நல்ல முறையிலே, விவசாயிகளின் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்கிற வகையில் செயல்படுத்தப்படவில்லை, என்கிற குற்றச் சாட்டைச் சொல்கிறேன். ஊசி வாங்கிவரச் சொன்ன குருவிற்கு, ஊசியை வாங்கி பனைமரத்தில் குத்தி நான்கு சீடர்கள் தூக்கி வந்ததுபோல விவசாய உற்பத்திக்காக அதிகாரிகள் குவிந்து கிடக்கிறார்கள். பண்டித ஜவ்லால் நேரு அவர்கள் சொன்னார்கள், அதிகாரிகள் ஜீப் கார்களில் மாத்திரம் போனால் போதாது, அதிகாரிகளுக்கும் மக்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் இடையே இருக்கும், கவர், திரை விலக்கப்படவேண்டும் என்றார்கள். உணவு உற்பத்தியாகட்டும், மற்ற உற்பத்தியாகட்டும், நேரு வாக்குபோல—அழகாக எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்—அதிகாரிகள் குவிகிறார்கள், அலுவல்கள் அதிகரிக்கப்படுகின்றன. பணம் செலவழிக்கப் படுகிறது, அவ்வளவுதான். பிள்ளை பிழைக்கவில்லை, எண்ணெய்ச் செலவு தான் மிச்சம் என்கிற நிலைதான் உணவுப் பிரச்சினையில் நம் நாடு இருப்பது.

1971-ல் 18 அவுன்ஸ் அரிசி கிடைத்து, நம் தேவை பூர்த்தியாகும் நிலை வரும் என்று கவர்னர் உரையில் அறுதியிட்டுக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்னொரு செய்தி, சனவரி 1-ம் தேதி இந்திய புள்ளிவிவர சங்க மகாநாட்டில், புள்ளிவிவர டைரக்டர் பி. வி. சுகாத்மே, கூறியிருக்கிறார் “உணவு உற்பத்திப் பெருக்கம், கால்நடை அபிவிருத்தி, மக்கள் தொகை கட்டுப்பாடு ஆகியவை மூலம், 1975-ல் தான் உணவுப்பிரச்சினையில் தன்னிறைவு ஏற்படக்கூடும்” என்று. 1971-ல் என்று கவர்னர் உரை செப்புகிறது. ஆனால் 1975-ல் தான் இந்த நிலை வர முடியும் என்று புள்ளி விவர டைரக்டர் எடுத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

உணவுக் கார்ப்பொரேஷன் தலைவராக இருந்து பதவியிலிருந்து விலகி விட்டிருக்கிற, திரு. டி. ஏ. பாய் அவர்கள், ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறார். “இந்தியாவின் உணவு உற்பத்தி அளவு என்ன என்பது குறித்து பல்வேறு அளவுகள் வெளியாகியிருக்கின்றன. இவைகளில் எது சரி எனத் தெரியவில்லை. இறக்குமதியாகிற உணவு தானிய அளவுதான் சரியானது என்று புலப்படுகிறது” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார் உணவுக் கார்ப்பொரேஷன் தலைவர். இன்னொன்றும் சொன்னார் “நம்மூர் அரிசியில் கல் பொறுக்க ஒரு மணி நேரம் ஆகிறது. ஆனால் அமெரிக்காவிலிருந்து வரும் அரிசியை நேரிடையாக பாத்திரத்தில் போட்டு வேகவைக்கும் அளவுக்கு துல்லியமாக இருக்கிறது” என்று பதவிகளில், பொறுப்புகளில் இருந்தவர்கள் மனம்விட்டுப் பேசக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. விவசாயம் ஊக்குவிக்கப்படவில்லை,

3rd February 1966]

[திரு. மு. சுருணாநிதி]

உற்சாகம் அளிக்கப்படவில்லை, பணம் வீண் விரயம் ஆகிறது. அதிகாரிகள், அலுவல்கள் அதிகரிக்கின்றன. இதுதான் இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமை.

“தற்போதைய வரி விதிப்பு முறை ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறது. பல்வேறு பயிர்களைச் சாகுபடி செய்கிறவர்களுடைய கொடுக்கும் சக்தியைக் கருத்தில் கொண்டு செய்ததாக இல்லை. நெல்லுக்கும், கரும்புக்கும் ஒரேமாதிரி வரிவிதிப்பது நியாயமா? நெல்லைவிட, கரும்பிலும் கடலைப் பயிரிலும் அதிக வருமானம் கிடைக்கிறது. இருந்தபோதிலும் நெல்மீது வரி விதிப்பு அதிகமாகும். இந்த முறை மாற்றப்பட்டு நியாயம் வழங்கப்பட வேண்டும்” என்று நான் சொன்னால், அமைச்சர்களுக்குக் கோபம் வரும். ஆனால், இதைச் சொன்னவர், அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்களே. இந்த வரிவிதிப்பு நியாயம் ஆகாது, இதை மாற்ற வேண்டும், கரும்பு சாகுபடியிலும், கடலைச் சாகுபடியிலும் நெல்பயிரைவிட அதிகமான வருமானம் கிடைக்கிறது. ஆகவே நெல்பயிருக்கு விதிக்கப் பட்டிருக்கிற வரி குறைக்கப் படவேண்டும் என்று காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார். இவர்கள் மறந்து போயிருக்கலாம். ஆகவே, ரூபகப் படுத்த விரும்புகிறேன்.

அடுத்து ராஜஸ்தானத்திலே பல மாவட்டங்களிலே பஞ்ச நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டதால், விதிப்பதாக இருந்த கூடுதல் வரியை கைவிட்டிருக்கிறார்கள் என்று ஜெய்ப்பூரிலிருந்து வெளிவந்த, நவம்பர் 23-ம் தேதி செய்தியில் பார்த்தேன். ராஜஸ்தானத்தில் வரி விதிவிலக்கு செய்திருக்கிறார்கள். கூடுதலாக வரிபோடும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால், இங்கே, தஞ்சையிலும் வேறு பல மாவட்டங்களிலும் வரிவிலக்குச் செய்ய வேண்டும் என்று கோரிக்கைகள் இருந்தும், அவை இப்பொழுது நீக்கப்படவேண்டிய, கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப் படவேண்டிய தற்கு நான் கூறியது நல்ல சான்று ஆகும், எடுத்துக்காட்டாகும் என்பதை அமைச்சரவைக்கு எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

நாம் போடும் திட்டங்கள் எட்டளவுத் திட்டங்களாக மட்டும் இருந்தால் எந்தவிதப் பயனையும் அடையமுடியாது. உதாரணமாக, அம்மையார் திருமதி குழந்தையம்மாள் எம்.எல்.ஏ. பேசும் நேரத்திலே ம.பி.டி. 75 சத விதிகம் வாங்க கள்ள மார்கெட்டின் தயவைத்தான் நாடினேன் என்று குறிப்பிட்டார்கள். கள்ளச் சந்தையில் வாங்க வேண்டியிருந்தது என்று இந்த சட்ட மன்றத்திலேயே அம்மையார் பேசுகிறார்கள் என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று கருதுகிறார்கள்? விவசாயத்தை ஊக்குவிப்பது எங்கே? “லஞ்சம் வாங்குவது தவறுதான். ஆனால் கொடுக்காளிட்டால் வேலை நடக்காதே” என்று ஸ்ரீபிரகாசா கூறியதுதான் என் ரூபகத்திற்கு வருகிறது. கள்ளச் சந்தையில் ஈடுபட்டால் தண்டிக்கப் படுகிறார்கள். ஆனால் கள்ளச் சந்தையில் ஈடுபட்டு பொருள்களை வாங்கினால்தான் காரியங்களைச் செய்ய முடியும் என்ற நிலைக்கு நாடு வந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு அரிசி ரேஷன்

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[3rd February 1966]

முறையில் கொடுக்கப் படுகிறது. கொடுக்கப் படும் அரிசி தரமானதாக இருக்கவில்லை. சென்னையில் இருக்கிறவர்கள் நிலம் உடையவர்கள் வெளி ஊரிலிருந்து அரிசி கொண்டு வரவேண்டும் என்று முடியாமல், தொழில் அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் அவர்களை அணுகி, நான் திருவாரூரிலிருந்து அரிசி கொண்டு வரமுடியவில்லை என்று சொன்னேன். அதற்கு அவர்கள், “என் கதியே அப்படித்தான்” என்று சொன்னார்கள் (சிரிப்பு). மந்திரி கதியும் என் கதியுமே இப்படி என்றால், சாதாரண நடுத்தர மக்கள் நிலைமை என்ன என்பதை சர்க்கார் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். நிலம் உடையவர்கள் அரிசி கொண்டு வர வேண்டும். நிலம் இல்லாதவர்கள் கூட அரிசி கொண்டு வரலாம் என்று சட்டத்தை, விதியை மாற்றியமைக்க வேண்டும். நிலம் இல்லாதவர்கள் கூட அரிசி கொண்டு வரலாம் என்று அரிசி பங்கிட்டுக் கார்டுப்படி எவ்வளவு அரிசியோ அதைக் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்தால், நிலம் இல்லாதவர்கள் கூட அரிசி கொண்டு வரமுடியும். கொள்முதலும் ஒரு விதத்தில் நல்ல முறையாக நடக்க வழி செய்ததாக இருக்கும்.

விவசாயத்திற்கு, மற்ற தொழில்கள் போல, பருவமழை மட்டுமல்லாமல், மின்சாரமும் தேவைப்படுகிறது. அனல் மின்சாரம் நாட்டுக்கு தேவையாகிறது. அனல் மின்சாரம் தமிழகத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டிய திட்டங்கள் தொழில் அமைச்சருக்கு இந்த மன்றத்தின் மூலம் பல முறை எடுத்து சொல்லப் பட்டிருப்பது அனைவருக்கும் ஞாபகம் இருக்கும். ஒவ்வொரு வரவு செலவு விவாதத்தின் போதும், கவர்னர் உரைமீது விவாதம் நடைபெறும் போதும், பல திட்டங்கள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. எண்ணூர், தூத்துக்குடி அனல் மின்சார திட்டங்கள் எழுதிக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. நிறைவேறியதா என்றால் இல்லை. 1½ வருஷம் ஆகிறது. நிறைவேறவில்லை. திட்ட கமிஷன் ஒத்துக் கொண்டது; டெல்லி அரசாங்கம் ஒத்துக்கொண்டது. ஆனால் இன்னும் வேலை முறைகளை தொடங்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார் தொழில் அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன். இப்படி பத்திரிகையாளர்களிடம் தெரிவித்ததாகத் தெரிந்தது. அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம், டெல்லி பாராளுமன்றத்திலே, திரு. கே. எல். ராவ் அவர்கள் “தூத்துக்குடி அனல் மின்சாரத் திட்டம், எண்ணூர் அனல் மின்சாரத் திட்டம் இவை எதிலும் சேர்க்கப்படவில்லை. எந்தத் திட்டத்திற்கும் அங்கீகாரம் அளிக்கப்பட வில்லை. அந்த விதமான வேலைகள் எதுவும் தொடங்கப்படவில்லை” என்று கூறினார்கள். உடனே பத்திரிகையாளர்களெல்லாம் நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்களிடம் சென்று, “இதற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்” என்று கேட்க, உடனே தொழில் அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள், “இதோ இருக்கிறது பாருங்கள், கே. எல். ராவ் அவர்கள் எழுதிய கடிதம்” என்று காட்ட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. டில்லியில் திரு. அசோக் மேத்தா அவர்களும் முன்னர் நிதி அமைச்சர் திரு. டி. டி. கே. அவர்களும், திரு. கே. எல். ராவ் அவர்களும் நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்களும் கூடிக் கலந்து, எண்ணூரில் அனல் மின்சார நிலையமும், தூத்துக்குடியில் அனல் மின்சார

3rd February 1966]

[திரு. மு. கருணாநிதி]

நிலையமும் அமைக்க முடிவு செய்துவிட்டு, அதுபற்றி முடிவு செய்யப்பட்டது என்பதை ஆதார பூர்வமாக அறிவிக்கின்ற ஒரு கடிதத்தை, அமைச்சர் திரு. கே. எஸ். ராவ் அவர்கள் 20-6-1965 தேதியிட்டு நம்முடைய அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்களுக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். இவ்வளவும் செய்துவிட்டு, கிராமங்களிலே சொல்வார்களே, முழுப் பூசணியைச் சோற்றிலே மறைப்பது என்று, அதைப்போல, “எண்ணூரா? தூத்துக் குடியா? எப்பொழுது அங்கீகரித்தோம்? வேலையா? என்றைக்கு? யார் சொன்னது” என்று திரு. கே. எஸ். ராவ் அவர்கள் பேசுகிறார்கள். “இல்லை, இல்லை, அவர் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்” என்று நம்முடைய அமைச்சர் அங்கலாய்க்கிறார். அவர் கண்டித்துப் பேசுவதும் நாம் அங்கலாய்ப்பதும் என்ற இந்த நிலைமையோடு கூறியவர்கள் முடிந்துவிடலாமா? “ஏன் இப்படிச் சொல்லிவிட்டுத் திரித்துக் கூறுகின்றீர்?” என்று கேட்கின்ற திராணியை, திறமையை, துணியை; இந்த அமைச்சரவை பெற வேண்டாமா? என்று தான் தான் கேட்கின்றேன்.

இறுதியாக, இப்பொழுது வேதனைக்கு உரிய ஒன்று, தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் உலுக்கிக் கொண்டிருக்கிற மொழிப் பிரச்சனை ஆகும். மொழிப் பிரச்சனை என்றாலே நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொஞ்சம் கனல் கக்கும் கண்ணோடு தான் எங்களைப் பார்ப்பார். நாட்டிலே தமிழக மக்களுடைய இதயத்தில் பிரிட்டுக் கிளம்புகிற தமிழ் உணர்ச்சிக்கு அணை போட்டுத் தடுக்க வழி இல்லாமல் தனித்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த அமைச்சரவைக்கு மொழிப் பிரச்சனை என்றாலே கோபம் வரத் தான் செய்யும். மாணவர்கள் இந்த ஆண்டும் மொழிப் பிரச்சனையிலே தாங்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களை மிக அமைதியான முறையிலே இந்த அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். யாரோ அவர்களைத் தூண்டிவிடுகிறார்கள் என்றும், இப்படியெல்லாம் அரசியலிலே ஈடுபடலாமா என்றும் நம்முடைய அமைச்சர்கள் கண்டித்துப் பேசிய வாதங்களை எல்லாம் நான் ஏடுகளிலே கண்டேன். ஒருவர் பேசியிருக்கிறார். நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர், காங்கிரஸ் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த திரு. செங்கல்வராயன் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார். அவர் ஒரு வழக்கறிஞரும் கூட. அவர் பேசிய இடமோ கல்லூரி ஒன்றில். அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் :

“மாணவர்களின் சந்தேகத்தைப் போக்காமல் அவர்களை அரசியலில் ஈடுபடக் கூடாது என்றால், மறைந்த சத்ய மூர்த்தி அவர்கள் கூறியதுபோல், அரசியலே மாணவர்களை இழுத்துக் கொள்ளும்.”

என்று பாராளுமன்ற உறுப்பினர், காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர் திரு. செங்கல்வராயன் அவர்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு நடைபெற்ற ஒரு கல்லூரிக் கூட்டத்திலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, தமிழகத்தினுடைய உணர்ச்சிகளை மறந்துவிடக்கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. மு. கருணாநிதி] [3rd February 1966]

முதல் அமைச்சர் அவர்கள் குடியரசு தினத்தில் பேசும்போது, “பதினான்கு மொழிகளையும் ஆட்சி மொழியாக்க முடியுமா? ஏதோ இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து மொழிகளை ஆக்கலாம்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஐந்து என்பதில் தமிழும் ஒன்றாக இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய தாழ்மையான வேண்டுகோள் ஆகும்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அம்மாதிரி யாரும் கேட்கவில்லை.

திரு. மு. கருணாநிதி : “கேட்கவில்லை” என்று சொல்கிறார். ‘சொல்லவில்லை’ என்று சொல்லிவிடுவாரோ என்று நினைத்தேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அப்படிக் கேட்கவில்லை.

திரு. மு. கருணாநிதி : அப்படிக் கேட்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். இப்பொழுது கேட்கிறோம். இனிமேலாவது அருள் பாலிக்கும் என்று அமைச்சரவையை நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். “சொல்லவில்லை” என்று சொல்லிவிடுவாரோ என்று வேதனைப்பட்டேன். நல்ல காலம், அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகவே, நாலேந்து மொழிகள் இப்பொழுது ஆட்சிமொழியாகட்டும், பிறகு ஒன்பதாக ஆகட்டும், அவசரம் அவசரமாகக்கூட அல்ல; கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவே ஆகட்டும். படிப்படியாக ஆகட்டும், கனம் உறுப்பினர் திரு. மதியழகன் அவர்களும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகச் சட்டத்தில், தமிழைப் பாட மொழியாக ஆக்கவேண்டும் என்பதை முன்னுரையிலே சேர்க்க வேண்டும் என்றுதானே சொன்னார். ஒரேயடியாக நாளைக்கே ஆக்கவேண்டும் என்ற நாங்கள் சொல்வோம்? படிப்படியாக முயற்சிகள் செய்தாக வேண்டும் என்றுதான், “14 மொழிகளும் ஆகட்டும், அது வரையில் தொடர்பு மொழியாக ஆங்கிலம் இருக்கட்டும்” என்று சொன்னோம். ஐந்தோடு நிறுத்தினால் அதைப்பற்றிக் கூட யோசிக்கலாம். அது நல்ல முடிவு கூட, ஆகவே, அந்த நிலையிலேயே முதல் அமைச்சர் அவர்கள் நிலையாக நின்று, மறுபடியும் நிலையாக இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு அவர் இந்தக் காரியத்திலே ஈடுபட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பொதுவாக, இந்தக் கவர்னர் உரையைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமானால், நேரு அவர்கள் ஒரு சமயத்தில் குறிப்பிட்ட வாசகத்தை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். “இந்தியாவைப் போல குறிக்கோள் மிக்க நாடு உலகத்திலே எந்த நாடும் இல்லை” என்று சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அடுத்த வரியிலே, “இந்தியாவைப் போல குறிக்கோளுக்கும் செயல்முறைக்கும் இடையிலே பெரிய அகலம் உள்ள நாடும் உலகத்திலேயே வேறு எதுவும் கிடையாது” என்று சொன்னார். அந்த அடிப்படையிலே தான் கவர்னர் பெருமான் உரையும் அமைந்திருக்கிறது என்று கூறி, என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

* திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரைக்கு நன்றி கூறும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

3rd February 1966] [திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு]

கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் உரையிலே, மறைந்த நம்முடைய முதல்வரைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். பாகிஸ்தான் எடுத்த படையெடுப்பில் போராடி அவர்களைத் தோற்கடித்துவிட்டு சமாதானத்திற்காகப் போராடச் சென்ற இடத்தில் அவர் அமர ராஜர். ஆங்கிலக் கவி ஒருவர்,

“home they brought the warrior dead”

என்று பாடினார். அது போல, நாமும் “Home we brought our warrior dead” என்று சொல்லக்கூடிய அளவிலே, போரிலும் சமாதானத்திலும் போராடி வெற்றி கண்ட நம்முடைய வீரரை நம்முடைய நாட்டுக்கு அமரராக கொண்டுவந்து நாம் அஞ்சலி செலுத்தினோம்.

நாட்டை ஆளுவதற்கு யாராவது ஒருவர் பிரதமராகவேண்டும் என்ற காரணத்தினால், காங்கிரஸ் கட்சி கூடி திருமதி இந்திரா காந்தியைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். “அவர்களுக்குத் திறமை இருக்கிறதா இல்லையா என்று பொறுத்திருந்து பார்ப்போம், அப்பால் அவர்கள் புகழை நாம் பாடுவோம்” என்று எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் திறமை இருக்கிறது, இல்லை என்ற விவகாரத்தைப் பற்றிய சந்தேகமே அவர்களுக்கு இப்போழுது உதித்திருக்க வேண்டாம். அவர் நல்லாட்சி செய்வார் என்ற முறையிலே நல்ல எண்ணத்தோடு அவர்களும் ஏற்றிருந்தால் மிக நன்றாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

கவர்னர் பெருமான் உரையிலே பல குறைகளைக் கண்ட மாற்று அபிப்பிராயம் உள்ள அங்கத்தினர்கள் பலர் பல திருத்தங்களைப் பிரேரேபித்திருக்கிறார்கள். முதலிலே, தமிழை ஆட்சி மொழியாக்க, பாட மொழியாக்க சர்க்கார் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று திருத்தத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ்த் தாய் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள் என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது, கேள்விப்படுகிறோம். எதற்காகத் தவம் செய்கிறாள் என்றால், தமிழை ஆட்சி பீடத்திற்கு ஏற்றவேண்டும் என்று அல்ல, பாட மொழியாக்கவேண்டும் என்று அல்ல. ஏனென்றால், தமிழைப் பாட மொழியாக்கிவிட்டோம்; தமிழை ஆட்சி பீடத்திலும் ஏற்றிவிட்டோம். ஆனால் “தமிழ்த்தாய் எதற்காக இன்னும் தவம் செய்கிறாள்?” “தமிழன்பர் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னைக் கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்களே அவர்களிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்று” என்று தமிழ்த் தாய் தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். “தமிழை வளர்க்கவேண்டும்”, “மனையிலே மனை பெய்து ஆற்றிலே வெல்லம் வந்தது” என்று சொல்லும் காலம் வந்துவிட்டதே, “தமிழுக்கே உரித்தான முகரம் மறைந்து போய்விட்டதே, தமிழுக்கே உரித்தான சந்தி கெட்டுப் போய்விட்டதே, நான் உயிரோடு வாழ்ந்தும் செத்தது போல் இருக்கிறதே” என்று தமிழ்த் தாய் வருந்தி, “இந்தத் தமிழன்பர்களிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்று” என்று கடவுளை நோக்கித் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறாளே தவிர, வெறும் இல்லை.

[திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு] [3rd February 1966]

தமிழைப் பாட மொழியாக்க வேண்டும் என்று பரிதாபமான குரல்கள் எழுப்பப்படுகின்றன. தமிழைப் பாட மொழியாக்க வில்லையா? தமிழைப் பாட மொழியாக்கின இடத்திலே எத்தனை தமிழன்பர்கள் படிக்க வந்தார்கள்? எத்தனைபேர் தமிழைப் பாட மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டு பாடம் படித்தார்கள்? “இன்றைக்கு அத்தனைக் கல்லூரிகளிலும் தமிழை எங்களுக்குப் பாட மொழியாக ஆக்கிக் கொடுங்கள் அப்பொழுதுதான் நாங்கள் கல்லூரியில் சேருவோம்” என்று எத்தனை மாணவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று எல்லோரும் சிந்திக்கவேண்டும். தமிழை வளர்க்க வேண்டும், தமிழைப் பாட மொழியாக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் அன்பர்கள், தமிழுக்கு உகந்த ஒரு சிலராவது கண்டிப்பாகக் கல்லூரிக்குச் சென்று, “எங்களுக்குத் தமிழ் பாட மொழியாக இருந்தாலொழிய நாங்கள் கல்லூரிக்குச் செல்ல மாட்டோம், எங்களுக்கு தமிழையே பாடமொழியாக ஆக்கிக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டார்களா? எத்தனை பேர் அவ்வாறு கேட்டிருக்கிறார்கள் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஒருவரையாவது தங்களுக்குத் தமிழ் பாடமொழியாக வேண்டும் என்று கேட்கச் செய்யத் துண்ட முடியாத அன்பர்கள், தமிழைப் பாடமொழி ஆக்கவேண்டும் என்று சட்டசபையிலே பேசி மதிப்பைப் பெற முயற்சிப்பதன் அர்த்தம் இன்னது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே, தமிழைப் பாடமொழியாக்க சர்க்கார் தயங்கவில்லை, மக்கள் தயங்கவில்லை. தமிழைப் பாட மொழி ஆக்கினாலும் தமிழில் பாடங்களைப் படிக்க மாணவர்கள் தயங்குகிறார்கள் என்பது நன்றாகப் புலனாகிறது. இங்கே அவ்வாறு பேசும் அன்பர்கள் கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் சென்று, தங்களை நாடி வரும் மாணவர்களிடம், தமிழைப் பாடமொழியாக்கினால் அந்த மொழியில் பாடங்களைக் கல்லூரியில் படிக்க முன்வரச் செய்யவேண்டும், கல்லூரியில் தமிழைப் பாட மொழியாக்கினால் தான் நாங்கள் படிப்போம், இல்லாவிட்டால் நாங்கள் சத்தியாக் கிரகம் செய்வோம் என்று சொல்லியிருப்பார்களானால், அது மிகத் தீவிரமான சத்தியாக்கிரகமாக இருக்கும். அதைக் கானோம். கல்லூரிகளில் தமிழில் பாடங்களைப் படிக்க விரும்புவார் இல்லை. ஆங்கிலத்தைப் பாடமொழியாக்கி இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களில் சிறுவர்களைச் சேர்க்கிறோம். கல்லூரியில் தமிழ் வேண்டும் என்று கேட்பார் இல்லை. அப்படியிருக்கும்போது, “தமிழ்த் தாயை அரியணையில் ஏற்றவில்லை, தமிழைப் பாடமொழியாக்கவில்லை” என்று சட்டசபையில் பேசுவதினால்மட்டும் என்ன பலன் கிடைக்கும்? இவர்கள் பேசுவதெல்லாம் நாட்டு மக்கள் கேட்பதற்காகவே தவிர வேறெதற்காகவும் அல்ல. அதையும் மக்கள் நன்றாக உணர்ந்திருக்கும் காரணத்தினால்தான் இன்றைக்குக் கூச்சல் எழுப்புகிறவர்களுக்கு அரசியலிலே வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இங்கே குறை கூறப்படுவது பாதுகாப்பு விதிகளை வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சர்க்கார் ஆட்சி நடத்துகிறது என்ற குற்றச்சாட்டாகும். பாதுகாப்பு விதிகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பதன் காரணமாக எழுத்திற்கும், பேச்சிற்கும், எண்ணத்

3rd February 1966] [திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு]

திற்கும், சிந்தனைக்கும் இடையூறு ஏற்படுகிறது என்று எனக்கு முன் பேசிய கனம் உறுப்பினரும் குறிப்பிட்டார். ஏன் இடையூறு ஏற்படுகிறது? அவர் பேச விரும்புவது, எழுத விரும்புவது, எண்ண விரும்புவது, சிந்திக்க விரும்புவது நாட்டின் நலத்திற்குப் புறம் பாருதாக இல்லாமல் இருந்தால், சட்டத்திற்குப் புறம்பானதாக இல்லாமல் இருந்தால் ஏன் இடையூறுபடுகிறது? அவர்கள் எழுதுவது, அவர்கள் பேசுவது, அவர்கள் எண்ணுவது, அவர்கள் சிந்திப்பது நாட்டு மக்களுக்கு நலன் அளிக்கக் கூடியதாக இருந்தால் அதை யாரும் ஆட்சேபிக்கமாட்டார்கள். பாடுபட்டு நல்ல பயிரை விளைவித்தவன் அவற்றை மாடு மேய்ந்துவிடாதிருக்க வேலி அமைப்பான். வேலியிடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டவுடனேயே சில நல்லமாடுகள் அந்தப் பக்கமே வராது ஒதுங்கிப் போய்விடும். சில முரட்டு மாடுகள் வேலியைத் தாண்டிச் சென்று பயிரை மேய்வதும் உண்டு. வேலியை முறித்துக்கொண்டு செல்வதும் உண்டு. அப்படி பெற்ற சுதந்திரத்தையும், ஐக்கியத்தையும் காப்பாற்றி நாட்டை வாழவைக்க பாதுகாப்பு விதிகளாகிய வேலியைப் போட்டிருக்கிறார்கள். நல்லவர்கள் அதைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டிய தில்லை. வேலியை முறித்துப் பயிரை அழிக்கும் கால்நடைபோல, நாட்டு நலனை அழிக்க விரும்புகிறவர்களுக்குத்தான் இந்த வேலி இடையூறுவதாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உணவுப் பிரச்சினையைப் பற்றிக் குறைகூறினார்கள். கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் உணவு உற்பத்தியில் இந்த அரசாங்கம் எந்த, எந்த வகையில் எல்லாம் கவனம் செலுத்த இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். சாதாரணமாக இந்தப் பதினைந்து வருஷ காலத்திற்குள்ளாக எத்தனையோ அணைக் கட்டுக்களை நாம் கட்டியிருக்கிறோம். எத்தனையோ புதுக் கிணறுகளை எடுத்திருக்கிறோம். உணவு உற்பத்தியை நாம் பலமடங்கு பெருக்கியிருக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. உணவுப் பிரச்சினையைச் சமாளிக்க ஒவ்வொருவரும் தன்னாலானமட்டும் பிரயாசைப்பட்டு செயல்படவேண்டுமே தவிர சர்க்காரைக் குறைகூறிக்கொண்டிருப்பதால் என்ன பிரயோசனம்? எத்தனை மின்சார பம்புகள் வாங்கிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புதுக்குளங்களின் மூலமாக, புதுக்கிணறுகளின் மூலமாக, எத்தனை லட்சம் எக்கராக்கள் பயிரிடப்பட்டு—இன்றைக்கு உணவு உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது என்கிற புள்ளி விவரங்கள் எல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. இன்னும் அதிக உணவு உற்பத்தி செய்யப்பட வேண்டுமென்றால் ஒவ்வொருவருடைய கடுமையான உழைப்பின் மூலமாகத்தான் சாதித்தாக வேண்டுமே தவிர குறை சொல்லிக் கொண்டிருப்பதால் என்ன பிரயோசனம்?

கனம் அங்கத்தினர்களில் எத்தனைபேர் தங்கள், தங்கள் பகுதியில் உள்ள விவசாயப் பெருமக்களுக்கு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க தங்களாலான ஒத்தாசைகளை எல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள்? கூட்டத்தில் வாய்க்குத் தோன்றியபடிபேசிப் போய்விடு

[திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு] [3rd February 1966]

வதனால் மட்டும் எந்தக் காரியத்தையும் சாதித்துவிட முடியாது. கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் தம் உரையில் மழை இல்லாதிருந்தும் கூட, அணைக்கட்டுகளில் தண்ணீர் குறைந்திருந்தும் கூட, காலத்தில் தண்ணீர் விட்டதன் காரணமாக பயிர் காய்ந்து போகாதவாறு தடுக்க முடிந்தது என்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மழை இல்லாத காரணத்தினால் நாம் அதிகப் படுத்த நினைத்த அளவு உணவு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்த முடியவில்லையே தவிர உணவு உற்பத்தி குறைந்துவிடவில்லை.

அடுத்து, உணவுப் பொருள் விநியோக முறையைப் பற்றியும் குறை சொன்னார்கள். விநியோக முறையில் ஒரு குறிப்பிட்ட மாறுதலைச் செய்யலாம் என்று கூட நான் சொல்லிக்கொள்வேன். குறிப்பாக, நகரங்களில் ரேஷனை அரிசியாகக் கொடுக்கலாம். கிராமப்புறங்களைப் பொறுத்த வரையில் நெல்லாகவே கொடுத்து விடலாம். நெல்லை அரிசி ஆக்குவதற்காக இன்றைக்கு மில்காரர் களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற கமிஷனை கிராம மக்களே அடையட்டும் என்று செய்யலாம். இப்படிச் செய்தால் இந்த விநியோக முறையில் உள்ள பிரச்சினை சற்று குறைய முடியும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

தேசத்தில் உணவு உற்பத்தி குறைவாக இருக்கிறது. ஆகவே, அமெரிக்காவில் இருந்தும், மற்ற இடங்களில் இருந்தும் நாம் இறக்குமதி செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இதைக் கண்டு சிலர் அங்கலாய்க்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தில் மட்டும் அல்லாமல் மற்ற மாநிலங்களிலும் மழை பொய்த்திருப்பதன் காரணமாக—உணவு நெருக்கடி நாட்டில் ஏற்படாதிருக்க நாம் ஓரளவு இறக்குமதி செய்வது போற்றத்தக்கதாகும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நாட்டு மக்களின் நன்மைக்காக நாம் எத்தனையோ காரியங்களை செய்திருக்கிறோம். ஆங்காங்கே சாக்கடை கட்டப்பட்டிருக்கிறது. குடிதண்ணீர் வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ரஸ்தாக்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை மக்களுக்கு சரியான முறையில் பயன் அளிக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாகிய நாம் அங்கே இருந்து கவனம் செலுத்த வேண்டுமே தவிர இங்கே குறை சொல்லிப் பயன் இல்லை. சாக்கடை கட்டியிருக்கிறோம். ஐந்தாயிரம் செலவாயிற்று, ஆனால் அது ஓடவில்லை என்று இங்கே சொல்வதற்குப் பதிலாக—அந்த இடத்திலே இப்படி சாக்கடை கட்டிக் கொடுத்தும் ஓடாதவாறு இருக்கிறதே, இப்படி வைத்துக்கொள்ளலாமா என்று ஊரில் உள்ளவர்களையும் கொண்டு அந்தச் சாக்கடையை அவர் போன அன்று அங்கே தள்ளினால், எம்.எல்.ஏ. சாக்கடை தள்ளினார் என, ஊரில் உள்ளவர்கள் அடுத்த தடவை அவர் அந்த ஊருக்குப் போகும்போது அது நன்றாக ஓடும்படியாக கவனித்துக்கொள்ளும் உற்சாகம் மக்களுக்கு ஏற்படும்.

3rd February 1966] [திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு]

பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். கட்டாயக் கல்வி என்று வைத்திருக்கிறோம். என்றாலும் எத்தனை பேர்கள் பள்ளி போகிறார்கள் என்று இங்கே குறை சொல்வதற்குப் பதிலாக, அவரவர்களது ஊரில் படிக்கும் வயதுடைய குழந்தைகள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள், அவர்களில் படிப்பவர்கள் எத்தனை பேர், படிக்காதவர்கள் எத்தனைபேர் என்று கணக்கெடுத்து, படிக்காதவர்களும் பள்ளிக்குப்போக வகை செய்ய, யார் யார் என்ன முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? இதனை நாமே யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

விவசாயிகள் இன்றைக்கு உரத்தைக் கூட கள்ளச்சந்தையில் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது என்று ஒரு அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார்கள். நானும் ஒரு விவசாயி தான். நானும் பார்த்திருக்கிறேன். கள்ளச் சந்தையில் உரம் வாங்கவேண்டிய நிலை இன்றைக்கு இல்லை. ஒஸ்வொரு வட்டார அபிவிருத்தி மன்றத்திலும் உரம் ஏராளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. மார்க்கெட்டிங் சொசைடியில் விற்கப் படுகிறது. எல்லா இடத்திலும் சர்க்கார் விலைக்கே தான் விற்கப் படுகிறது. மருந்து அதிகமாக இருக்கும்போது தேவையான வற்றை வாங்கிக் கொள்ளாமல், எவனோ ஒருவன் மக்களின் பணத்தைப் பறித்துத் தின்ன வேண்டுமென்று அதிகமான விலைக்கு விற்கிறான் என்றால், அதைப்போய் நாம் வாங்குவதும் தப்பு. அவன் அப்படி விற்பதும் தப்பு என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். கள்ளச் சந்தையிலே கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொருள்கள் எப்படி விற்கப்படுகின்றன என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு மூட்டை யூரியா 32 ரூபாய் என்று சொல்லி ஒரு விவசாயி நான்கு மூட்டைகள் வாங்குகிறான். பிறகு தனக்குத் தேவையாக இருக்கின்ற 2 மூட்டைகளை மட்டும் தனக்கு உபயோகப் படுத்திக் கொண்டு மீதியிருக்கின்ற 2 மூட்டைகளை மூட்டைக்கு 4 ரூபாய் அதிகமான விலை வைத்து கள்ள மார்க்கெட்காரர்களுக்கு விற்ப்பிடுகிறான். பிறகு கள்ள மார்க்கெட்காரர்கள் அதற்கு மேலே விலைவைத்து 38 ரூபாய், 40 ரூபாய் என்ற அளவிலே விற்கிறார்கள். ஆகவே, கள்ளமார்க்கெட்டுக்குக் காரணமாக இருக்கக் கூடியவர்கள் விவசாயிகளே தவிர, நேரடியாக வியாபாரிகள் அல்ல என்பதை நாம் புரிந்துகொண்டு, விவசாயிகளிடத்தில் நாம் இதைப் பற்றித் தகுந்த முறையில் பிரச்சாரம் செய்யவேண்டும். விவசாயிகள் தங்களுடைய உரங்களை உண்மையாக உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்றும், மருந்துப் பொருள்களை உண்மையாக உபயோகப் படுத்த வேண்டுமென்றும், தேவையில்லையென்றால் அவைகளைத் திருப்பிக்கொடுத்து விடவேண்டுமென்றும் நாம் அவர்களுக்குப் பத்தி சொல்லவேண்டும். அந்த வகையிலே அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கவேண்டும். அவர்களிடம் இந்த நல்ல எண்ணத்தை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. அப்படிச் செய்யாமல் நாம், “இப்படியா விற்பது” என்று இங்கு சட்ட சபையில் வந்து பேசுவதும், பொதுக்கூட்டங்களிலே பேசுவதும் உபயோகமற்றது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு பஞ்சாயத்து வளர்ச்சி மன்றத்தை எடுத்துக்கொண்டோமானால் அங்கே வட்சக்கணக்கிலே பணம் செலவழிக்கப்படுகிறது. பணம்

[திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு] [3rd February 1966]

செலவழிக்கப்பட்டு வாங்கிக் கொடுக்கப்பட்ட சாதனங்கள் எல்லாம் நல்ல முறையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றனவா என்று பார்ப்பதற்காகத்தான் நாம் இங்கே சட்ட மன்ற அங்கத்தினர்களாக உள்ளவர்கள் அங்கத்தினர்களாக அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறோம். ஜில்லா அபிவிருத்தி மன்றத்திலேயும் ஒரு அங்கத்தினராகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே, நாம் கிராமத்திற்குச் சென்று, கொடுக்கப்பட்டவைகளை மக்கள் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்களா என்று பார்க்காமல், சட்டசபையில் மட்டும் வந்து சொன்னால் அது நம்முடைய கடமையாக இருக்காது, நாம் நமது கடமையை செய்யத் தவறியவர்களாக ஆவோம் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. நம்முடைய கடமைகளில் மிக முக்கியமானது நாம் மக்களிடத்திலே நேரடியாகச் சென்று அவர்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைகளைப்பற்றி எடுத்துச்சொல்லி, அவர்களுக்குத் தேவையானவற்றை, வேண்டியவற்றை இங்கு எடுத்துச் சொல்லலாமே தவிர, எடுத்ததற்கெல்லாம் சர்க்காரைக் குறைசொல்லிக் கொண்டு, நாம் செய்யத் தவறியவற்றிற்குக்கூட சர்க்கார் மேலே பழிசமத்துவது நியாயமல்ல. அது பிரயோசனமும் அல்ல என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்குத் தேசத்தின் பாதுகாப்பைக் கருதி, தங்கம் வாங்குவதைப்பற்றிக் குறை கூறினார்கள். தங்கம் வாங்குவதிலே என்ன முறை கையாளப்படுகிறது என்பதை அங்கத்தினர்கள் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். இராமநாதபுரம் ஜில்லாவை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே 30 லட்சம் மக்கள் இருக்கிறார்கள். அதிலே 6 லட்சம் குடும்பங்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டு, அந்த 6 லட்சத்திலே 4 லட்சம் குடும்பங்கள் தங்கம் கொடுக்கச் சக்தியற்றவர்கள் என்று அவர்களை விட்டுவிட்டு மீதியுள்ள 2 லட்சம் குடும்பங்களில் 2 லட்சம் கிராம் வாங்கலாம் என்று எல்லோரும் சேர்த்து தான் முடிவெடுத்தோம். கலெக்டர் மட்டும் எடுத்த முடிவு அல்லது இது. இன்று நாட்டிலே இருக்கிற நெருக்கடியான நிலையில் பாதுகாப்பிற்காக நாம் உழைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நாட்டிலே இருக்கும் மக்களுக்கு உணவு அளிக்கவும் நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இவைகளுக்குத்தான் நாம் தங்கம் கொடுக்கிறோம். இதைத்தவிர நாம் கொடுத்திருக்கும் சாதனங்கள் எல்லாம் நல்ல முறையிலே மக்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றனவா என்று பார்க்கவும் நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை நாம் மறந்து சர்க்காரைக் குறை கூறுவதின்மூலம் எல்லாவற்றையும் சாதித்து விடலாம் என்று நினைப்பதைக் கைவிட்டுவிட்டு நாம் செய்யவேண்டிய கடமையை ஆற்ற வேண்டுமென்று அன்பர்களைக் கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கே.ஆர். ஆர்எம். கரியமாணிக்கம் அம்பலம் : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் ஆற்றிய உரையின் மீது என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மறைந்த மனிதர்குல மாணிக்கம் திரு. சாஸ்திரி அவர்களுக்கு எனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை இந்த மன்றத்தின் மூலமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரையிலே விவசாயத்திற்கு அதிக

3rd February, 1966]

[திரு. கே.ஆர். ஆர்.எம். கரியமாணிக்கம் அம்பலம்]

மூக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறியிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் விவசாயத்திற்கு எங்கள் பகுதியாகிய கீழக்கு இராமநாதபுரம் பகுதிக்கு தண்ணீர் மிக மிக அவசியமாக இருக்கிறது. ஏராளமான கண்மாய்கள் நிறைந்த பிராந்தியம் அது. இந்தக் கண்மாய்கள் எல்லாம் மராமத்துச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சாதாரணமாக நல்ல மழை பெய்கிற காலத்திலே ஒரு போகத்திற்கு தண்ணீர் கொடுக்கக்கூடியதாக ஏரிகள் இருக்கின்றன. மழை பெய்யாத காலத்திலே அங்கெல்லாம் தண்ணீர் இல்லாததால் பஞ்சம் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, இரண்டு போகத்திற்கு தண்ணீர் கொடுக்கக்கூடிய வகையில் மழை பெய்கிற காலத்திலே தண்ணீரைத் தேக்கி வைப்பதற்காக இந்த ஏரிகளை ஆழப்படுத்த வேண்டுமென்று பல தடவைகள் இந்த மன்றத்திலே எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன். இரண்டு போகத்திற்கு வேண்டிய தண்ணீரை தேக்கி வைத்துக் கொள்ளக்கூடியதாக, நிரப்பி வைத்துக்கொள்ளக் கூடியதாக, இந்த ஏரிகளை ஆழப்படுத்தி, அதற்கு வடிகால் வசதிகளையெல்லாம் செய்தால் ஏராளமான தண்ணீரை மழை பெய்கின்ற காலத்தில், கடலில் போய்ச் சேருவதைத் தடுத்து தேக்கி வைக்கமுடியும். அதைக் கட்டாயமாகச் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படியில்லாவிட்டாலும், பரீட்சார்த்தமாக ஒரு சில இடங்களிலேயாவது ஒரு சில ஏரிகளை ஆழப்படுத்தி இரண்டு போகத்திற்குத் தண்ணீர் தேக்கி வைக்கமுடியுமா என்பதைச் செய்துபார்த்து, அது பிரயோஜனமாக இருந்தால் பின்பு அதை மற்ற இடங்களுக்கும் விஸ்தரிக்கக்கூடிய அளவிலே ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று, கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எனது பகுதியிலே, மணிமுத்தாறு, பாம்பாறு, தேனாறு, சறுகனியாறு என்று ஆறுகள் ஓடுகின்றன. அதிலே மணிமுத்தாறிலே மட்டும் ஒரு தடுப்பு அணை வேலைசெய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னொரு இடத்திலே கல் நாட்டப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற இடங்களில் எல்லாம் இன்னும் அணை கட்டுவதற்கு சாங்ஷன் கூட செய்யப்படாமல் இருக்கிறது. நல்ல பாசன வசதி இல்லாத, ஜீவ நதி இல்லாத, மிகவும் பிற்பட்ட பகுதியாகிய எங்கள் பகுதியிலே இப்படிக் காட்டாற்றிலே போகிற தண்ணீரைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள இறியாவது உடனடியாக ஏற்பாடு செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்துதந்தால் தான் அந்தப் பகுதியிலே உள்ளவர்கள் தண்ணீரைத் தேக்கி விவசாயம் செய்யமுடியும்.

விவசாயத்திற்கு இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் ரசாயன உரத்தையே நம்பி விவசாயம் செய்யக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. சென்ற மாதம் எங்கள் பகுதிக்கு உணவு அமைச்சர் அவர்களும், விவசாய அமைச்சர் அவர்களும் வந்து இருந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களிடம் அந்தப் பகுதியில் யூரியா கிடைக்கவில்லை. உடனடியாகத் தரவேண்டுமென்று கேட்டிருந்தோம். விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். உடனே

[3rd February 1966]

[திரு. கே.ஆர். ஆர்எம். கரியமாணிக்கம் அம்பலம்]

எற்பாடு செய்து தருகிறோம் என்று, ஆனால் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது கூட ஒரு மழை பெய்து அதிர்ஷ்டவசமாக கிழக்கு இராமநாதபுரம் பகுதியிலே இரண்டாம் போகம் சாகுபடி செய்யவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது யூரியா அங்கு கிடைக்கவில்லை. கலெக்டர் அவர்களைக் கேட்டால் அலாட்மென்ட் இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். விவசாயத்திற்கு ஆரம்பத்திலே யூரியா இருந்தால் தான் அது பிரயோஜனமாக இருக்கும். அதிர்ஷ்டவசமாக மழையும் பெய்திருப்பதால் இப்பொழுது மிகவும் அவசியமாக யூரியா அங்கு தேவைப்படுகிறது. இப்பொழுது நாட்டில் உணவுப் பற்றாக்குறை இருக்கிற நேரத்தில், யூரியா அதிகமாகக் கொடுத்து உதவினால் ஒழிய விவசாயத்தை நல்ல முறையில் பெருக்க முடியாது. ஆகவே உடனடியாக எங்கிருந்தாலும் யூரியா எங்கள் பகுதிக்கு வரவழைத்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த உரம் வழங்கப்படுவதிலே சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. யூரியா கண்ட்ரோல் விலைக்குக் கேட்டால் கிடைக்கவில்லை. கேட்டால் அலாட்மென்ட் கிடைக்கவில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு சில இடங்களில் மார்க்கெட்களிலே யூரியா விற்கப்படுகிறது. மார்க்கெட்டிங் சொஸைடிகளிலிருந்து சொஸைடிகளுக்கு கொண்டுபோகும்பொழுது திருட்டுத்தனமாக உரங்களை எடுத்து விற்கிறார்கள். அப்படி விற்கும்பொழுது ஒரு மூட்டைக்கு 10 ரூபாய் அதிகமாக வைத்து விற்கிறார்கள். அவசியம் யூரியா போட வேண்டுமென்று நினைக்கின்ற விவசாயி 10 ரூபாய் அதிகம் கொடுத்தாவது வாங்கிப்போடவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே இப்படிக் கள்ளமார்க்கெட்டிலே விற்காமல் இருப்பதற்கு நல்ல முறையிலே நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

11-30
a.m.

உரம் கள்ளமார்க்கெட்டில் விற்பதைத் தடுப்பதற்குச் சட்டசபை மெம்பர்களே நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டால் போதும் என்று திரு. ராமசாமி நாயுடு அவர்கள் சொன்னார்கள். அரசாங்கம் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தாலொழிய கள்ளமார்க்கெட் வியாபாரத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. அந்த மாதிரிக் கள்ளமார்க்கெட்காரர்களைப் பிடித்துக் கொடுத்தால் கூட நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை. இதனால் அதிகமான அளவுக்குக் கள்ளமார்க்கெட் வியாபாரம் நடக்க ஏதுவாக இருக்கிறது. அதைத் தடை செய்து, நல்ல முறையில் ரசாயன உரங்கள் கிடைப்பதற்கும், அதிக விலைக்கு விற்கப்படாமல் இருப்பதற்கும் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்போது கிராமப் புறங்களில் கால்நடைகளை வைத்து விவசாயம் செய்வதற்கு முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பற்றிப் பல தடவை இந்த மன்றத்திலே எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன். கால்நடைகளை வைத்துக் கொள்ள புறம்போக்குகள் அதிகமாக வேண்டும். புறம்போக்குகள் பூராவையும் ஜாரி

3rd February, 1966]

[திரு. கேஆர். ஆர்எம். கரியமாணிக்கம் அம்பலம்]

செய்து விடுகிற காரணத்தால் கால்நடைகளின் உரத்தை விட்டு விட்டு ரசாயன உரத்தையே நம்பி இருக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. ரசாயன உரத்தை மட்டும் போட்டுக் கொண்டு வருவதால் நிலத்தின் தரம் குறைந்து வருகிறது. விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டுமென்று சொல்கிற இந்தச் சமயத்தில் கால்நடைகளின் உரம் மிக மிக அவசியமாக இருக்கிறது. கால்நடை வளர்ச்சி அதிகமாக ஏற்படுவதற்கு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் எத்தனை ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறதோ அதற்குத் தகுந்தபடி கால்நடைகளை வைத்துக் கொள்வதற்குத் தேவையான புறம் போக்கும் இருக்கவேண்டும் புறம்போக்கு மேய்ச்சல் தரைகளை அதற்காக ஒதுக்கவேண்டும்.

விவசாய அபிவிருத்திக்கு மிகவும் அவசியமாக இருப்பது ரோடுகள். விவசாயிகள் உற்பத்தித் தேவைக்கான மூலப் பொருள்களைக் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்றாலும், விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டுமென்றாலும் ரோடுகள் மிக மிக அவசியமாக இருக்கின்றன. விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டத்திலே எங்கெங்கு அத்தியாவசியமோ அங்கெல்லாம் ரோடுகளைப் போட்டு விவசாயிகளுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எனது தொகுதியிலே அனுமந்தக்குடியிலே ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு, அணை கட்டுவதற்காக அஸ்திவாரக்கல் போடப்பட்டது. விவசாய அமைச்சர் அவர்களும், உணவு அமைச்சர் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள். நானும் அந்தப் பகுதி பிரதிநிதி என்ற முறையில் போயிருந்தேன். ஆனால் விவசாய அமைச்சரோ அல்லது உணவு அமைச்சரோ என்னைப் பிரதிநிதி என்ற முறையில் கூடப் பேச அனுமதிப்பதில்லை. எதிர்க்கட்சிக்காரன் என்ற முறையில் ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களால் இது போன்ற அரசாங்க விழாக்களில் கூட பேசுவதற்கு அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அந்தப் பகுதிப் பிரதிநிதிக்கு ஒரு சுந்தரப்பம் கொடுத்திருந்தால் அந்த அணையைப் பற்றிய விவரங்களைச் சொல்லியிருக்க முடியும்; அந்தப்பகுதி மக்களுடைய கஷ்டங்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்க முடியும்.

கனம் திரு. பூ. கக்கன் : நாங்கள் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. அதை நடத்துகிறவர்கள் சொல்லவேண்டும்.

திரு. கேஆர். ஆர்எம். கரியமாணிக்கம் அம்பலம் : சம்பந்தப் பட்ட அதிகாரிகள் அங்கு இருக்கிற பிரதிநிதிகளைப் போடவில்லை. அமைச்சர்கள் இதைப் பற்றிக் கண்டித்தால் போடாமல் இருப்பார்களா? டிபார்ட்மென்ட் நடத்துகிற ஃபங்ஷனில் அந்தப் பகுதி பிரதிநிதிகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் இருப்பது பற்றி ஏன் அமைச்சர்கள் கண்டித்திருக்கக்கூடாது? இனிமேலாவது அந்தப் பிரதிநிதிகளுக்கு வாய்ப்பளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[3rd February 1966

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அமைச்சர்கள் கண்டிப்பதற்கு முன்னால், சம்பந்தப்பட்ட, அக்கறையுள்ள உறுப்பினர்; அதிகாரி என்ன தவறு செய்தார் என்று எழுதி அனுப்பினால் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள முடியும்.

திரு. கே.ஜார். ஆர்எம். கரியமாணிக்கம் அம்பலம் : அந்த விழாவிலே அமைச்சர் அவர்கள்தான் தலைமை வகித்தார்கள். அவர்கள் அதிகாரியைக் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அமைச்சர் அவர்களே பிரதிநிதியைப் பேச அனுமதித்திருக்கலாம். எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் என்ற முறையில் அனுமதிக்காமல் விட்டு விட்டார்கள். இனியாவது ஜனநாயகத்தில் அந்தக் குறையில்லாமல் செய்யவேண்டும்.

கிழக்கு இராமநாதபுரம் பகுதியில் சமீபத்தில் ஏற்பட்ட வெள்ளத்தால் அங்கிருக்கிற ரோடுகள் எல்லாம் பாழடைந்து விட்டன. பஞ்சாயத்து, பஞ்சாயத்து யூனியன் நிதிநிலைமை சரியாக இல்லாத காரணத்தால் அந்த ரோடுகளை மராமத்து செய்ய முடியாமல் அப்படியே இருக்கின்றன. அந்தப் பழுதடைந்த ரோடுகள் செப்பனிடப்படாமல் இருக்கும் காரணத்தால் போக்குவரத்து தடைப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பற்றி அரசாங்கத்திற்கு எழுதி அனுப்பியிருக்கிறோம். அதைச் செப்பனிட இன்னும் எந்த விதமான வழியையும் செய்யவில்லை. அந்த ரோடுகளை ஸ்பெஷலாக மராமத்து செய்ய அரசாங்கம் உடனடியாக ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

கவர்னர் பெருமான் உரையில் விலையேற்றத்தைப் பற்றி ஒரு வரி கூடச் சொல்லாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. விலையேற்றத்தால் நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் பெரும் கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகியிருக்கிறார்கள். விலையேற்றம் எல்லோரையும் பாதித்திருக்கிறது. உடனடியாக இந்த விலையேற்றத்தைத் தடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

மின்சாரத்தைப் பொறுத்தவரை திருவாரூரை தாலுகாவில் ஐந்தாறு கிராமத்தைத் தவிர வேறு எங்கும் லைன் போடப்படவில்லை? மின்சார லைன் இல்லாத காரணத்தால் அங்கு விவசாயம் பாதிக்கப்படுகிறது. மற்றக் கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் கிடைக்கக் கூடிய வசதியும் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே, உடனடியாக பிற்பட்ட திருவாரூரை போன்ற பிராந்தியங்களுக்கு மின்சார வசதியைச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எனக்கு கவர்னர் பெருமான் உரையின் மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்த கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் ஆற்றிய உரையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மதிப்புக்குரிய, காலஞ் சென்ற பிரதமர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களுக்கு என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதோடு,

3rd February 1966) [திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர்]

அன்னார் விட்டுச்சென்ற கொள்கைகளை உறுதியுடன் பின்பற்றி நடப்பேனென்ற உறுதியையும் தெரிவித்துக் கொண்டு நான் பேச முற்படுகிறேன்.

இந்த ஆண்டில் கவர்னர் பெருமான் உரையிலே விவசாயத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். நம் முடைய காலஞ்சென்ற பிரதமர் விவசாயத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற முறையில் 'ஜெய் கிசான், ஜெய் ஜவான்' என்று கூறினார். அந்த வார்த்தைப் படி நாம் நல்ல முறையில் விவசாயத்திற்கு முதலிடம் கொடுப்போம் என்ற முறையில் கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் உரையிலே விவசாயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1971-ம் ஆண்டிலே நம்முடைய மாகாணத்தில் இருக்கக் கூடிய மக்கள் எல்லோருக்கும் 18 அவுன்ஸ் அரிசியோ அல்லது உணவு தானியங்களோ கிடைக்குமென்று கவர்னர் உரையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சி நண்பர் கருணாநிதி அவர்கள், 'மத்திய சர்க்கார் புள்ளி விவரத்திலே 1975 என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்' என்று கூறினார். இதைப் பற்றி அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை என்றுதான் நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம்முடைய மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரை 1971-ல் 18 அவுன்ஸ் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்களே தவிர, அகில இந்திய ரீதியில் அல்ல. மத்திய சர்க்கார் சொல்லியிருப்பது அகில இந்திய ரீதியில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் உணவு உற்பத்தியில் குறிக்கோளை அடைய வேண்டுமென்றால், அகில இந்திய ரீதியில் இருக்கும் எல்லா ஜீவ நதிகளையும் ஒன்று சேர்த்துப் பெரிய திட்டமாக வகுத்து நிறைவேற்றவேண்டும். அப்போதுதான் உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆகவே நம் மதிப்பிற்குரிய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அங்கு எடுத்துச் சொல்லி உடனடியாக அந்தத் திட்டத்தை எல்லா முதல் அமைச்சர்களும் சேர்ந்து நிறைவேற்றி முடித்தார்களானால் நாம் வெளிநாடுகளில் இருந்து உணவுப் பொருள்களை வாங்காதிருக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட ஏதுவாக இருக்கும். அடுத்தபடியாக, விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரையில் கவர்னர் அவர்கள் உரையில் கூறியிருந்தாலும் சரி அல்லது வரப்போகிற பட்ஜெட் உரையிலாக இருந்தாலும் சரி அல்லது இதற்கு முன் தீட்டிய திட்டங்களில் கூறியிருந்தாலும் சரி மேல் மட்டத்தில் விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய சலுகைகள் நல்ல முறையில் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால் அது விவசாயிகளிடம் போய்ச் சேரும்போது அதை அவர்கள் பெறுவதில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் உணர்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அங்கத்தினர்களும் அதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் ஒரு ஏக்கர் வைத்திருந்தாலும் சரி அல்லது 20 ஏக்கர்கள் வைத்திருப்பவர்களாக இருந்தாலும் சரி அவர்களின் நிலத்தின் மதிப்பு இவ்வளவு என்று நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அந்த நிலத்தின் மதிப்பு என்ன, இப்போது அதன் மதிப்பு என்ன என்று நிர்ணயம் செய்து ஒரு பாஸ்புக்கை ரிஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸ் மூலம் கொடுத்துவிட்டால் அவர்கள்

[திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரிஸ்வர கவுண்டர்] [3rd February 1966]

அதை எங்கு கொண்டு போய்க் காண்பித்தாலும் அந்த நிலத்தின் பேரில் அவர்களுக்கு ஏதாவது தொகை வேண்டுமென்றால் பாங்கில் கொடுத்தாலும் சரி அல்லது சர்க்காரில் கொடுத்தாலும் சரி, அல்லது தனிப்பட்டவர்களிடம் கொடுத்தாலும் சரி இவ்வளவு தொகை அதன் பேரில் வாங்க முடியும் என்ற ஒரு உறுதிப்பாடு இருந்தால் தான் விவசாயிகள் அவர்களுக்கு வேண்டிய தொகையை நல்ல முறையில் வாங்கிக் கொள்ள ஏதுவாக இருக்கும். விவசாயிகளுக்குக் காசுப் பல திட்டங்கள் தீட்டப்படுகின்றன. அவர்களுக்குக் கடன்கள் கொடுக்கும்போது, சிறிய விவசாயிகள் அந்தக் கடன்களைப் பெறுவதற்குக் கஷ்டப்படும் நிலையில் அவர்கள் அக்கடன் வசதி களைப் பெற முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். சமயத்தில் அந்தத் தொகை பயன்படும் நிலைமை இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே சர்க்கார் விவசாயிகளின் சொத்து மதிப்பை நிர்ணயம் செய்து அவர்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் தங்களுக்கு வேண்டிய தொகையை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்ற முறையில் பாஸ் புக்ஸ் கொடுக்கப்படவேண்டும். அவர்கள் தொகையைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறபோது அதே புத்தகத்தில் அதை குறித்துக் கொடுத்து விட்டால் அடுத்த தடவை அவர்களுக்கு தொகை வேண்டி வருகிறபோது அவர்கள் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வசதியாக இருக்கும்.

இந்த உரையில் விவசாய பம்பு செட்ஸ்க்கு பணம் கொடுப்பதாகவுள்ள திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறார்கள். அது நல்ல தொரு திட்டம். விவசாய மக்களுக்கு அது உபயோகமுள்ள திட்டமாக இருந்தாலும் அந்தத் தொகையைப் பெறுவதற்கு அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அதைத் தான் குறைபாடு, குறைபாடு என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர அரசாங்கம் திட்டியிருக்கும் திட்டங்கள் விவசாயிகளுக்காக பயன்படக் கூடிய திட்டங்களாகத்தான் இருக்கின்றன. கீழ்மட்டத்தில்தான் அதைப் பெறுவதற்கு சிரமங்கள் இருக்கின்றன. எனக்கு முன் பேசிய திரு. ராமசாமி நாயுடு அவர்கள் சொன்னார்கள், பூச்சி மருந்துகள் கிடைப்பதில் சிரமம் இல்லை என்று. அவர்கள் ஜில்லாவில் அதை உபயோகப்படுத்துவதில் கொஞ்சம் அக்கறை இல்லாத காரணத்தினால் அம் மருந்துகள் அதிகமாகக் கிடைக்கலாம். ஆனால் கோவை ஜில்லா விலும், சேலம் ஜில்லாவிலும் உள்ள விவசாயிகள் அவற்றை நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய முறையில், அவற்றின் உபயோகத்தை நன்கு அறிந்து கொண்டிருக்கும் முறையில் மருந்துக்காக அணுகி அவற்றைக் கேட்கும்போது அது கிடைப்பதில்லை என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்த பூச்சி மருந்தில் ஃபாலிடால் என்று சொல்லும் மருந்து—சகல ரோக நிவாரணி என்று சொல்வார்களே அதேபோன்று—எந்தவிதமான பூச்சிகள் விழுந்தாலும் சரி அவற்றை ஒழிக்க இந்த மருந்து நல்ல முறையில் பயன்படுகிறது. சென்ற ஆண்டு இந்த மருந்துக்கு டென்ட்ரே கேட்டபோது ஃபாலிடால் மருந்துக் கம்பெனி அதிக விலை சொல்வதால் எக்ஸ்டின், என்ட்ரின் போன்ற மருந்துகளை வாங்கியிருக்கிறார்கள். தொகை தான் செலவு செய்யப்படுகிறதே தவிர அதனால் பூச்சிகள் பாதிக்கப் படுவதே இல்லை. ஆகவே, இந்த ஆண்டு ஃபாலிடாலின் விலை அதிக

2nd February 1966] [திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர்]

மாக இருந்தாலும் சரி அதை வாங்கிக் கொடுத்தால் உணவு உற்பத்தியில் 10 சதவிகிதமாவது அதிக உற்பத்தி செய்வதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, நிலத்தின் அடி மட்டத்தில் உள்ள தண்ணீரைப் பயன்படுத்த ஒரு நல்ல திட்டத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். நான் 1953-ம் ஆண்டிலிருந்து சொல்லி வருகிறேன். தஞ்சை மாவட்டத்தில் அதிகமாக நிலத்திற்கு அடியில் தண்ணீர் இருக்கிறது. அங்கு குழாய்க் கிணறுகளை குறைந்த செலவில் போட வாய்ப்பிருக்கிறது என்று சொல்லி வந்திருக்கிறேன். இப்போதாவது மதிப்பிற்குரிய விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் தம் முடைய காலத்திலே இந்தத் திட்டத்தை தீட்டியிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். தஞ்சை ஜில்லாவில் பூமிக்கு அடியில் உள்ள தண்ணீரை ஒரு போகத்திற்குக் கட்டாயம் எடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்கார் கட்டாயப்படுத்த வேண்டும்—தஞ்சாவூருக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை—அந்தத் தண்ணீரை வேறு இடத்திற்குகொடுத்தால் உதவியாக இருக்கும்—தஞ்சை ஜில்லா அங்கத்தினர்கள் சிரிக்கிறார்கள்—தஞ்சை ஜில்லாவில் பூமியின் அடியில் உள்ள ஊற்று நீரை எடுத்து உபயோகப்படுத்தினால் மகசூலும் அதிகரிக்கும் என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே தஞ்சை ஜில்லாவில் டியூப் வெல்ஸ் அதிகம் போட்டு ஒரு போகத்திற்கு ஆற்றுத் தண்ணீர் இல்லை என்று வைத்தால் மற்ற வறண்ட இடங்களிலும் அதிக உற்பத்தி செய்ய வாய்ப்பிருக்கிறது. அந்தத் தண்ணீரை வேறு வறட்சி மிக்க பிரதேசங்களுக்குக் கொடுத்தால் அவர்களுக்கும் பயன்பட்டு உற்பத்தியைப் பெருக்க ஏதுவாக இருக்கும். ஆகவே பூமிக்கு அடியில் உள்ள நீரைப் பயன்படுத்துவதில் சர்க்கார் அக்கறை கொண்டிருப்பது கண்டு சர்க்காரை நான் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஏ.டி.டி. 27 என்ற புதிய நெல்லைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது சேலம், கோவை ஜில்லாக்களுக்கு இன்னும் வந்து சேரவில்லை. அதை அங்கு உடனடியாகக் கொடுத்தால் தஞ்சையில் இருப்பதை விட அதிகமாக விளைவு எடுத்துக் காண்பிக்கக்கூடிய விவசாயிகள் அங்கு இருக்கிறார்கள். தஞ்சையில் உள்ள விவசாயிகள் தான் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். உண்மையிலே தஞ்சைக்கு ஒரு போகம் நீர் கொடுத்து விட்டு மீதியை மேட்டூர் கனால், லோயர் பவானிக்கு கொடுத்தால் அங்குள்ள விவசாயிகளும் ஒரு போகம் விளைவிக்க முடியும். அதோடு டியூப் வெல்ஸ் போட்டு தஞ்சையில் உள்ளவர்களும் ஒரு போகம் விளைவிக்க முடியும். அதை சர்க்கார் விட்டு விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். மேட்டூர் அணையில் தண்ணீர் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. தஞ்சைக்குத் தண்ணீர் திறந்து விட ஆரம்பித்தால் இந்த ஆண்டு சேலம், கோவை ஜில்லாக்களில் உள்ள மக்களுக்குக் குடி தண்ணீர் கூட இல்லாதிருக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படலாம் ஏற்படலாம். ஆகவே தஞ்சைக்கு, பரிசுக்குத் தண்ணீர் விடவேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. அதற்குப் பதில் மைசூர் சர்க்காரை அணுகி கிருஷ்ணராஜசாகரில் இருக்கக்கூடிய தண்ணீரை மேட்டூர்

[திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர்] [3rd February 1966]

அணைக்குக் கொடுத்தால் தஞ்சைக்கும் பயன்படும். வறட்சி உள்ள சமயத்தில் குடி தண்ணீருக்கும் அது பயன்படும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இதை எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால் 1925-ம் வருஷத்தில் சென்னை-மைசூர் அக்ரிமெண்ட் பிரகாரம் கிருஷ்ணராஜசாகர் அணையில் இத்தனை அடி தண்ணீர் இருந்தால் மேட்டூர் அணைக்கு இத்தனை அடி தண்ணீர் விட வேண்டும் என்று ஒப்பந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது அந்த ஒப்பந்தத்தைச் சரியான முறையில் அமல் நடத்துவதில்லை என்று கருதுகிறேன். அதே மாதிரி 1924-ம் ஆண்டில் மைசூர் மாநிலத்தில் வேறு இடங்களில் சிறு அணைகள் கட்டக்கூடாது என்று ஒப்பந்தத்தில் இருக்கிறது. அதே போன்று சென்னை மாநிலத்திலும் கட்டக்கூடாது என்றிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது மைசூர் மாநிலத்தில் கிருஷ்ணராஜசாகர் அணையில் வந்து சேரக் கூடிய பல நதிகளிலும் ஓடைகளிலும் சிறு சிறு அணைகள் புதிதாகக் கட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இதை மத்திய சர்க்கார் மூலமாக எடுத்துத் தெரிவிக்கவேண்டும். நம்முடைய மாநிலத்தில் அதிலும் இப்போது மேட்டூர் அணையில் தண்ணீர் குறைவாக இருக்கிறது. அதற்கு மழையில்லாதிருப்பது தான் முக்கிய காரணம். என்று சொன்னாலும் மைசூர் மாநிலத்தில் பல இடங்களிலும் இம்மாதிரி சிறு சிறு திட்டங்களைப் போட்டு அணைக்கட்டுகளைக் கட்டியிருப்பதால்தான் நமக்குத் தண்ணீர் கிடைப்பதற்குக் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய தொகுதியில் சென்ற மாதத்தில் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் காவேரியைக் கடந்து ஒரு கிராமத்திற்கு—அதாவது மேட்டுருக்கும் பவானிக்கும் மத்தியில் பரிசில் மூலமாக கடந்து சென்றார்கள். அந்த இடத்தில் ஒரு பாலங்கட்ட வேண்டும் என்று முன்பே நமது சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டது. மத்திய சர்க்காரின் உதவியைப்பெற்று இதில் பாலங் கட்டுவதற்கு அனுமதி கொடுத்திருந்தார்கள். இதை அமைச்சர் அவர்களும் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தத் திட்டத்தை வருகின்ற பட்ஜெட்டில் நிச்சயமாகச் சேர்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து, கவர்னர் உரையை வரவேற்று ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். முக்கியமாக, சென்ற ஆண்டில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் குறிப்பாக நாட்டுக்கும், நாட்டு மக்களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த இக்கேடான நிலைமைகளைச் சமாளிப்பதற்கு அரசு எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளைப்பற்றியும், அதன் மூலமாக அரசினர் வெற்றி பெற்றதையும் வெகு அழகாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சட்டசபையில் எனக்கு முன்பு பேசிய எதிர்க்கட்சி உப-தலைவர் அவர்கள், காமராஜ் திட்டத்தை, கே-பிளான் என்றும், அது தோற்றுவிட்டதற்காக அனுதாபத்

[3rd February 1966] [திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம்]

தீர்மானம் ஏன் போடவில்லை என்றும் கேட்டார்கள். அவர்கள் சொல்லும்போது ஏன் போன்றவர்களுக்கு என்ன தோன்றியது என்றால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் சட்டசபைக்குள் வந்த காலத்தில், கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் உரையாற்ற வருகின்ற நேரத்தில் சட்டசபைக் கூட்டத்தைப் பகிஷ்கரித்து வந்தார்கள். அன்றைக்கு இவர்கள், பட்டாடை உடுத்தி, இம்மாதிரி சட்டசபைக்கு கவர்னர் வந்து உரையாற்ற வேண்டிய அவசியமென்ன வந்துவிட்டது என்று கேட்டார்கள், அது மட்டுமல்ல, ஆட்டுக்கு தாடி எப்படி அவசிய மில்லையோ, அதுபோன்று நாட்டுக்கும் கவர்னர் தேவையில்லை என்று சொன்னவர்கள், இன்றைக்கு பொன்மேனியாக இருக்கின்ற கவர்னர் அவர்கள் ஏன் சட்டசபைக்கு வந்து உரையாற்றவில்லை என்றும், காமராஜ் பிளான், கே-பிளான்; குருஷ்சேவ் பிளான் என்றும், அது தோற்றுப்போய்விட்டது, அதற்கு ஏன் அனுதாபத் தீர்மானம் நிறைவேற்றக்கூடாது என்றும் கேட்கிறார்கள். இவர்கள் அன்றைக்கு கவர்னரே கூடாது என்று சொன்னவர்கள், இன்றைக்கு கவர்னரை வரவேற்கின்ற அளவிற்கு—அவருடைய பொற்பாதங்கள் இந்தச் சபைக்கு ஏன் வரவில்லை என்று கேட்கின்ற அளவிற்கு மாதிரியிருப்பதற்காக—அவர்கள் தான் அனுதாபம் தெரிவிக்கவேண்டும் என்று தான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதோடு சென்ற ஆண்டில் நாட்டில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் சர்க்கார் பரிபூரணமாக வெற்றி கண்டிருக்கிறது, அவற்றில் அரசு எடுத்துக்கொண்ட முடிவின் காரணமாக மக்களது நன்மதிப்பைப் பெற்றிருக்கிறது என்பதைக் கூறும் இருக்க முடியாது. இத்தகைய நேரத்தில் நம்மிடையேயிருந்து பாரத பிரதமர் சாஸ்திரி அவர்கள் மறைந்துவிட்டார்கள். பொதுமக்கள் ஆற்றொதைத் துயரம் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவருடைய மறைவால் இந்த நாடு துக்கத்தில் முழுகிறது. வால்நட்சத்திரம் தோன்றியது. அதைப் பார்த்த பொதுமக்கள் வருத்தப் பட்டார்கள், வால் நட்சத்திரம் தோன்றினால் ராஜாங்கத்திற்கு ஏதாவது தீமை ஏற்படும் என்று நினைப்பதுண்டு. அந்த வகையில் சாஸ்திரி அவர்களை இந்து இந்த நாடு ஆரூத் துயரத்தில் ஆழ்ந்தது. சமாதானம் சொல்லித் தீர்க்க முடியாத அளவிற்கு மக்கள் துயரப்பட்டார்கள். இதே சாஸ்திரி அவர்களைப்பற்றி எதிர்க்கட்சியினிருந்து ஆரம்பத்தில்—பதவியேற்றவுடன் இதே எதிர்க்கட்சியினர் கூட்டங்களில் எவ்வாறு பேசப்பட்டது என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. குள்ள மானவர் என்று எள்ளி நகையாடினார்கள் இவர்கள். இன்றைக்கு இங்கே சட்டசபையில் வந்து சாஸ்திரி அவர்களைப்பற்றி வானளாவப் புகழ்கிறார்கள். அவருடைய 18 மாத ஆட்சிக் காலத்தில் எதிர்க் கட்சியினருடைய கருத்துக்களுக்கும், கண்களுக்கும் அந்த அளவுக்கு உயர்ந்துவிட்டார் சாஸ்திரி அவர்கள். அப்பேர்ப்பட்ட ஒப்பற்ற தலைவனை இந்த நாட்டுக்குத் தேர்ந்தெடுத்துத் தந்தவர் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள். அப்பேர்ப்பட்ட தலைவர் காமராஜ் அவர்களிடத்தில் தங்கத்தை ஏன் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்கும்போது, அப்படி ஒரு அவநம்பிக்கை தெரிவிப்பது மிகவும் வருந்தத் தக்கதாக இருக்கிறது. அவர் தான் இந்த நாட்டு மக்களை தயார் செய்து வைத்திருக்கிறார் . . . முன்னோர்கள்

[திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம்]

[3rd February 1966]

எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள் “மானம், சூலம், கல்வி வன்மை; அறிவுடைமை, தானம், தவம்; உணர்ச்சி தாளான்மை இவை டோன்ற பத்தும் பசிவந்திடப் பறந்து போம்” என்று. அந்த முறையில் பசி பெரிதல்ல, மானம் தான் பெரிது, என்று நாட்டு மக்களுக்கு உணர்த்தியவர் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள். அயல்நாட்டிலிருந்து உணவு வந்துவிட்டதா என்று எதிர்பாராமல், அயல் நாட்டில் நமது உணவுக்காக ஜான்சன் கையெழுத்திட்டு விட்டாரா என்றெல்லாம் எதிர்பாராமல் இந்த நாடு யாரையும் எதிர்பாராமல் இருக்கக்கூடிய வகையில், ஒரு நேரமல்ல, இரண்டு நேரம் வேண்டுமென்றாலும் உணவில்லாமல் இருப்போம், அந்த அளவிற்குத் தியாகத்தைச் செய்வோம் என்கின்ற கருத்தை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லியவர் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள். அதனால் தான் இன்றையதினம் எந்தக் கட்சித் தலைவருக்கும் இல்லாத பெருமதிப்பு தலைவர் காமராஜ் அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதுவரை எந்தக் கட்சித் தலைவரையும் தங்கள் நாட்டுக்குவரவேண்டும் என்று ராஜாங்க அமைச்சர்கள் அழைத்தது கிடையாது. ஆனால் தலைவர் காமராஜ் அவர்களை சரித்திரத்தில் இல்லாத புதுமையாக எங்கள் நாட்டுக்கு வர வேண்டும் என்று அமெரிக்கத் தலைவர் ஆன் அனுப்பி அழைக்கிறார் என்றால், அப்படிப்பட்ட தலைவர் காமராஜ் அவர்களிடத்தில் தங்கத்தை ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். தலைவர் காமராஜ் அவர்களை இன்றைக்கு உலகமே பாராட்டுகின்ற அளவிற்கு இருக்கிறபொழுது—அவர்களிடத்தில் தான் பொது மக்கள் தங்கத்தை வாரி வாரிக் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள், நம்மைப்போன்றவர்கள் போனால் அம்மாதிரி கிடைக்காது. அதனால் தான் அங்கங்கே மக்கள் தலைவர் காமராஜ் எங்கள் ஊருக்கு வரட்டும், முதலமைச்சர் வரட்டும், அப்போது தங்கத்தைக் கொடுக்கலாம் என்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களிடத்தில் மக்கள் நம்பிக்கை வைப்பதில் என்ன தவறு என்பதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

அதே போன்று இன்றையதினம் சாஸ்திரிக்கு அடுத்தபடியாக, இந்த நாட்டை நல்லமுறையில் ஆட்சி செய்வதற்காக இந்திரா காந்தியையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள். இந்திரா காந்தி பாரதப் பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதை நினைத்து மட்டில்லா மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இன்றைக்கு உலகத்திலுள்ள நாடுகள் அனைத்தும் அவருக்குப் பாராட்டுதல்கள் அனுப்பிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இங்கே பேசிய புலவர் அவர்கள் பாரதப் பிரதமரின் திறமையைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு பொறுத்திருந்து தான் பார்க்கவேண்டும் என்று சந்தேகப்பட்டார்கள். ஏன் இந்த சந்தேகம் ஏற்பட்டது என்று தெரியவில்லை. இதுவரை தோன்றாத சந்தேகம் ஒரு பெண் பிரதமராக வந்தவுடன் ஏன் இந்த சந்தேகம் ஏற்பட்டது என்று தெரியவில்லை, பொறுத்திருந்து பார்க்கவேண்டிய அவசியம் என்ன வந்து விட்டது? எதற்காகப் பொறுத்திருந்து பார்க்கவேண்டும் என்று தெரியவில்லை. திறமையில் ஆணும் பெண்ணும் ஒன்று தான். பெண்பிரதமராக வந்தவுடன் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்கவேண்டும் என்ற சந்தேகம் புலவர் அவர்களுக்கு ஏன் தோன்றியது

3rd February 1966] [திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம்]

என்று தெரியவில்லை. அதே போன்று திருச்சி மணி அவர்களும் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். பொறுத்திருந்து பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? நேருஜி அவர்கள் இந்த நாட்டை 18 ஆண்டுக் காலம் ஆட்சி செய்திருக்கிறார்கள் என்றால், அதிலுள்ள அத்தனை அனுபவத்தையும் பெற்றிருக்கிறார்கள் இந்திரா காந்தி அவர்கள். உலகத்தையும், உலகத்திலுள்ள அத்தனை நாடுகளையும் அவர்கள் நன்றாக அறிவார்கள். அதே போன்று உலகமும் இவர்களைப்பற்றி நன்றாக அறியும். பிறந்த நாடு, பிற நாடு அனைத்தையும் சுற்றியவர் இந்திரா காந்தி அவர்கள். நேருஜிக்கு அடுத்தபடியாக உலகத்திற்கு அறிமுகப்பட்டவர் இந்திரா காந்தி அவர்கள். இப்பேர்ப்பட்ட வருடைய திறமையைப் பொறுத்திருந்து பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது, ஏன் இந்த சந்தேகம்? புலவர் அவர்களுக்கு எழுந்தது என்று தெரியவில்லை. உலகத்தைப் படைத்த சிவபெருமானே பெண்ணினுடைய சக்தியை உணர்ந்து பெண்ணை தன்னில் பாதிபாக—உமையொருபாகை—ஆக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அப்படியிருக்கும்போது, பெண் பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவுடன் ஏன் இந்த அவநம்பிக்கை வந்தது என்று தெரியவில்லை. காரணம் ஒன்றும் இருக்கமுடியாது. எதையாவது சொல்லி வைக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இவ்வாறு சொன்னார்கள் என்று நம்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட அவநம்பிக்கையைப் பாரத பிரதமராக வந்திருக்கும் இந்திரா காந்தி அவர்கள் தூள் தூளாக ஆக்குவார்கள் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொண்டு, இந்திரா காந்தி அவர்கள் பிரதம மந்திரியாக வந்தது, இந்திய நாட்டிலுள்ள பெண்மணிகளுக்கு மட்டுமல்ல, உலகத்திலுள்ள பெண்களுக்கே பெருமையளிப்பதாகும். இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு காரியத்தைத் துணிச்சலாகச் செய்து காட்டியவர் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பெரிய காரியம் இது. உலகத்திலேயே இரண்டு அதிசயம். முதல் அதிசயம் பெண் பிரதமர் பதவி ஏற்றது இலங்கை நாட்டிலே. இலங்கை மிகச் சிறிய நாடு. பெரிய நாடாக இருக்கிற, 48 கோடி மக்கள் இருக்கிற, பெரிய ஜனநாயக நாட்டுக்குப் பிரதமராக ஒரு பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்தது இரண்டாவது அதிசயம். அத்தகைய துணிச்சல், உறுதி, திரு. காமராஜ் போன்றவர்களுக்குத்தான் வர முடியுமே தவிர வேறு யாருக்கும் வராது. அத்தனை பெண்ணினத்திற்கும் அரிய பெரிய பெற்றகரிய பேறு என்று எண்ணுகின்றவர்களாக இருக்கிறோம்.

12-00

அடுத்து பாதகாப்பைப்பற்றிப் பேசப்பட்டது. தங்கம் கொடுப்பதைப்பற்றி இங்கே உள்ள அங்கத்தினர்களே பல விதமாகப் பேசினார்கள். தங்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்துவதாகச் சொன்னார்கள். ஏன் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். கனம் அங்கத்தினர் மாதவன் அவர்கள் பேசும் போது, பாகிஸ்தான் படையெடுப்பையொட்டி இங்கு இருக்கிற முஸ்லீம் லீக் கட்சிக்குத் தடை விதிக்க என்ன இருக்கிறது என்று கேட்டார்கள். முஸ்லீம் லீக் பிறந்த இடமாகிய பாகிஸ்தானிலேயே அது இல்லாது இருக்கும்போது இந்த நாட்டிலே

[திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம்] [3rd February 1966]

வளர விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நினைத்தால், எத்தனை ஜனநாயக வழியில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள், அந்த வழியில் போகிறார்கள் நமது தலைவர்கள் என்பதை நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன்.

அதேபோல, தங்கத்தை வாரி வாரிக் கொடுக்க மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். நெல்லை மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் இந்த ஆண்டு மழை இல்லை, விளைச்சல் இல்லை. அப்படியிருந்தும் இரண்டு லட்சம் கிராம் தங்கத்தைத் தாராளமாகக் கொடுத்தார்கள். திருமதி சரோஜினி வரதப்பன் எங்கள் மாவட்டத்திற்கு வந்த போது நாங்களெல்லாம் ஒரு பேரணி நடத்தினோம். அந்தப் பேரணியின்போது பெண்மணிகள் எல்லாம் சிறிய கம்மலிலிருந்து, வளையல், சங்கிலி வரையில் அத்தனை பேரும் கொடுத்தார்கள். இன்னும் கூட கொடுக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தலைவர்கள் வரவேண்டும், அவர்களிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறார்கள். மக்களிடையே அத்தகைய உணர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது என்றால், நமது நாட்டில் இத்தனை ஆண்டுகளாகச் செய்துள்ள சேவை மக்களிடத்தில் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி விட்டது என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதை அறிந்த கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தங்கமோ வந்துகொண்டிருக்கிறது, கட்டாயமாகக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்காமலிருக்கும்போதே, இதை ஏன் நிறுத்தவேண்டும், இன்னும் ஒரு மாதத்திற்கு நீடிக்கலாமே என்று எங்களுடைய மாவட்ட கலெக்டருக்குத் தகவல் அனுப்பியிருக்கிறார். அந்த விதத்தில் மக்களுடைய எழுச்சி மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. கொடுப்பதோ பெண். இந்த நாட்டிலே பெண்ணுக்கும் பொன்னுக்கும் ஒரு சம்பந்தம் இருக்கிறது. 'பெண்ணுக்குப் பொன்னிட்டுப் பார்' என்பது பரம்பரை வாக்கு. அவர்களாக, கடமை உணர்ச்சியால் கொடுக்கிறார்கள். தியாக வேள்வி நடக்கிறது, அத்தகைய பாதுகாப்புக்கான வேள்வியில் தங்களுக்கும் பங்கு இருக்கிறது என்று உணர்ந்து கொடுக்கும் போது, எதிர்க் கட்சியில் இருக்கிறவர்கள் ஏன் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டால், அதைப்பற்றி என்ன சொல்லுவது?

(திரு. மா. தண்டாபுதபாணி தலைமை.)

அதேபோல், விவசாயி உரம் வாங்குவதற்காக 1,500 ரூபாய் கடன் கேட்டால் 300 ரூபாய் பாதுகாப்புக்குக் கடனாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஏன் கேட்க வேண்டும் என்று பேசினார்கள். 1,500 ரூபாய்க்கு உரம் வாங்குகிற நிலையில் இருக்கிற விவசாயிக்கு எத்தனை விளைச்சல் கிடைக்கும், எத்தனை நிலம் வைத்துக் கொண்டுள்ளவனாக இருப்பான்? இந்த நிலையில் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன், அல்லது பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்திருப்பானா? எனது மாவட்டத்திலேயே மணிமுத்தாறு பகுதியில் ஐந்து ரூபாய்க்குப் பெறாத நிலம் 500 ரூபாய்க்கு இருக்கிறது என்றால், இன்றைக்கு ஆட்சி செய்கிறவர்களுடைய திட்டத்தின் பலனாகத் தான் எல்லாவற்றினுடைய மதிப்பும் கூடியிருக்கிறது, வருவாய் கூடியிருக்கிறது. நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களின் பலனாக இவை

3rd February 1966] [திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம்]

அமைந்திருக்கின்றன. விவசாயிகள் தானாக முன்வந்து கொடுக்கிறார்கள். முந்தாறு ரூபாயைக் கடனாக மக்கள் முன்வந்து கொடுக்கிறார்கள், அதைக்கூட ஏன் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டு, கட்டாயப்படுத்துவதாகக் கவர் கொடுத்துப் பேசினால் பாதுகாப்பு முயற்சியிலே அவர்களுக்கு அக்கறை இருக்கிறதோ இல்லையோ என்று எண்ணும்படியான நிலை ஏன் போன்றவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது என்று கூறிக்கொள்ளுகிறேன். ரோமாபுரி தீப்பிடித்து எரிந்தபோது நீரோ சக்ரவர்த்தி ஃபிடிஸ் வாசித்தான் என்று சொல்லுவார்கள். பக்கத்து வீடு தீ பிடித்து எரியும்போது, தனக்குப் பகைவனாக இருந்தாலும், தன்னுடைய உழைப்பையும் கொடுத்து தீயை அணைத்தால்தான் அவனுடைய வீடும் இருக்கும். ஆகவே, அந்தப் பணியில் இறங்காமல் இருக்க முடியாது. நாடு இருந்தால்தான் வீடு இருக்க முடியும். நாட்டின் பாதுகாப்பை உணர்ந்து அவர்களாக, வாலண்டரியாக வந்து கொடுக்கிறார்கள் என்றால் அந்த நிலையை மேலும் மேலும் எதிர்த் தரப்பில் இருக்கிறவர்கள் ஊக்குவிக்க வேண்டும். கொடுக்கவில்லை என்றாலும் ஊக்குவிக்கவாவது வேண்டும். 'நிதி மிகுந்தவர் பொற் குவை தாரீர், நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர், அதுவும் இல்லாதவர் வாய்ச் சொல்லாவது அருவீர்' என்று அந்தக் காலத்திலேயே பாடினர். தாங்கள் கொடுக்காவிட்டாலும், நமக்கு என்ன, நாட்பாதுகாப்புக் கமிட்டியில் இருக்கிறோமா என்று சொன்னாலும், கொடுங்கள், கொடுங்கள், என்றாவது வறுமை இல்லாத சொல்லியிருக்கலாம் அல்லவா என்று கூறிக் கொள்ளுகிறேன். ஆகவே நாடு இருக்கிற நிலைமையை அறிந்து மேலும் மேலும் மக்களை உற்சாகப்படுத்தும் நிலையில் எதிர்க் கட்சிகள் இருக்கவேண்டும். பாதுகாப்புப் பணியில் நாட்டு மக்களுக்கு இருக்கிற அக்கறையைப் பார்த்து விட்டு, 1967-ல் காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய வெற்றிக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்குமோ என்று அஞ்சுகிறார்களோ என்று நினைக்கிறேன். அந்தப் பயம் காரணமாக, பாதுகாப்பை உத்தேசித்து மக்கள் அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்கிறார்களே, அதுவே காங்கிரஸ் கட்சிக்கு ஆதரவாகப் போய்விட்டால் என்ன ஆவது என்று எண்ணுகிறார்களோ என்று நினைக்கிறேன். அப்படிப் பயப்பட வேண்டியதில்லை பாதுகாப்புச் சட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆட்சி நடத்த வேண்டிய அவசியம் எங்களுக்கு இல்லை. பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி ஒரு பத்திரிகைமீது நடவடிக்கை எடுத்தது பற்றி கனம் அங்கத்தினர் மாதவன் அவர்கள் சொன்னார்கள். 'நடவடிக்கை எடுத்தார்களே ஏன் வாபஸ் வாங்கினார்கள், வாபஸ் வாங்கியது அல்லாமல் விளக்கம் கொடுத்த பெரியவர் வேறுவிதமாகப் பேசியிருக்கிறாரே' என்று குறிப்பிட்டார்கள். எத்தனை வேறு விதமாகப் பேசினாலும் விளக்கம் ஒன்று தந்துவிட்டு வேறு விதமாகப் பேசினாலும், அதைப் பற்றிக் கவலைப் படவில்லை என்று பரந்த மனப்பான்மையோடு, பெருந்தன்மையோடு, மாற்றுக் கட்சியினர் எவருடைய உள்ளத்தையும் நோக்கச் செய்யக் கூடாது என்ற பண்பு மிக்க நிலையில், அவர்களை மன்னித்து வரபஸ் வாங்கியிருக்கிறார்கள். வரபஸ் வாங்கியதிலிருந்து மாறுபட்டுப் பேசினாலும்கூட, நான் வரபஸ் வாங்கி விடுகிறேன் என்று ஜனநாயகப் பாதையில் சென்றதை எதிர்க் கட்சியினர் பாராட்டாமல் மேலும் மேலும் கண்ட கண்டபடி பேசுவது வருந்தத்தக்கது.

[திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம்] [3rd February 1966]

அதோடு கூட நாட்டிலே இன்று விவசாயப் பெருக்கத்திற்கு மிக நல்ல வழிகளைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கிறோம். முக்கியமாக 38 லட்சம் டன்னாக இருந்தது, 53 லட்சம் டன்னாக ஏற்றம் உற்றிருக்கிறது. விவசாய முன்னேற்றம் வந்திருந்தாலும் பற்றாக்குறை இன்னும் இருக்கிறது. விவசாயிகளை மேலும் ஊக்குவிக்கக் கூடிய முறையில் பல விவசாயத் திட்டங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். விதை விநியோகத்தில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கலெக்டர் பிரமாதமாக வேலை செய்து வருகிறார்கள். எங்கள் மாவட்டத்திற்கு 2,000 மூட்டை வந்ததை ஏர் முனை விழா வைத்து துரிதமாக விநியோகம் செய்து வருகிறார். கால தாமதம் ஏற்பட்டு விட்டால், தண்ணீர் இல்லாத சமயத்தில் விதைகளைப் போட்டால் அழிந்து விடும் என்று உணர்ந்து வேகமாக விநியோகிக்க சிரத்தை காட்டினால் இலக்கை எட்டிப் பிடித்து விடலாம் என்று திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. தாமதம் இல்லாமல் அரசாங்கத்தில் இருக்கிறவர்கள் வேலை செய்யவேண்டும். அதே நேரத்தில் சில சிக்கல்களும், சிரமங்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. உணவுப் பொருள்களை விநியோகிப்பதில் குடும்பக் கார்டுகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வாங்குகிறவர்கள் வாரத்திற்கு ஒரு முறை வாங்குகிறார்கள். ஒரு வாரத்திற்கான அரிசி 4½ ரூபாய் அளவுக்கு ஆகிறது. ஏக காலத்தில் 4½ ரூபாய் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு தொழிலாளிக்கு ஏக காலத்தில் அந்த அளவுக்கு இருப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஒரு ரூபாய் அல்லது ஒன்றரை ரூபாய் கூலி வாங்குகிறவர்களாக இருக்கிறவர்களுக்கு அன்றாடம் அந்தக் கூலியிலிருந்து அரிசியை வாங்கிக்கொள்ளுவதுதான் சௌகரியமாக இருக்கும். இப்போது உள்ள நிலையில், ஒரு வாரத்திற்கும் சேர்த்து வாங்கவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் இருக்கிற காரணத்தினால் ஏதோ கொஞ்சம் வாங்கி விட்டு, பாக்கியை விட்டுவிடுகிறார்கள். மேலும், அந்தக் கடைக்காரர் அந்தப் பாக்கியை யாருக்கோ விற்ப்பதுகிறார். அதை வாங்கி அதே கடைக்கு முன் 'பிளாக் மார்க்கெட்டில்' விற்கும் நிலைமை இருக்கிறது. எந்த ஏழை மக்களுக்குப் பலன் அளிக்கவேண்டும் என்று எண்ணினோமோ அவர்களுக்குப் பலன் அளிக்காமல் இருக்கிறது என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஏழை மக்கள் அறியாமையோடு இருக்கிறார்கள். 4½ ரூபாய் அளவுக்கு வாங்கவில்லையே என்று கடைக்காரரைப் பார்த்துக் கேட்கும் திறமை பெற்றவர்களாக இல்லை. வியாபாரிகளுக்கும் முழு அளவுக்கு அரிசி கொடுக்கவில்லையே, பாக்கி நம்மிடம் இருக்கிறதே என்று சொல்லும் நாணயம் இல்லை. அதிகாரிகளுக்கும் அவ்வப்போது கண்காணிக்க அவகாசம் இல்லை. வேறு ஜோலிகள் இருக்கிறதே என்று சொல்லுகிறார்கள். இதுபோன்று ஒருசில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு கூட, தொழிலாளிகளையும் தொழிற்சாலைகளையும் பற்றிப் பேசும்போது, தாளயூத்தில் மில் அடைத்துக் கிடக்கிறது. மூன்று மாதங்களுக்கு முன் மூடப்பட்டது. அந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு தீபாவளி இல்லை, பொங்கல் இல்லை என்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி தொழிற்சாலைகளை, அடைபட்டுக் கிடக்கிற தொழிற்சாலைகளை, கனம் எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர் அவர்கள்

3rd February 1966] [திருமதி ராஜாதி குஞ்சிதபாதம்]

சொன்னது போல, வட நாட்டில் ஒரு மாநிலத்தில் அடைபட்ட தொழிற்சாலைகளை அரசாங்கமே நடத்தி தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கொடுக்கிறார்கள் என்று சென்றார்களே, அந்தமாதிரி அடைபட்டுக் கிடக்கிற தொழிற்சாலைகளை அரசாங்கமே எடுத்து நடத்துகிற நிலைமை இங்கும் ஏற்படுமானால் மேலும் தொழிலாளர்களுக்கு இந்த மாதிரி நிலைமை ஏற்படாது என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

இறுதியாக, கவர்னர் உரையில் கண்டிருக்கிற நல்ல அம்சங்களை வரவேற்று மேலும் ஆளும் கட்சியோ, எதிர்க் கட்சியோ அத்தனை பேர்களுடைய ஆதரவும் ஆட்சியாளர்களுக்கு இருக்குமானால் மேலும் நமது மாநிலம் விருத்தி அடையும்படியாக இருக்கலாம். பாதுகாப்புச் சட்டத்தினால் தேர்தலுக்கு கஷ்டம் வந்துவிடுமோ என்று அஞ்சவேண்டிய அவசியம் இல்லை. பாதுகாப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு எதிர்க் கட்சிகளை நசுக்கவேண்டும் என்ற ஆசை அரசாங்கத்திற்கு இருக்குமானால், இதற்குள் எத்தனையோ நடத்தியிருக்கலாம். பாதுகாப்புச் சட்டத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் தேர்தலில் ஜெயிக்க வேண்டும் என்பதல்ல. அம்மாதிரி தேர்தலில் ஜெயித்து நாட்டை ஆளும் கட்சியாக வருவதைவிட, ஆளும் கட்சியாக வராமல் இருப்பதே மேல். ஏறினால் குதிரை ஏறுவன, இல்லாவிட்டால் சகதியில் கிடந்து புரளுவன என்று சொல்வது மாதிரி இல்லை. எதிர்க் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, பாதுகாப்புச் சட்டத்தை தேர்தலுக்கு பயன்படுத்தக் கூடாது என்றுதான் நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். திருமதி இந்திரா காந்தி பிரதமராக வந்திருக்கிற இந்த சமயத்தில் எதிர்தரப்பிலும், இந்தத் தரப்பிலும் உள்ள அத்தனை பேர்களும் நாட்டினுடைய நலனைக் கருதி ஏகமனதாக அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும். பொறுத்திருந்து பார்ப்போம் என்று சந்தேக நோக்கத்துடன் சொல்லுகிறார்கள். அடிக்கடி இப்படி பெண்கள் பிரதம மந்திரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வரவில்லையே என்பதனால் இம் மாதிரியான ஐயம் வந்திருக்கிறதோ என்னவோ? உலகத்திலேயே ஒன்றிரண்டு பெண்மணிகள் தான் இம் மாதிரி பிரதமராக வந்திருக்கிறார்கள். இது உலகத்திலேயே இரண்டாவது அதிசயம் என்பதினால்தான் இத்தனை ஐயம் இந்த ஆண்களுக்கு வருகிறதோ என்னவோ? இந்த ஐயத்தை விட்டு ஒழித்து விட்டு இந்த நெருக்கடி நேரத்தில் அத்தனை பேர்களும் அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லி, கவர்னர் பெருமான் உரையை வரவேற்று என்னுடைய வாத்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. பி. வி. சீராமுலு : கனம் தலைவரவர்களே, சென்ற சில தினங்களுக்கு முன்பு கவர்னர் அவர்கள் ஆற்றிய உரையின்மீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற முற்படுகிறேன். குறிப்பாக, அவர்கள் ஆற்றிய உரையில் பார்க்கப்போனால், நிவசாயத்திற்கு முதல் இடம் கொடுத்துள்ளதாக, அதில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். சேலம் மாவட்டம் மிகவும் பின்தங்கிய மாவட்டம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அந்த மாவட்டம் கடந்த அக்டோபர் மாதத்தில் கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களால் பிரிக்கப்பட்டு

[திரு. பி. வி. சீராமுலு] [3rd February 1966]

அவர்கள் தலைமையிலே தர்மபுரி மாவட்டம் ஒரு தனி மாவட்டமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. கவர்னர் அவர்களின் உரையில் தர்மபுரி மாவட்டத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட குறிப்பிடப்படவில்லை. அதனுடைய வளர்ச்சியைப்பற்றி இதில் எதுவும் குறிப்பிடாதது பற்றி நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். அதோடுமட்டுமல்ல, சேலம் மாவட்டத்தில் இரும்புத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாக கடந்த 15 ஆண்டுகளாக இந்த மன்றத்தில் பேசப்படாமல் இல்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டும், ஒவ்வொரு பகுதியிலிருந்தும் சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலையைப்பற்றி பேசியிருக்கிறோம். ஆனால், இந்த உரையிலே சேலத்து இரும்பைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட குறிப்பிடப்படவில்லை. அதுதான் போனால் போகட்டும் என்றிருந்தாலும் கூட, தர்மபுரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் 'ஒன்றே ஒன்று கண்ணே கண்ணு' என்றிருக்கப்பட்ட ஹொகனக்கல் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முற்பட்டிருக்கிறார்களா என்றால், அந்தத் திட்டத்தைப்பற்றியும் ஒன்றும் இல்லை என்று பார்க்கும்படியாகவும் வேதனைப்படுகிறோம். அது மாத்திரமல்ல. தர்மபுரி மாவட்டத்தில் இன்னும் ரயில் இல்லை. அந்த அளவுக்கு இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் ரயில் இல்லாத ஒரு மாவட்டம் இருக்கிறது என்றால், அது தர்மபுரி ஒன்றுதான் என்று சொல்ல வேண்டும். இப்படி மாவட்டத்தை நாம் பிரிக்கும்பொழுது நாம் நினைத்தது ஒன்று செய்தது ஒன்று என்று ஆகிவிட்டது. பிரிந்த பிறகு அதைப்பற்றி வேதனைப்படுவதில் ஒன்றும் பயனில்லை.

விவசாயத்தைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது, நமது நாடு விவசாய நாடு 85 சதவிகிதம் விவசாயிகள் இந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட நாட்டில் விவசாயம் மிகவும் குன்றியிருக்கிறது என்று பார்க்குங்கால், அதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை நமது அரசாங்கம் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அரசாங்கம் தொழில் அதிபர்களை தொழில் துணுக்கங்களை கண்டு அறிவதற்காக எப்படி மேலை நாடுகளுக்கு அனுப்புகிறார்களோ, அதேபோல், மேல் படிப்பு படிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் மேலை நாடுகளுக்கு அவர்கள் செல்லுகிறார்களோ அதேபோல், இந்திய துணைக்கண்ட சர்க்கார் அதைச் செய்வதற்கு தவறி விட்டாலும்கூட, இந்த மாநில சர்க்கார் மாவட்டம்தோறும் இரண்டு நல்ல விவசாயிகளைப் பொறுக்கி எடுத்து, கடந்த 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட ஐப்பான், பார்மோஸா ஆகிய நாடுகளுக்கு ஒரு குழுவை அனுப்பினால், அந்த நாட்டில் எப்படி விவசாயம் ஒங்கியிருக்கிறது என்று பார்த்து, அந்த அளவுக்கு இங்கேயும் விவசாயத்தை உயர்த்த முற்படலாம். ஐப்பான் நாடு மிகச் சிறிய நாடு. அங்கே விவசாயம் பிரமாதமாக நடக்கிறது. ஒரு ஆள் ஒன்றுக்கு 5 ஏக்கர் இல்லாத ஒரு நாட்டில், அந்த நாட்டிலுள்ள அத்தனை மக்களுக்கும் உணவு உற்பத்தி செய்து கற்து மேலை நாடுகளுக்கும் அந்த நாடு உணவை அனுப்பிக் தருகிறது என்றால், அப்பேர்ப்பட்ட நாட்டை நாம் பார்க்க வேண்டியது கடமையாக இருக்கிறது என்பதைத்தான் நான் இங்கே கூறிக்கொள்ள முற்படுகிறேன். விவசாயிகள் கொண்ட அப்படி ஒரு தூதுக் குழுவை நாம் அனுப்பிவைத்து, அந்தச் சிறப்பை

3rd February 1966] [திரு. பி. வி. சீராமுலு]

அடுத்தபடியாக, விவசாயத்திற்கு உரங்கள் கிடைப்பதில்லை, சரி தான். உரம் கிடைப்பது என்றால், ஏராளமாகச் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ப்ரொக்யூர்மெண்டு விலைவாசி கட்டுப்படியாக இருக்கிறதா என்றால், ப்ரொக்யூர்மெண்டு விலை ஒன்று, விற்பனை விலை ஒன்று. குறிப்பாக எடுத்துச் சொன்னால், ஒரு குவிண்டால் ரூ. 33.90 என்று வைத்துக்கொண்டால்—70 சதவிகிதம், 68 சதவிகிதம் அரசாங்கம் அரிசி வேண்டும் என்று கருதுகிறது. 68 சதவிகிதம் என்று வைத்துக்கொண்டு கணக்கிடும்பொழுது ரூ. 62, 63 விலை கிடைக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் வாங்கும் விலை ரூ. 62, மக்களுக்கு விற்கப்படுகிற விலை ரூ. 72. ரூ. 10 விலை ஏறிவிட்டதா என்பதனைப் பார்க்கும்பொழுது உண்மையில் இல்லை. ஆனால், ரூ. 10 விலை ஏற்றத்தில் மக்களுக்கு விற்கப்படுகிறது. காரணம், வாங்கும் விலை ரூ. 62, விற்கும் விலை ரூ. 72. 'கோடவுன் சார்ஜ்', அதோடு மாத்திரமல்ல, விற்பனை வரி, பயிர் பாதுகாப்பிற்காக இன்ஷூரன்ஸ் இப்படி எடுத்துக்கொண்டால் ரூ. 4½, 5 தான் ஆகும். ஆனால் 'பூல் ரேட்ஸ்' என்று கிட்டத்தட்ட ரூ. 5 அரசாங்கம் டிரஷரியில் கட்ட ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். ஒன்று விவசாயிகளுக்காவது இதனால் நன்மை இருக்கவேண்டும், அல்லது அதைப் பயன்படுத்தும் மக்களுக்காவது நன்மை இருக்க வேண்டும். இரண்டையும் விட்டுவிட்டு ரூ. 5 அரசாங்கத்தின் கஜாளைக்கு மாற்ற வேண்டும் என்று அரசாங்கம் எண்ணினால், அதனால் நாம் எந்த அளவுக்கு பாதிக்கப்படுகிறோம் என்பதை அன்புகூர்ந்து கவனிக்கவேண்டும். சேலம் மாவட்டம் மிகவும் பின்தங்கிய மாவட்டம் என்று முன்பே சொல்லியுள்ளோம். அந்த மாவட்டத்தில் கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக ப்ரொக்யூர்மெண்டு செய்கிறோம். அதோடு மட்டுமல்ல. கூட்டுறவுக்கும், ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்டுக்கும் பொருத்தமில்லாத ஒரு சந்திப்பு அந்த மாவட்டத்தில் இருக்கிறது. அந்த மாவட்டத்திலுள்ள கூட்டுறவுத் துறையிலுள்ளவர்கள் ப்ரொக்யூர்மெண்டு செய்யவேண்டும் என்று சிவில் சப்ளை டிபார்ட்மெண்டு கட்டளையிடுகிறது. இவ்வளவு பேர்களும் சேர்ந்து அந்த மாவட்டத்தில் உள்ள கூட்டுறவு மார்க் கெட்டிங் சொசைட்டி தலைவர்கள் ஏதோ ஓரளவுக்கு ப்ரொக்யூர் மெண்டு செய்கிறோம். குறிப்பாக கே. ஆர். பி. ரிசர்வாயரை எடுத்துக்கொண்டால், 1964-ம் ஆண்டில் அக்டோபர் மாதம் ப்ரொக்யூர்மெண்டு செய்த 34,000 மூட்டைகள் இன்னும்—1965-ம் ஆண்டு முடிந்துவிட்டது, 1966-க்கு வந்துவிட்டோம்—கிட்டத்தட்ட 1¼ ஆண்டுகளாக ஒரு கோடவுனில் இருக்கிறது. அது முறையாக இருக்கிறதா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அந்த மூட்டைகள் இப்பொழுது எந்தச் சூழ்நிலையில் உள்ளது என்று பார்க்க வேண்டும். இதுபோன்ற நிலைமை அங்கே இருந்தால், அந்தப் பகுதியில் இருக்கும்படியான சொசைடிகள் நல்ல முறையில் இயங்க முடியுமா? சொசைடியினுடைய ஷார்காப்பிட்டல் ரூ. 25,000. ஆனால், அதைப்போல் 8 பங்கு வேண்டுமென்று கூறினால் கிட்டத்தட்ட ரூ. 2 லட்சம் அந்த மார்க்கெட்டிங் சொசைடி பெறவேண்டிய சூழ்நிலைக்கு உள்ளாகியிருக்கிறது. அந்த சொசைடிக்கு ரூ. 10 லட்சம் கடன் கொடுக்க முற்பட்டிருக்கிறது அரசாங்கம். அப்படி கொடுக்கக்கூடிய கடனுக்கு 8½ சதவிகிதம் வட்டி. அந்த சொசைடி அந்தத் தொகையை 7 சதவிகிதம்

[திரு. பி. வி. சீராமுலு] [3rd February 1966]

வட்டிக்குப் ப்ரொக்யூர்மெண்டு செய்த நெல்லுக்கு அரசாங்கம் கொடுக்கிறது. 8½ சத விகிதம் வட்டிக்கு கடன் வாங்கி, 7 சத விகிதம் வட்டிக்கு நாம் பெற்றோமானால், அந்த 1½ சத விகிதம் நஷ்டத்தை அரசாங்கம் கொடுப்பதா அல்லது மார்க்கெட்டிங் சொசைடி கொடுப்பதா? வேறு எந்த முறையில் அந்த நஷ்டத்தை ஈடு செய்வது என்று நாங்கள் டெவலப்மெண்டு கவுன்சிலிலும் சொன்னோம். அதோடு கலெக்டரிடமும் சொன்னோம். அப்படியிருந்தும் அந்த 34,000 மூட்டைகளும் 1½ ஆண்டு காலமாக ஒரு கோடவுனிலேயே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நஷ்டம் அரசாங்கத்தின் நஷ்டமா அல்லது வேறு யாருடையவோ நஷ்டமா? மக்கள் வரியாகக் கொடுத்து, அந்த வரிப்பணத்தைக் கொண்டு வாங்கிவைக்கப்பட்டவை இந்த 34,000 மூட்டைகளாகும். கிட்டத்தட்ட இந்த நஷ்டத்திற்குப் பொறுப்பு அரசாங்கமா அல்லது கூட்டுறவு சொசைடியா? இதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்து ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அதோடு மட்டுமல்லாமல், கே. ஆர். பி. ரிசர்வாயர் பற்றி பல தடவை சொல்லியாகிவிட்டது. இந்த 15 ஆண்டு காலமாக ஒரே ஒரு ஆண்டுதான் 52' தண்ணீர் நின்றிருக்கிறது. இதற்கு முன்னால், 40, 42 அல்லது 43 அடிதான் இருந்திருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு தான் 52' தண்ணீர் நின்றது. அப்படி இருந்தும், 1962-ம் ஆண்டு இந்த மன்றத்திலே ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்து, கே. ஆர். பி. ரிசர்வாயர் பாசனம் உள்ள 9,000 ஏக்கர் புஞ்சை நிலங்களுக்கு 1955-லிருந்து தீர்வை விதிக்கவேண்டும் என்று, ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபக்ட் கொடுத்து, 1962-ம் ஆண்டு 55-லிருந்து இந்த புஞ்சை நிலத்திற்கு 25 சதவிகிதம் நீர்க் கூலி போடவேண்டும் என்று, எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலிருந்து கொடுக்கவேண்டும் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பக்கம் விலைவாசி ஏற்றம்; மழையின்றி பயிர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சமயத்தில் விவசாயியை எட்டு ஆண்டுகளுக்கும் நீர் வரி கொடு என்றால் அவன் எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்படுவான் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அந்த மக்கள் இந்தச் சட்டம் வந்த தேதியிலிருந்து கொடுக்கிறோம், அப்படிக் கொடுக்கக் தயாராக இருக்கிறோம் என்று கூறுகிறார்கள். அந்த அளவில் இந்த வரியை வசூலிக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று கூறி விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

SRI N. RAMACHANDRA REDDY : Mr. Chairman, Sir, I wish to say a few words while welcoming the Address delivered by His Excellency the Governor of Madras. The main feature of the Address related to the development of agriculture and the procurement and distribution of foodgrains. Sir, our country is mainly an agricultural country and the entire population is mainly depending on agriculture. Though 80 per cent of the population mainly depend on agriculture, it is very painful to see that every year our country is importing millions of tons of foodgrains from outside the country. In every country next to defence, importance is attached to agriculture and it is very pleasing to note that in the Governor's Address, great importance has been given to agriculture and I hope that in the near future our country will

3rd February 1966] [Sri N. Ramachandra Reddy]

attain self-sufficiency in foodgrains. During the three plan periods, our State Government have spent hundreds of lakhs of rupees on increasing agricultural production by executing many irrigation schemes and supplying seeds, fertilisers, pesticides and also granting subsidies and loans to agriculturists. They have also brought lakhs of acres of uncultivated land under cultivation. But in spite of all these schemes undertaken by the State Government, we still experience deficiency in footstuffs. If we analyse the reasons for it, there could be only one reason. Whatever the Government are spending towards agriculture, it is not definitely reaching the poor ryots in full shape and in proper time. No doubt, the Government are supplying seeds, fertilisers and pesticides through loans to poor ryots. But the quantity of seeds that are being supplied to them is very less and also their quality is very poor and also they have not been supplied to them in time.

With regard to the supply of fertilisers, though the quality may be good, the quantity of fertilisers supplied is very meagre. Even the meagre quantity is not supplied to the agriculturists in time. The agricultural operations are not like Governmental activities and they cannot be postponed or disposed of as files in Government departments because in agriculture, sowing, harvesting, application of fertilisers, etc., have to be done in proper time. For want of a particular quantity of fertilisers and other things, agricultural operations are being very much affected and that is the reason why in spite of the Government spending lakhs of rupees, our State has not yet reached self-sufficiency in food. It is very painful to see that our country is importing foodgrains not only from big countries but also from small countries which are not even bigger than our State in size. On account of our deficiency in food, our country is not regarded by the other countries in the international sphere with due regard and respect which ought to be the case.

As regards sanction of loans to agriculturists, there is plenty of delay. In this connection, I would like to mention one thing which has happened recently in my taluk, Hosur. Hosur taluk is a very backward area and the Government have completely neglected it since the attainment of Independence. But this year due to failure of rains, the entire crop there has been completely damaged and near-famine conditions prevail there. The Government have been pleased to grant remission of kist this year and they have also granted fodder loans ranging between Rs. 50 and Rs. 100 to small ryots. But there inordinate delay even in the distribution of this small fodder loan. The Panchayat Union Commissioner has to issue a certificate to the ryots and they have to go to the Treasury to receive payment. Sir, Some 400 ryots in number were informed by the authorities concerned that they could receive fodder loan on 17th December last year. But when they went on that day to the very doorstep of the Taluk Office after travelling a distance of 10 to 15 miles, they were told in the evening that the concerned clerk was not present and they were asked to come the next day. The next day also they had

[Sri N. Ramachandra Reddy] [3rd February 1966]

to experience the hardship of travelling a distance of 10 to 15 miles again and they waited till the evening when they were told the same reply by the concerned officials in the taluk office. I went there at about 4-30 p.m. on that day and asked the clerk concerned about the delay in payment. That clerk told me that he was not having the file with him and that I might see the Deputy Tahsildar. When I approached the Deputy Tahsildar, he said that the concerned clerk was not present and that he had gone on casual leave. Again when I approached the Tahsildar, he gave the same reply and I told him that that was not the way of implementing the plan and granting loans to poor agriculturists. Immediately I sent a telegram to the District Collector and it was only on the 4th of last month that they were able to get the loan. For getting a loan of Rs. 50 they had to go a number of days to the Taluk Office and spend Rs. 15 to Rs. 20 every day. So, I request the Government to take proper steps in the matter and see that these loans are given to the agriculturists in time.

Now, coming to Hosur taluk, it is a very backward area and it has never been a deficit area so far as foodgrains are concerned. But due to heavy rains last year much of the food crops have been damaged and this year due to failure of rains, at present we are experiencing severe hardships. So, I request the Government to postpone the collection of land revenue this year and also give remission of land revenue completely and thus give immediate relief to the ryots there.

With regard to co-operative banks, I request Government to postpone collections of loans for one more year.

The main source of irrigation facilities in our taluk is wells. Four hundred and fifty wells are there. They are all old wells. Most of them have been completely silted up. I request Government to take steps to remove the silt and renovate old tanks. The tanks are the only source of water-supply for agricultural operations in our taluk. Even though Government are spending enormous sums of money to improve agriculture because the poor ryots do not get all the beneficial effects in full shape in time, the production of agriculture has not increased and has not attained the level expected of it. I would request Government to collect important data regarding number of holdings in every village, the actual number of cultivators cultivating the holdings, their classification, the needs of the people in each village and the credit facilities extended. This can be done by executive officers with the assistance of local village munsif and karnam. On the basis of the data, the department has to chalk out a programme of improvement of villages. They would then have an idea of the number of villages requiring improvement in minor irrigation sources. A complete programme has to be chalked out which should be implemented with courage, within a reasonable time.

3rd February 1966] [Sri N. Ramachandra Reddy]

Unless this is done, I do not think it is possible to achieve self-sufficiently in foodstuffs. Many Five-Year Plans have passed, without our embarking on such a bold programme. I request Government to take all such measures for improving the poor lot of the ryot and for making this country to be self-sufficient in food. With these words, I conclude my speech. Thank you.

12-30
p.m.

திரு. மு. பொ. வடிவேல் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, மேன்மை தங்கிய கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையின் மீது என்னுடைய கருத்தைச் சொல்ல நான் ஆசைப் படுகிறேன். இதற்கு முன்பு பேசிய சட்ட மன்ற உறுப்பினர் திருமதி. இராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம் அவர்கள், “ஒரு பெண் பிரதமராக வந்துவிட்டார், ஆகவே பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்” என்று புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் சொன்னதாக வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்கள் அதோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்கள் “பெண் என்றால் என்ன நினைத்துக் கொண்டீர்கள்? சிவம் கூட சக்தியிடம் தோற்றுவிட்டது” என்று சொன்னார்கள். அது மட்டுமல்ல, பெண்ணினத்தைப்பற்றி யாரும் தவறாகச் சொன்னதாகச் சரித்திரத்திலேயே இல்லை. நம்முடைய முன்னோர்கள் இயற்கையாகக் காணும் பொருள்களுக்கெல்லாம் பெண்கள் பெயரைத்தான் இட்டிருக்கிறார்கள். வானத்தைப் பார்த்தார்கள், ‘ஆகாசவாணி’ என்று வைத்தார்கள். பூமியைப் பார்த்தார்கள், ‘பூமாதேவி’ என்று வைத்தார்கள். அது மட்டுமல்ல, கல்விக்கு ‘சாஸ்திரம்’ என்றும், செல்வத்திற்கு ‘இலட்சுமி’ என்றும் வைத்தார்கள். தைரியத்திற்கு, ‘தைரியலட்சுமி’ என்று பெயர் வைத்தார்கள். இனத்தைக் குறிப்பிடும்போது ‘தாய்க்குலம்’ என்று சொன்னார்கள். மொழியைக் குறிப்பிடும் போது, ‘தாய்மொழி’ என்று சொன்னார்கள். நாட்டை, ‘நாய்நாடு’ என்று சொன்னார்கள். ஆக, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த கனம் உறுப்பினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள், ‘ஒரு பெண் பிரதமராக வந்து விட்டார்’ என்ற காரணத்திற்காக ‘பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டும்’ என்று சொல்லவில்லை. பிரதமர் பதவி கடினமானது. அந்தப் பிரதமர் பதவியிலே திருமதி இந்திரா காந்தி வந்திருக்கிறார். அவர் அனுபவம் இல்லாதவராக இருக்கிறார் என்று குறிப்பிட்டார். ஆண் பெண் என்று அவர் பார்க்காமல், பிரதமர் பதவியை மனத்தில் வைத்துப் பேசினாரே தவிர, பெண் என்ற காரணத்திற்காக அவர் அவ்வாறு சொன்னார் என்று அம்மையார் எடுத்துக் கொண்டது சரியல்ல. பெண்களுக்கே இயற்கையாக இருக்கும் பலவீனம், சந்தேகம் இரண்டும் காணமாக, புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் அப்படிச் சொல்லுகிறார் என்று அந்த அம்மையார் தவறாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. ஆகவே, அம்மாதிரியான நிலைமை இல்லை என்பதை அந்த அம்மையாருக்கு, கனம் தலைவர் அவர்களே, தங்கள் மூலமாக நான் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நாடு சுதந்தரம் அடைந்து 19 ஆண்டுக் காலம் ஆகிவிட்டது. ஏராளமான அணைக்கட்டுகளைக் கட்டி, வாய்க்கால்களெல்லாம் வெட்டியாகிவிட்டது. 19 ஆண்டுகள் கடந்தும், கடந்த ஆண்டுக்

[திரு. மு. பொ. வடிவேல்] [3rd February 1966]

கணக்குப்படி, 1,300 கோடி ரூபாய் பெறுமான உணவுத் தானியங்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியிருந்தும் கூட, இந்த நாட்டில் பஞ்சம் வந்துவிடுமோ என்று அஞ்சக்கூடிய நிலைமை நாட்டில் இருக்கிறது. அதற்கு என்ன காரணம் என்று நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய கட்டத்தில் இருக்கிறோம். கவர்னர் உரையில், 1970-ஆம் ஆண்டில் ஒரு நபருக்குத் தேவையான 18 அவுன்ஸ் ரேஷன் கிடைக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு இன்னும் சில ஆண்டுகள் பொறுத்திருக்க வேண்டும். மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை போட்டோம். அந்தத் திட்டங்களின் பலன் எங்கே போயிற்று என்று நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. திட்டம் எல்லாம் போடப்படுகிறது. அந்தத் திட்டம் எங்கு இருக்கிறது, யாருக்குப் பயன்படுகிறது என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டிய தார்ப்பாக்கியமான நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

கவர்னர் அவர்கள் உரையில், நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத் திற்குள் 2,500 கிணறுகள் வெட்டி முடித்துவிடப்போவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்தக் கிணறுகள் எங்கெங்கே யார் யாருக்குப் பயன்படுகின்றன? நாட்டிலே பணக்காரர்களாக இருப்பவர்கள், ஏற்கனவே நான்கு கிணறுகள் வெட்டிவைத்திருப்பவர்களுக்கு ஐந்தாவது கிணறுக்குக் கடன் கொடுக்கப் பயன்படுகிறது. ஆனால், ஏழை எளிய விவசாயிகள் கிணறுகளுக்கான கடன் பெற முடியவில்லை. ஏன்? இன்னும் பட்டா மாறுதல் செய்யப்படவில்லை. பட்டா மாறுதல் செய்யாததால், சப்-டிவிஷன் ஆகாததால், ஏழை எளிய விவசாயிகள் அரசாங்கக் கடன் வாங்க முடிவது இல்லை. ஐந்து ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கும் விவசாயிகளைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களில் 80 சத விசதத்தினருக்கு இன்னும் பட்டா மாறுதல் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. சுதந்திரம் அடைந்து 19 ஆண்டுகள் ஆய்விட்டன. பட்டா மாறுதல் செய்வதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது? இந்தப் பட்டா மாறுதல் கூடச் செய்ய முடியவில்லையென்றால், நாம் சுதந்திரம் வாங்கி என்ன பிரயோஜனம்? 200, 300 ரூபாய் செலவு செய்தாலொழிய கிராம மக்கள் பட்டா மாறுதல் செய்து கொள்ள முடிவதில்லை. அதற்கு என்ன காரணம்? இந்த 19 ஆண்டுகளில், அதையெல்லாம் சரி செய்திருக்க வேண்டாமா? இந்த நிலையில் ஏழை எளிய விவசாயிகள், ஐந்து ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் எப்படித் கடன் வாங்கமுடியும்? இதைப் பார்த்து நாம் வெட்கப்பட வேண்டாமா? புதுக் கிணறு வெட்டக் கடன் கொடுக்கிறோம். பழைய கிணறுகளைப் புதுப்பிக்கக் கடன் கொடுப்பதில்லை. புதிய கிணறுகளும், பழைய கிணறுகளும் இரண்டும் தான் விவசாயத்திற்குப் பயன்படவேண்டும். பழைய கிணறுகளையும் மராமத்து செய்து, ஆழ அகலப்படுத்தினால் தான் பலனளிப்பதாக இருக்கும். பழைய கிணறுக்காகக் கடன் கொடுக்காத நிலையில், பழைய கிணறு இருக்கும்போதே, அதைப் பார்க்க முடியாமல், ஆழ அகலப்படுத்த முடியாமல், பக்கத்திலே இன்னொரு புதிய கிணறு வெட்டுகிறார்கள். ஆகவே, இந்த நிலையைச் சிந்தித்துப் பார்த்து, பழைய கிணறுகளை ஆழப்படுத்தவும், அகலப்படுத்தவும்; மராமத்து செய்யவும் திட்டத்திலே இடம் அளித்து, அதற்கும் கடன் வழங்க

3rd February 1966]

[திரு. மு. பொ. வடிவேல்]

வேண்டும். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து இதைக் குறித்துச் சிந்தனை செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எங்களுடைய மாவட்டத்தில் பம்பு செட் போடவேண்டுமென்றால், க்ளியரன்ஸ் சர்ட்டிபிகேட் பெறவேண்டும். கடன் வேண்டுமென்றாலும் க்ளியரன்ஸ் சர்ட்டிபிகேட் வேண்டும். இந்த சர்ட்டிபிகேட் வழங்குவதில் என்ன கஷ்டம் என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தனியாக அலுவலகம் இருக்கிறது. அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். சட்டசபை உறுப்பினராக இருக்கும் நான் விண்ணப்பம் கொடுத்து ஓராண்டுக் காலம் ஆய்விட்டது. இந்த ஓராண்டில் இரண்டு முறை ரிமைண்டர்கள் அனுப்பியும் ஆய்விட்டது. இதன் நடுவில் எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. 'யாரோ ஒரு அதிகாரி வருகிறார், அவர் வரும்போது நீங்கள் அந்த நேரத்தில் இருக்கவேண்டும், இல்லாவிட்டால் உங்களுடைய மனு கவனிக்கப்படமாட்டாது' என்று அந்தக் கடிதத்தில் இருந்தது. நான் எல்லா வேலைகளையும் விட்டுவிட்டு, குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஊரில் இருந்தேன். ஆனால், அந்த அதிகாரி வரவில்லை. 1800-ம் ஆண்டு சர்வே செய்த கணக்கை வைத்துக் கொண்டு பார்க்கிறார்கள். அது லைப் ஸ்பிரிங்கா, தற்காலிகமாக வரக் கூடியதா என்று கவனிப்பதில்லை. 1800-ம் ஆண்டு இருந்த நிலைக்கும் இப்பொழுதுள்ள நிலைக்கும் அநேக மாற்றங்கள் இருக்கக்கூடும். சில இடங்களில் ஊற்று இருந்த 'ட்ரேஸ்' கூட இருக்காது. அதையெல்லாம் சலபமாக ஆக்கினால்தானே விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்ய முடியும்? க்ளியரன்ஸ் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கி, மனுப் போட்டு சாங்ஷன் அவதற்குள் அந்த இனத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட 'உலாட் மென்ட்' தீர்ந்துவிட்டது என்று சொல்லக்கூடிய நிலை வருகிறது. இதையெல்லாம் கவனிக்கவேண்டும்.

என்னுடைய வடாற்காடு மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் என்னுடைய ஆலங்காயம் ப்பக் ஏரியாவில் பல பம்பு செட்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், அங்கு மின்சாரக் கணைக்ஷன் கிடைக்கவில்லை. ஏராளமான மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கணக்கு இருக்கிறது. ஆனால், அந்த மின்சாரம் எங்கே போயிருக்கிறது? ஆலங்காயம் பகுதியில் ஏலகிரி மலை, ஐவ்வாது மலை ஆகிய இரண்டு மலைகள் இருக்கின்றன. ஏலகிரி மலைக்குப் போகும்போது இயற்கைக் காட்சி இருக்கிறது. கம்பி போவதைப் பார்த்தால் மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. வெளிநாட்டினர்களைக் கொண்டுபோய்க் காட்டினால், இவ்வளவு அழகாக மின்சாரக் கம்பி போகிறதே என்று சந்தோஷப்படுவார்கள். நானும் சந்தோஷப்படுகிறேன். மூன்று லட்ச ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். அந்த மலை மீது கிணறுகள் வெட்டுவது கஷ்டம். கிணறு வெட்டினாலும் தண்ணீர் அகப்படுவது கஷ்டம். ஆனால் மூன்று லட்ச ரூபாய் செலவு செய்தும் அதிலிருந்து என்ன வருமானம் வருகிறது என்று நானும் பார்த்தேன். அது என்னுடைய ப்ளாக்கைச் சேர்ந்தது. அங்கே பத்து பேர் தான் பம்பு செட் போட்டிருக்கிறார்கள். பத்து பேர் பம்பு செட் போடுவதற்காக மூன்று லட்ச ரூபாய் செலவு செய்யவேண்டியது அவசியமா?

[திரு. மு. பொ. வடிவேல்]

[3rd February 1966]

மூன்று லட்ச ரூபாய் செலவு செய்தும் மின்சார விஸ்தரிப்பு செய்து பத்து பேர்தான் பம்பு செட் வைத்து மின்சாரம் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றால், ரெவின்யூ எப்படி வரும்? 'காஸ்ட்லி ஓயர் போட்டிருக்கிறோம்' என்று ஒரு பெரிய அதிகாரி பெருமைப் பட்டுக்கொள்ளுகிறார். அந்த மலைப்பகுதிக்கு அவ்வளவு செலவு செய்ததைவிட, கீழே உள்ளவர்களுக்கு அதைக் கொடுத்திருந்தால் இன்னும் ஏராளமான பம்பு செட்டுகள் போடப்பட்டிருக்கும், விவசாயம் நல்ல முறையில் வளர்ந்திருக்கும். திட்டம் சரியாகப் போடுகிறோம், என்றாலும், அதிகாரிகளும் ஒத்துழைக்கவேண்டும். அந்தப் பகுதியில் உள்ள அதிகாரிகள் என்னைப் போன்ற எம்.எல்.ஏ.க்களைக் கேட்டிருக்கலாம், என்னைக் கேட்கா விட்டாலும், காங்கிரஸ்காரர்களுையாவது, "இந்த மலைக்கு மின்சாரம் எடுத்துச் செல்லலாமா? மூன்று லட்சம் செலவு செய்தால் அதற்குரிய ரெவின்யூ கிடைக்குமா? விவசாய உற்பத்தி பெருக முடியுமா?" என்று கேட்டிருக்கலாம். மூன்று லட்சம் செலவு செய்துவிட்டோம். இத்தனை மெகவாட் சக்தி போகிறது, இவ்வளவு தண்ணீர் வருகிறது, 38 சதவிகிதம் ஆய்விட்டது, 52 சத விகிதம் ஆய்விட்டது; டார்ஜெண்டை எட்டியாய் விட்டது என்று சொல்லி எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கப் போகிறோம்? அதே மாதிரி ஏலகிரியிலும் போட்டிருக்கிறார்கள். கீழே பம்பு செட் அமைத்துவிட்டு, க்ளியரன்ஸ் சர்ட்டிகேட் வாங்கி விட்டு, வட்டிக்குச் சர்க்காரிடம் கடன் வாங்கி ஷெட் கட்டியிருந்தும், மின்சாரக் கணக்கின் கொடுக்க முடியவில்லை. அந்த லோனை சரியானபடி கொடுக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. பம்பு செட்டுக்குப் பணம் கொடுக்கிறார்கள். ஷெட்டு போட்டுக்கொள்ள பணம் கொடுப்ப தில்லை. ஷெட்டு போடாமல் பம்பு செட்டை வைத்தால் திருட்டுப் போய்விடுகிறது. கல்யாணம் செய்து கொள்வேன், பெண்டாட்டிக்குப் புடவை வாங்கித் தரமாட்டேன் என்று சொல்வது போல இது இருக்கிறது. ஆகவே விவசாயிகள் என்ன செய்கிறார்கள்? பம்பு செட்டு விலை 1,350 ரூபாய். அந்த கம்பெனிக்காரர்களிடமே ரூ. 2,000 பில் போடச் சொல்லி கொடுத்து விடுகிறார்கள். ரூ. 2,000 பணம் அவர்களிடம் போய்விடுகிறது. பிறகு இவர்கள் அந்தக் கம்பெனிக்காரர்களிடம் போய் பாக்கிப் பணத்தை கேட்கிறார்கள். இப்போது அவர்களுடைய தயவு இவர்களுக்கு வேண்டியிருப்பதால் கம்பெனிக்காரர்கள் 1,350 ரூபாய் பம்பு செட்டுக்கு 1,500 அல்லது 1,600-ஐ எடுத்துக் கொண்டு பாக்கியைத் தான் இவர்களிடம் கொடுக்கிறார்கள். இதைக் கொண்டு இவர்கள் ஷெட் போட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி விவசாயிகள் சிரமத்திற்கு உள்ளாக்கப்படுவதை நீக்க ஷெட் போட்டுக்கொள்ளவும் பம்பு செட்டோடு சேர்த்துக் கடன் கொடுக்க வேண்டும்.

அடுத்து, இன்றைக்கு கிராமத்தில் விவசாயம் செய்வதற்கு ஆள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கின்றது. கண்டிப்பாகப் படிக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறோம். அது ஒரு காரணம். அடுத்து ரோடு போடுவது, கிணறு வெட்டுவது, பள்ளிக்கூடம் போன்ற பல அபிவிருத்தி வேலைகளை ஆங்காங்கே

3rd February 1966] [திரு. மு. பொ. வடிவேல்]

செய்கிறோம். இங்கே வேலை செய்கிற ஆண்களுக்கு 21½ ரூபாய் பெண்களுக்கு 2 ரூபாய் என்று கூலி தரப்படுகிறது. இந்தக் கூலி சாகுபடி வேலையில் கொடுக்க முடியாது. ஆகவே பலர் சாகுபடி வேலைக்கு வருவதில்லை. இப்படிப் பல காரணங்களினால் விவசாயத் திற்கு ஆள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகவே, நடுத்தர மக்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? நல்ல நஞ்சை பூமிகளைக் கூட தென்னை வைப்பது, மாஞ்செடி வைப்பது என்பதாகி இப்படித் தோட்டப் பூமியாக மாற்றி வருகிறார்கள். இதற்கு நாம் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். ஆள் கிடைப்பது சிரமமாக இருக்கிறது என்றால் நவீன இயந்திர சாதனங்களையாவது வாங்கித் தர ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். சிறுசிறு டிராக்டர்கள் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். ஏழை விவசாயிகளுக்கு இன்றைய தினம் வண்டிப் பட்டை கூடக் கிடைக்கவில்லை என்றால் அவர்கள் எப்படி எருவடி செய்வார்கள்? ரஷ்யாவில் இருந்து ஒருவகையான டிராக்டர் வந்திருக்கிறது. பம்பாயில் அதன் விலை 3,500 ரூபாய். ஆனால் சென்னை வரும்போது அதன் விலை 5,500 ரூபாய். கேட்டால் இந்திய சர்க்கார் டியூபடி 2,000 கூடிவிடுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். விவசாயத்திற்கு மிகவும் அத்தியவசியமான இந்தப் பண்டங்கள் விஷயத்திலாவது கொஞ்சம் சலுகை காட்டக் கூடாதா? அதுதான் போகட்டும். ரஷ்ய டிராக்டர் விலை இங்கே 5,500 ரூபாய் என்றால் இந்த நாட்டிலேயே தயாரிக்கக் கூடிய ட்ரெய்லர் விலை 4,500 ரூபாய், ஏழை விவசாயப் பெருமக்களால் எப்படி வாங்க முடியும்? இது விஷயங்களில் எல்லாம் சர்க்கார் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. சு. அங்கமுத்து நாயக்கர் : மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச முன் வந்திருக்கிறேன். நமது பாரதப் பிரதமர் திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் குறைந்த காலத்திலேயே —அதாவது 18 மாதக் காலத்திலேயே அரிய பல சாதனைகள் மூலம் நமக்கும், நாட்டுக்கும் நல்ல பெயர் வாங்கித் தந்தார்கள். ஜெய் கிசான் என்ற உபதேசத்தையும் அவர் நமக்கு விட்டுச் சென்றார்கள். அவரது மறைவுக்கு வருத்தத்தையும், அவரது சேவையைப் பாராட்டி நன்றி உணர்ச்சியோடு நம் அனுதாபத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அடுத்து, கவர்னர் உரையில் முக்கியமாக விவசாயத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதாக பேச்சளவில் சொல்வதோடு நின்று விடாமல் நாம் செயல் புரிந்தாக வேண்டும். அந்த வகையில் அரசாங்கம் பல காரியங்களைச் செய்தாக வேண்டும் என்று தான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். காரணம், பாசன ஆதாரங்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் இன்னும் பல ஏரிகளும், குளங்களும் செப்பனிடப்படாமல் இருக்கின்றன. பொதுவாக சேலம் ஜில்லாவில் இந்தக் குறை அதிகமாக இருந்து கொண்டு வருகிறது. காரணம் அங்கே கிணற்றில் இருந்து இறைத்துத்தான் நஞ்சை சாகுபடி செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்தவகையில்

[திரு. சு. அங்கமுத்து நாயக்கர்] [3rd February 1966]

பாசன வசதியைப் பெருக்க நல்ல அணைகளைக் கட்டியும், ஏரி குளங்களைச் செப்பனிட்டும் நாம் விவசாயிகளுக்கு உற்சாகத்தை ஏற்படுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். பொதுவாக எங்கள் ஊரில்—ஆத்தூரில் பெத்தனையகம்பாளையம் என்ற இடத்தில் ரெட்டி அணை பாழ்பட்டுக் கிடக்கிறது. அதை ஏற்கனவே இந்தச் சபையில் சொல்லியிருக்கிறேன். அதைச் சரிசெய்து கொடுத்தால் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கரா நஞ்சை நிலம் சாகுபடி ஆகும். சுற்றுப்புற கிணறுகளிலாவது நல்ல ஊற்றம் ஏற்படும். ஆகவே, அதைச் செய்துதரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து நான் மின்சாரத்தைப் பற்றி அதிகம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்தியாவிலேயே நல்ல வேலையைச் செய்திருப்பது நம் மாநில மின்சார போர்டுதான். யாரும் அதை மறுக்க முடியாது. மின்சாரத்துறை நல்லவகையில் செயல்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. இருந்தாலும் இயற்கையையொட்டிப் பார்ப்போமேயா லுல் மின்சாரம் உபகரணம் இல்லாமல் வேலை தேங்கி கிடக்கிறது. அதை மற்றவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாகப் பல கிணறுகளுக்கு தீண்டகாலமாக சர்வீஸ் கனெக்ஷன் கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிறது. கம்பி இல்லை என்கிறார்கள். உணவு உற்பத்தி என்றால் நாம் பெரிதும் இறைவைப் பாசனத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருப்பதால் உடனடியாக மின்சார உபகரணங்களைப் பெற்றுக் கொடுத்து எல்லாக் கிணறுகளுக்கும் கனெக்ஷன் கொடுக்க வகை செய்ய வேண்டும்.

உணவு தானியத்தைப் பொருத்த வரையில் கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக பல மடங்கு பெருக்கிக் கொண்டு தான் வந்திருக்கிறோம். இருந்தும் ஜனப்பெருக்கமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜனப் பெருக்கத்தை ஒழுங்கு செய்ய இதுவரை நாம் கவனம் செலுத்தவில்லை. சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டு அதிக உணவு உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அப்படிச் செய்யாதது போலப் பேசுவது எல்லாம் பொதுவாக ஒரு பிரசாரத்திற்காகத்தான். இருந்தும் ஜனப் பெருக்கமும் 18 கோடிக்கு மேல் ஆகியிருப்பதால் இன்னும் அதிக உணவு உற்பத்தி செய்ய நவீன இயந்திர வசதிகளைப் பெருக்க வேண்டும்.

இன்னும் எங்கள் ஆத்தூர் தாலுகாவைப் பார்க்கப்போனால் நூற்றுக்கு 99 இடங்களில் கிழங்கு, கரும்பு போன்ற வகைகளில் பயிர் வைக்கிறார்கள். நெல் பயிரிடுவது இல்லை. பயிரிட்டாலும் தங்களுக்குத் தேவைப்படுகிற அளவு இரண்டு மூன்று வயல்களில் பயிரிட்டுக்கொள்கிறார்கள். மற்றவற்றில் குச்சி வள்ளிக் கிழங்கு, கரும்பு போன்றவற்றை வைத்து விடுகிறார்கள். இதை அரசாங்கம் நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிச் செய்தால்தான் உணவு தானிய உற்பத்தி குறைந்து இருக்கிறது. உணவு தானியத்தை அரசாங்கம் கேட்கிற விளைக்குக் கொடுக்கிறபோது அளவுக்கு மேலேயே கொடுத்தால் 1 ரூபாய் 2 ரூபாய் அரசாங்கம் அதிகமாகக் கொடுக்கும் என்று சொல்

3rd February 1966] [திரு. சு. அங்கமுத்து நாயக்கர்]

கிருட்கள். இப்படிக் கொடுப்பதில் ஜனங்கள் அவ்வளவு ரொம்ப சந்தோஷப்பட மாட்டார்கள் என்றுதான் நினைக்கிறேன். இப்படிக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் உணவை உற்பத்தி செய்யக்கூடியவர்களுக்கு வரியை வஜா செய்ய வேண்டுமென்று அவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய வரியை ரத்து செய்யவேண்டுமென்று, கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்வதால், அரசாங்கம் வரியைத் தள்ளி விட்டது என்று உணவு உற்பத்தி செய்யக்கூடியவர்கள் ஆர்வத்துடன் வேலை செய்வார்கள். சேலம் ஜில்லாவை எடுத்துக் கொண்டால், ஆத்தூரில் 75 கே. ஜி. நெல் 45 ரூபாய்க்கு விற்கிறது. ஆனால் அதே நெல் அங்கிருந்து 30-வது மைலில் உள்ள சேலத்தில் 55 ரூபாய் அல்லது 56 ரூபாய் அளவில் விற்கிறது. ஒரு சில இடங்களில் குறைவாகவும் விற்கிறது. செளத் ஆற்காடு போன்ற மாவட்டங்களில் விலை கம்மியாகவும் விற்கிறது. ஆனால் சேலம் ஜில்லாவை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரு இடத்தில் குறைவாகவும், மற்றொரு இடத்தில் அதிகமாகவும் விற்கிறது. திருச்செங்கோட்டில் அதே நெல் 65 ரூபாய்க்கு விற்கிறது. அதனால் திருட்டுத்தனமாக, தவறான முறையில் முறை தவறி வேறு இடத்திற்குக் கொண்டு போக ஆசைப்படுகிறார்கள். இப்படி அவர்கள் செய்துவிடுகிற காரணத்தால் அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கிற ஒரு சலுகையையும் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று எண்ணுகிற எண்ணம் நிறைவேற்றமுடியாமல் போய்விடுகிறது. 75 கே. ஜி. நெல் 10 ரூபாய் அல்லது 15 ரூபாய் அதிகமாக இருந்தால் எப்படிச் கண்ட்ரோல் விலைக்குக் கொடுப்பார்கள், வாங்குவார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதைத் தவிர உணவு தானிய உற்பத்தியில் இயற்கையாகவே பருவ மழை தவறிய காரணத்தால் பல கட்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால் விவசாயிகளுக்கு இன்னும் உற்பத்தியில் ஊக்கத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமானால் நிலவரியை ரத்துசெய்ய வேண்டுமென்று நான் மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உணவு தானியம் கொண்டு செல்வது, ஒரு ஜில்லாவை விட்டு இன்னொரு ஜில்லாவிற்குக் கொண்டு செல்லக் கூடாது என்பது இருந்தாலும்கூட, ஒரே ஜில்லாவிற்குள் ஒரு தாலுகாவிலிருந்து மற்றொரு தாலுகாவிற்குக் கொண்டுபோகக் கூடாது என்று இருக்கிற தடையை எடுத்து விடவேண்டும். ஒரே ஜில்லாவிற்குள் கொண்டுபோவதற்கு ஏந்தவிதமான தடையும் இருக்கக் கூடாது. இந்தமாதிரி கலெக்டரிடம் சொல்லி ஒரு ஜில்லாவிற்குள் கொண்டுபோவதற்கு இருக்கக்கூடிய தடையை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த வரி வஜாவைப் பற்றிச் சொல்லும் பொழுது, 1936-ஆம் வருஷம் எப்படி கள்ளுக் கடையை ஒழிப்பதற்கு மது விலக்கைக் கொண்டு வருவதற்கு எப்படி சேலம் ஜில்லாவை ஒரு முன்மாதிரியாகக் கொண்டு அங்கே முதலில் ஒழித்தார்களோ அதைப்போல் இந்த வரி வஜா செய்யும் பொழுதும் பரிட்சார்த்தமாகச் செய்துபார்க்க வேண்டுமென்றால் சேலம் ஜில்லாவை—எனென்றால் சேலம் ஜில்லாவில் இறைவைப் பாசனம் தான்—அதனால் ஒரு முன்மாதிரியாக எடுத்துக்கொண்டால் வரி வஜா செய்வதினால் எவ்வளவு உற்பத்தி செய்கிறார்கள் என்ற கணக்கைத் தெரிந்து கொள்ளமுடியும்.

[திரு. சு. அங்கமுத்து நாயக்கர்] [3rd February 1966]

ஆகவே சேலம் ஜில்லாவை 1936-ஆம் ஆண்டு மதுவிலக்கைக் கொண்டு வருவதற்கு முன்மாதிரியாக எடுத்துக் கொண்டதைப் போல இப்பொழுது வரி வஜா செய்வதற்கும் எடுத்துக்கொண்டு வரி வஜா செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக எங்கள் ஊர் இப்பொழுது நகரசபையாக இருக்கிறது. முன்பு பஞ்சாயத்தாக இருந்த காலத்தில் நாங்கள் குடிதண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்ட பொழுது 16,000 ரூபாய் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டதால் நாங்கள் 16 ஆயிரம் ரூபாயும் கட்டி இருக்கிறோம். ஆனால் இது வரையில் அந்தத் திட்டம் நிறைவேறவில்லை. அதன் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார்கள் என்றே தெரியவில்லை. ஆகவே, நான் காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முதல் ஆண்டில் இந்தத் திட்டத்தை எடுத்து எங்கள் ஊர் மக்களுக்குக் குடிதண்ணீர் வசதியை ஏற்படுத்திக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இது பல ஆண்டுகளாக அப்படியே திட்டம்போடப்பட்டு நிறைவேறாமல் இருக்கிறது என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். ஆகையால் அடுத்த நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முதல் ஆண்டிலேயே இந்தக் குடிதண்ணீர் வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக எங்கள் ஊரில் ஒரு பால்டெக்னிக் வைக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். அவர்களும் அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அதையும் உடனடியாக ஆத்தூரில் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதில் துரிதமான கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக இந்தத் தங்கப்பத்திரம் பாதுகாப்பிற்காக தங்கம் பெற்றுக்கொள்வதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஏதோ அதிகாரிகள் எங்கே எங்கேயோ சுற்றி வாங்க வேண்டியிருப்பதால் சம்பளத்தில் பாதிக்குமேல் போய்விடுகிறது என்று சொன்னார்கள். அப்படிப்போய் தங்கம் வாங்கவில்லையென்றாலும்கூட தங்கம் வசூலாகும் என்று நினைக்கிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. மனதோடு தங்கம் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் சொம்பப் பேர்கள் இருக்கிறார்கள் ஆனால் அவர்களிடம் போய்க்கேட்டால் கொடுப்பார்கள். ஆகவே அப்படிப் போய்க் கேட்டால்தான் தங்கம் கிடைக்கும். இதற்காக ஒரு சமிட்டி போட்டு எங்கனையும் அதில் ஏன் சேர்க்கவில்லை என்றெல்லாம் சொல்வது சரியல்ல. இந்தியா பூராவும் நம்முடைய நாடு என்று நினைத்து நம்முடைய சொந்தக் காரியம் செய்வது போல் செய்ய வேண்டியது நம் கடமையாகும். இது, பாதுகாப்பிற்கு நாமே வலியவந்து நம்முடைய கடமையைச் செய்ய வேண்டும். அந்த வகையில் எல்லோரும் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும். இப்பொழுது நம்முடைய பிரதம அமைச்சராக இருக்கின்ற திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்களைப் பாராட்டி அவர்கள் நிர்வாகத்திற்கு நாம் ஆதரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எஸ். முருகையன் : கனம் தலைவரவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரையின்மீது நான் என்னுடைய

3rd February 1966] [திரு. எஸ். முருகையன்]

கருத்துக்கள் சிலவற்றையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்களின் உரையிலே உணவு தானிய உற்பத்தி விவசாயம் இவற்றைப்பற்றி முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைய தினம் விவசாயிகளுடைய நிலையும், உணவு நிலைமிகவும் மோசமான நிலையில் இருக்கிறது. மாநிலத்திலே மக்கள் ஒரு பகுதியிலே உள்ளவர்கள், ஒரு லிட்டர் அரிசி 53 பைசா கொடுத்து வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் மற்ற பகுதிகளிலே இருக்கக்கூடியவர்கள் 1 லிட்டர் 1 ரூபாய் அல்லது 1.25 விலை கொடுக்கக்கூடிய நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுபற்றி சர்க்கார் வேண்டுமானால் சமாதானம் சொல்லலாம். “நாங்கள் மாநிலம் புராவும் இன்ன விலைக்குத்தான் விற்கவேண்டுமென்று நிர்ணயித்து இருக்கிறோம். அப்படித்தான் விற்க வேண்டும். யாராவது தவறு செய்தால் அதை எங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தால் நாங்கள் அதை நிவர்த்தி செய்து எல்லோருக்கும் நிர்ணயித்த விலையில் கிடைக்கும்படி செய்வோம்.” என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லலாம். ஆனால் உண்மையிலேயே இன்று நாட்டிலுள்ள விவசாயிகள் எல்லாம் மிகவும் பரிசுபகரமான நிலையில் இருக்கிறார்கள். சென்ற மூன்று, நான்கு ஆண்டுகளாகவே விவசாயிகள் தங்களுக்கு விவசாயத்திலே உற்பத்தி செய்யக்கூடிய உணவு தானியத்திற்குக் கொடுக்கக்கூடிய விலை சுட்டுப்படியாதவிலையாதலால் விலையை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விலை நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. அது போதவில்லை என்று விவசாயிகள் முறையிட்டார்கள். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு ஒரு குவிண்டாலுக்கு 2 ரூபாய் முதல் 3 ரூபாய் வரை உயர்த்தி இருக்கிறார்கள். ஆனால் அப்படி உயர்த்திய தொகைகூட சென்ற 15 நாட்களுக்கு முன்பிருந்துதான் மொக்கக் கொள்முதல் வியாபாரிகள் கொடுக்கிறார்களே தவிர உத்தரவு போட்ட நாளிலிருந்து கிடைக்கவில்லை. நெற்கு வமி வகை செய்ய வேண்டும். முதல் ஐந்தாண்டிக் கிட்டத்தின் உற்பா காலத்தில் 38 லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தியாயிற்று என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டிக் கிட்டத்தின் ஆரம்ப காலத்திலே 53 லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தியாகி இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உணவு உற்பத்தி சம்பந்தப்பட்ட கணக்குகள் எல்லாம் அதிகாரிகள் கொடுக்கக்கூடிய கணக்கை வைத்துக்கொண்டு அமைச்சர்கள் சொல்லுகிறார்கள். முதலிலே கொடுக்கப்பட்ட புள்ளிவிவரத்தையும் இப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற புள்ளிவிவரத்தையும் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் மக்களுடைய ஜனக்கொடை உயர்வையும் உணவு உற்பத்தியின் உயர்வையும் பார்க்கால் நியாயமான முறையில் எல்லா மக்களுக்கும் உணவு கிடைக்கக்கூடுவெண்டுமென்ற கணக்கைத்தான் இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் காட்டுகின்றன.

இப்போது நாட்டினுடைய நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்றால், நாம் முன்பு சொன்னது மாதிரி ஒரு பகுதியில் உணவுப் பொருள் கிடைப்பதும், இன்னொரு பகுதியில் கிடைக்காத நிலைமையும், ஒன்றுக்கு இரண்டாக விலை கொடுத்து வாங்க

[திரு. எஸ். முருகையன்] [3rd February 1966]

வேண்டிய நிலைமையும் இருக்கிறது. உணவு தானியத்தை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு நல்ல விலை கிடைக்கவில்லை உற்பத்திச் செலவுக்கேற்றபடி நல்ல விலை கிடைக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக இதே சட்ட மன்றத்திலே விவசாயிகளுக்கு 1963-ம் ஆண்டிலும் 1965-ம் ஆண்டிலும் நிலத் தீர்வையையும், நீர் தீர்வையையும் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டம் இந்த மன்றத்திற்கு வந்த நேரத்தில் கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள், 'சுதந்திரம் வருவதற்கு முன்பாக நமது வருமானத்தில் 30 சதவிகதத்திற்கு மேல் நில வரியாகப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தோம் என்றும், இப்போது நிலவரி மொத்த வருமானத்தில் 9 சதவிகதந்தான்' என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்னால் எந்த அளவுக்கு நமது மாநிலம் வருவாயைப் பெற்று இருந்ததோ, அதைப் போல் 22 மடங்காக இப்போது வருவாய் உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் ஏழை விவசாயிகளுடைய நிலை இன்று அத்தனை மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறதா என்றால் இல்லை. இந்த நிலையில் எப்படி அவர்கள் உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும்? அவர்களுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கவில்லை. உற்பத்திச் செலவுக்கேற்றபடி கட்டுபடியாகவில்லை. அதனால்தான் இன்று நஞ்சை வைத்திருக்கிறவர்கள் எல்லாம் தென்னை, கரும்பு, வாழை போன்ற பொருள்களை வைக்கும் நிலைக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே உணவு தானிய உற்பத்தி பெருக வேண்டுமென்று சொன்னால், விவசாயிகளுக்கு நிலத் தீர்வைகளே இல்லாமல் செய்ய வேண்டும். நல்ல விதை தானியங்கள் கொடுக்கவேண்டும். இப்படி எல்லா வகையான நன்மைகளையும் செய்தால் சுண்டிப் பாக உற்பத்தி பெருகும். ஆனால் எட்டளவில் சொல்லிவிட்டு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்யாமல் விவசாயிகளுக்குப் பல வகையிலும் தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தால் எப்படி உற்பத்தி பெருக முடியும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவதற்கு என்ன இலக்கை அடையவேண்டுமோ, அதை விட 9 லட்சம் டன் அளவுக்கு உற்பத்தி குறைவாக இருக்கிறது. இப்போதே பற்றாக்குறை இருக்கும்போது, ஆண்டுக்கு ஒரு கோடி அளவுக்கு உலகில் ஜனத்தொகை உயர்ந்து கொண்டே போகும்போது நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலும் இதற்கேற்ப ஜனத்தொகை உயரும். அப்போது மற்ற அண்டை மாநிலங்களில் இருக்கக் கூடிய உணவுப் பஞ்சம் நம்முடைய மாநிலத்திற்கும் வரக் கூடிய நிலைமை ஏற்படும். தற்போது நாம் வெளிநாடுகளில் இருந்து உணவு தானியத்தை இறக்குமதி செய்கிறோம். அவ்வாறு இறக்குமதி செய்யக்கூடிய நிலையில் மூட்டைக்கு 15 ரூபாய், 20 ரூபாய் செலவு செய்யப் படுகிறது. ஆனால் இங்கிருக்கும் விவசாயிகளுக்குக் குவிண்டாலுக்கு 2 ரூபாய் 2½ ரூபாய்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த 15, 20 ரூபாயில் ஒரு பாதியையாவது விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தால் அவர்கள் அதிகமாக உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய மாட்டார்களா? நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் ஏராளமான கிணறுகளை வெட்டிப் போகிறோம் என்று கூறுகிறார்கள். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஐயாபிராம் கிணறுகள் வெட்டிப் போகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். தாலுகா வாரியாக 300, 400 கிணறுகள் என்று பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட இருக்கிறது. கிணறு வெட்டுவதற்கான பணம் சிறு விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்க

3rd February 1966] [திரு. எஸ். முருகையன்]

கிறதா என்றால் இல்லை. ஐந்து, பத்து, பதினைந்து; இருபது ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்குத்தான் கிடைக்கிறது. ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கர் வைத்திருக்கக் கூடிய விவசாயிகளுக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஏராளமான பேர் கிணறு வெட்டத் தயாராக இருக்கும் போது ஏன் கடன் கொடுப்பதிலே கஞ்சத்தனம் காட்ட வேண்டும்? ஐயாயிரம் ரூபாய் கடனாகக் கொடுப்பதில் 500 ரூபாய் சப்ஸிட்யாகக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த 500 ரூபாய், கடன் தொகையை வாங்குவதற்குள்ளேயே செலவழிந்துவிடுகிறது. நிலம் இருக்கிற விவசாயிகள் எவ்வளவு பேர் கேட்டாலும், கடனைக் கொடுப்பதில் கஞ்சத்தனம் காட்டாமல் அவ்வளவு பேருக்கும் கடன் கொடுக்க வேண்டும். இப்போது இருக்கக்கூடிய தண்ணீர் நல்ல முறையில் பயன்படுத்தப்படுகிறதா என்பதையும் சிந்திக்கவேண்டும். என்னுடைய தொகுதியில் செய்யாறு ஓடுகிறது. அதிலே ஏராளமான தண்ணீர் வீணாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு அருகாமையில் எலத்தூர் என்ற ஊர் இருக்கிறது. அங்கே ஒரு அணை 150 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப்பட்டு அதிலிருந்து நான்கைந்து ஏரிகளுக்குத் தண்ணீர் செல்லவேண்டும். அங்குள்ள அணை ஆற்றைவிட மட்டமாக இருக்கிறபடியால் வாய்க்காலில் தண்ணீர் திரும்பாது இருக்கிறது. கடந்த மூன்றாண்டுகளாக, அதை இரண்டு அடி உயர்த்த வேண்டுமென்று முயற்சி செய்த பிறகு பாதி அணையை உயர்த்தினார்கள். வாய்க்காலில் தண்ணீர் செல்ல வசதி செய்தால் இன்னும் ஏழெட்டு ஆயிரம் ஏக்கர் நிலங்கள் பாசன வசதி பெற்றிருக்கும், சர்க்கார் அந்தத் திட்டத்திற்காகப் பணத்தைக் கொடுக்கிறார்களே தவிர, பணம் அவ்வளவும் அதற்காகச் செலவு செய்யப்படுகிறதா என்றால் இல்லை.

ஐம்பது ஏக்கருக்கு ஒரு பொதுக் கிணறு வெட்டவேண்டுமென்று சர்க்காரிடத்தில் திட்டம் இருக்கிறது. இதைச் செயல்முறைக்குக் கொண்டுவரவில்லை. இப்போது ஏ.டி.டி. 27 விதையைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சர்க்கார் பல விதைப் பண்ணைகளுக்குச் செலவு செய்தது என்ன ஆயிற்று? விவசாயிக்குச் சரியானபடி விதைகள் கிடைக்க முடியாத நிலைமையானது இருந்து கொண்டிருக்கிறது. கிணறு வசதி, பாசன வசதி, நல்ல தரமான விதைகளைக் கொடுத்தல், போன்ற வசதிகளை விவசாயிகளுக்குச் செய்து கொடுத்தால்தான் அவர்கள் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் விவசாய விஸ்தரிப்பு அதிகாரிகள் உற்பத்திப் பெருக்கிலே ஈடுபட வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே அவர்கள் அதற்கான வேலையைச் செய்கிறார்களா என்றால் இல்லை. அவர்கள் ஏதோ ஊரைச் சுற்றி வருகிறார்கள். உணவு தானிய உற்பத்திக்காகப் பாடுபடுகிறார்கள் என்றால் இல்லை. அவர்கள் சர்க்காருக்குப் புள்ளி விவரங்களைத் தயார் செய்து கொடுக்கத் தான் நேரம் இருக்கிறதே தவிர, விவசாய வளர்ச்சியிலே அவர்களால் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலே அதிகக் கிணறுகளுக்கு மின்சாரம் கொடுத்ததன் மூலம் பாசன வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு கொடுத்தும் உணவு உற்பத்தி ஏன் பெருகவில்லையென்று கேட்டால், செய்யாறு பகுதியைத் தவிர, மற்றப் பகுதிகள்

[திரு. என். முருகையன்] [3rd February 1966]

வரண்ட பிரதேசமாக இருப்பதால்தான், அந்த நிலைமை இருக்கிறது. மின்சாரப் பம்பு செட்டுகளை அதிகமாக வைப்பதன் மூலம் தான் மேலும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். ஆனால் மின்சாரப் பம்பு செட் கனெக்ஷன் வேண்டுமென்றால் உரிமைச் சான்று வாங்க தாலுக்காப் பீசில் பத்து கிராம் தங்கம் கொடு என்று கேட்கிறார்கள். மக்கள் தங்கத்தை வாரிவாரி வழங்கி னார்கள் என்று அமைச்சர்கள் சொன்னார்கள். எங்கள் மாவட்டத் திலும் இரண்டு லட்சம் கிராம் அளவுக்குத் தங்கத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தங்கம் வசூலிப்பதிலே உண்மையிலே நேர்மையான முறை கையாளப்படுகிறதா என்று பார்க்க சர்க்கார் ஒற்றர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை ஒவ்வொரு மாவட்டத் திற்கும் அனுப்பிப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு தாலுக்காவில் தங்கம் வசூலிக்கும்போது தாசில்தார், டெபுடி தாசில்தார், டி.எஸ்.ஓ. ஆகியவர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு ஓனர்ஷிப் சர்டிபிகேட் வேண்டுமென்று சொன்னால் பத்து கிராம் தங்கம் கொண்டு வந்திருக்கிறாயா என்று கேட்கிறார்கள். வற்புறுத்த வில்லை என்று வெளியே சொல்கிறார்களே தவிர, ஏழை விவசாயி களிடம் இந்த மாதிரி ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தங்கம் கொடு என்று கேட்கிறார்கள். இரண்டு ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவன் ஓனர்ஷிப் சர்டிபிகேட் வாங்கவேண்டுமென்றால் அவன் உடனே 10 கிராம் தங்கம் கொடுக்கவேண்டும். எங்கிருந்து கொடுப்பான்? அவர்களுக்கு அவ்வளவு வசதி இருக்கிறதா? உற்பத்தி எப்படிப் பெருகும் இப்படியிருந்தால்? உற்பத்தி பெருகவேண்டுமென்றால் விவசாயிகளுக்கு நல்ல உரம் கொடுக்கவேண்டும், நல்ல விதைகள் கொடுக்கவேண்டும், அவர்களுக்கு கிணறுகள் வெட்ட பணம் கொடுக்கவேண்டும், அவர்களுக்கு உடனடியாக மின்சாரக் கனெக்ஷன் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு நிலத்தீர்வை இல்லாமல் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தவிர, எத்தனை திட்டங்கள் போட்டாலும் நல்லமுறையில் உணவு உற்பத்தியைச் செய்யமுடியாது. விவசாயிகளுக்கு வரி போடுகிறோம் தவிர, மற்றவர்கள் பேரில் என்ன செப்திருக்கிறார்கள்? சென்ற சட்ட சபைக் கூட்டத் தொடரில் வியாபாரிகளை, கள்வக் கணக்கு வைத் திருப்பவர்களைக்கண்டு பிடித்தோம், கண்டு பிடித்த கணக்குகளை ஒரு காலவரம்பிற்குள் சரியானபடி செய்து கொடுத்து விடுகிறோம் என்று சொன்னதின் பேரில், அதற்காக கொண்டு வரப்பட்ட மசோதாவை வாபஸ் பெற்றுவிட்டோம். ஆக கள்ளக்கணக்கு எழுதுகிறவர்களுக்குச் சலுகை கொடுக்கிறோம். ஆனால் உணவு தானியத்தை உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கு வரி போடுகிறோம். இது நியாயமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். எங்கள் பகுதியில் சாத்தனூர் அணை கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டு முதலில் அங்கு தண்ணீர் குறைவாக இருக்கிறது. 8,000 ஏக்கருக்கு பாசனவசதி செய்யமுடியும் என்று சொன்னார்கள். சென்ற ஆண்டு இந்தத் தேதியில் எந்த அளவு தண்ணீர் இருந்ததோ அந்த அளவு இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. சென்ற மாதம் பெய்த மழையினால் தண்ணீர் நிறைய வந்து விட்டது. ஆனால் சர்க்கார் அதிகாரிகள் அதிக ஏக்கர்களுக்கு தண்ணீர் விட முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். அணையால் பயனடையக் கூடிய விஸ்தீரணம் 22,000 ஏக்கர். 22,000 ஏக்கர் பாசன வசதி

3rd February 1966]

[திரு. எஸ். முருகையன்]

செய்ய தண்ணீர் வசதி இருந்தும் விட முடியாது என்று சொல் கிறார்கள் அதிகாரிகள். அது தென் ஆர்க்காடு ஜில்லாவிற்குப் போகவேண்டுமென்று இருப்பில் இருக்கவேண்டுமென்று சொல் கிறார்கள். சாத்தனூர் அணியில் இரண்டாம் கட்ட வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதேபோன்று இன்னும் 20,000 ஏக்கருக்கு பாசனம் செய்யக்கூடிய நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அடுத்த ஆண்டு நல்லமுறையில் சிந்தித்துப் பார்த்து, சாத்தனூர் அணைப் பகுதியில் உள்ள எல்லா நிலங்களுக்கும் மேல்கொண்டு 10,000 ஏக்கர்களுக்குப் பாசன வசதி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. க. தா. பெருமாள் ராஜு : கனம் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் ஆற்றிய உரைக்கு நன்றி தெரிவித் துக்கொண்டு நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்பு கிறேன். காலம்சென்ற பிரதமர் அவர்கள் கடைசியாக உலகம் போற்றத்தக்க விதத்தில் தாஷ்கண்ட் ஒப்பந்தம் மூலம் சமாதா வத்தை ஏற்படுத்தி விட்டுச் சென்றார்கள். அவரது மறைவுக்கு என் ஆழ்ந்த வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவரது ஆத்மா சாந்தி அடைய வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் உரையிலே விவசாயத்திற்கு முதல் இடம் தரப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. பெரிய பெரிய நீர்த்தேக்கங்களை எல்லாம் கட்டி முடித்திருக்கிறோம். இன்னும் அதனால் சில விவசாயிகள் அனுகூலம் அடையாமல் இருக்கிறார்கள். எனது தொகுதி மிகவும் பிற்பட்ட பிரதேசம். அங்கு தாளவாடி என்ற யூனியன் இருக்கிறது. 1952-ல் இங்கு நிதி அமைச்சராக இருந்த திரு. வி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அங்கு சென்றிருந் தார்கள். அங்கு அவர்கள் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தினார்கள். தாளவாடி மைசூர் பார்டருக்கு அருகில் உள்ள யூனியன். அங்குள் ளவர்கள் பெரும்பாலோர் கன்னடம் பேசக் கூடியவர்கள். அவர்கள் அந்த இடம் மைசூரோடு சேர வேண்டுமென்று புரட்சி செய்தார்கள். அந்த சமயத்தில் திரு. வி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அங்கு சென்று அமைதியை ஏற்படுத்தி புதிதாக ஒரு யூனியன் கட்டடத்தை ஆரம்பித்து அங்கு பலவித அபிவிருத்தித் திட்டங் களைச் செய்தார்கள். அதற்குப் பின் அந்த ஏரியாவில் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் நல்ல முறையில் செயல்படவில்லை. அங்கு 30 குளம், குட்டைகள் இருக்கின்றன அங்கு ஒரு வித பாசனவசதியும் ஏற்படவில்லை. நான்காம் திட்ட முதல் வருடத்தில் அந்தக் குளம், குட்டைகளை நல்லமுறையில் கட்டி சீர்படுத்தினால் அங்குள்ள மக்கள் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு நம் சர்க்காரை வாழ்த்துவார்கள் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படு கிறேன். இந்த வருடம் அங்கு மழை பெய்யவில்லை. அங்கு கேழ் வரகு தான் அதிகமாகப் பயிர் செய்வார்கள். இந்த வருடம் அங்கு உணவுத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்குள்ளவர்கள் எல்லாம் பாமர மக்கள். கல்வி அறிவு இல்லாதவர்கள், பிற தாலுக் காக்களுக்குக்கூட அவர்கள் சென்று பார்த்ததில்லை. ஆகவே, அந்த பிரிக்காவினுள்ள மக்களுக்கு அதிகப்படியான ரேஷன் கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதுபற்றி அங்குள்ள பஞ்சாயத்து

[திரு. க. தா. பெருமாள் ராஜு] [3rd February 1966]

யூனியன் சேர்மன் கூட என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் முயற்சி எடுத்தும் அது பலன் அளிக்கவில்லை என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்தியூர், பர்கூர் இவ்விடங்களில் இதே நிலைதான். இந்த பிரச்சனைகள் மைசூர் எல்லை ஓரத்தில் இருக்கின்றன. எங்கள் பகுதியில் விளையக்கூடிய ராகியை மைசூருக்கு கடத்திச் செல்கிறார்கள். மைசூர் பகுதிக்கு மேற்கே ஜி.தி.ம.ப.ம., வடக்கே செல்லனபாளையமும் இருக்கிறது. இந்த இடங்களுக்குப் பின் மலைதான் உள்ளது. அந்த இடங்களிலிருந்து ராகி மைசூருக்கு கடத்திச் செல்லப்படுகிறது. அங்கு செக் போஸ்ட்ஸ் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த செக் போஸ்ட்ஸ் தீவிரமாக வேலை செய்தால்தான் அந்தப் பகுதியில் விளையக் கூடிய கேழ்வரகு அண்டை மாநிலத்திற்குப் போகாமல் தடுக்க முடியும். ஆகவே, எங்கள் பகுதியில் இருந்து ராகி வெளி மாநிலத்திற்குச் செல்லாமல் இருக்கத் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்தியூர் பிரக்காவில் வரப்பள்ளம், வழுக்குப் பாரைப் பள்ளம் என்ற திட்டம் பரிசீலிக்கப்பட்டது. ஒரு லட்சம் ரூபாய் இன்வெஸ்டிகேஷனுக்காக செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தினால் ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகள் பலன் அடைவார்கள். எங்கள் பகுதியில் சூழ.த.ந.நீர் வசதியும் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. எங்கள் பகுதி மேட்டுப் பிரதேசம், அங்குள்ள மக்கள் மழை இல்லாததினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு வரிவஜா செய்யவேண்டும். தவிட்டுப்பாளையம் பள்ளத்தில் ஒரு பாலம் கட்ட திரு. கக்கன்ஜி அவர்கள் பி.டப்ள்யூ.டி. மந்திரியாக இருந்தபோது ஒரு திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவடைந்து, மூன்றாம் ஐந்தாண்டுத்திட்டம் முடியும் இந்த சமயத்திலும் அந்தத்திட்டம் நிறைவேற்றப்படவில்லை. ஆகவே நான்காம் ஐந்தாண்டுத்திட்ட முதல் வருடத்திலேயே, இந்தத் திட்டத்தையும் சேர்த்து அங்குள்ள மக்களுக்கு வசதி செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்தியூரில் தவிட்டுப்பாளையம் பள்ளம் தான் அந்த ஒரு காட்டோடை யூனியன் ஆபீஸுக்குச் செல்ல அந்த ஓடையைத் தாண்டித்தான் செல்லவேண்டும். ஒவ்வொரு சமயத்தில் வெள்ளம் பெருகி ஓடையைத் தாண்டிச் செல்லமுடியாமல் இருப்பதால், ஆபீஸுக்குச் செல்லமுடியாமல் யூனியன் ஆபீசில் உள்ளவர்கள் லீவ் எடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. இங்கு ஒரு பாலம் அமைக்க 1½ லட்சம் ரூபாய்க்கு எஸ்டிமேட் போடப் பட்டது திரு. கக்கன்ஜி அவர்கள் பி.டப்ள்யூ.டி. மந்திரியாக இருந்தபோது. ஆனால் இதுவரை அது கட்டப்படவில்லை. இன்பர்மேஷன் மினிஸ்டர் அவர்கள் வந்து பார்த்தார்கள். அவர்கள் செகரட்டரிக்கு எழுதினார்கள். கனம் மஜீத் அவர்களும் வந்து பார்த்து, அவர்களும் செகரட்டரிக்கு எழுதினார்கள். ஆனால் இதுவரையில் அந்தப் பாலம் கட்டப்படாமல் இருக்கிறது. அந்தப் பாலத்தை நான்காம் ஐந்தாண்டுத் திட்ட முதல் வருடத்தில் கட்டித்தரும்படி கேட்டுக்கொண்டு எனக்கு பேச அனுமதி தந்தத் தலைவர் அவர்களுக்கு என்னன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

3rd February 1966]

* திரு. சி. மாணிக்கம் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய பல கருத்துக்களை இந்த சபையில் எடுத்துச்சொல்லியிருக்கிறேன். இதுவரையிலும் எதுவும் அதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. அதை நான் மிகவும் வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் முத்தூர் ஏரியைப்பற்றி எடுத்துச்சொன்னேன். அருர் ஏரியைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னேன். எதுவும் செய்யவில்லை. முள்ளிக்காட்டு அணையைப் பற்றி சொன்னேன். அதுவும் செய்யவில்லை. மின்சாரம் வருவதைப்பற்றி சொன்னால், என் தொகுதியில் மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. என்ன கஷ்டம் என்று சொன்னால், பல விவசாயிகள் பம்பு செட்டுகளைப் பொருத்தி வைத்து 10 மாதங்கள், ஒரு ஆண்டு இப்படி காலமாகியும் மின்சாரம் கிடைக்கவில்லை. இதற்காக டி. ஈ. ஏ. ஈ. இவர்களை எல்லாம் போய் பார்த்தாகிவிட்டது; அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்? எங்களிடம் எட்டாம் நம்பர் கம்பியில்லை, என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட குறையை நாங்கள் யாரிடத்தில் போய் சொல்லுவது?

தண்ணீர் கஷ்டத்தைப்பற்றி பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். என்னுடைய சொந்த கிராமத்திலேயே மூன்று கிணறுகள் இருக்கின்றன. அந்த மூன்று கிணற்றிலும் உப்புத்தண்ணீர். ஆகவே குடிதண்ணீர் இல்லாமல் அங்குள்ள மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஓவர் டாங்க் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று எங்கள் அமைச்சர் அவர்களிடத்திலும் சொன்னேன். உங்கள் யூனியனிலிருந்து தீர்மானம் போட்டு வந்தால், அப்போது கவனிக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். இதை அங்கேயுள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன் சேர்மென்—அவர்களிடத்தில் போய் சொன்னேன். அவர் சொல்லுகிறார், என்ன இது, நடைபெறுகிற கதையா இது; என்று. இதை யாரிடத்தில் போய் சொல்வது என்று தெரியவில்லை. அங்கேயுள்ள மக்கள் குடி தண்ணீர் இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இன்றைக்கும், மற்றவர்களுடைய தயவில் தான் தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு செட்டியாருடைய கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் தண்ணீர் எடுக்கின்ற அரிஜன மக்கள் அந்தச் செட்டியார் இடுகின்ற வேலைக்குச் செல்லவேண்டும். இல்லையென்றால் தண்ணீர் கொடுக்க மறுத்துவிடுவார். அவர் நினைத்தது மாதிரி வேலைக்கு போக வேண்டும். இல்லையென்றால் கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்கக்கூடாது என்று சொல்லிவிடுவார். இப்படிப்பட்ட அடிமை நிலைமையில் அங்குள்ள மக்கள் இருந்து வருகிறார்கள் என்றால், இதை நன்றாகச் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்காக பலரிடத்திலும் கேட்டாய்விட்டது. பல கேள்விகளும் கேட்டாய் விட்டது. மதிப்பிற்குரிய எங்கள் அமைச்சர் அவர்களிடத்திலும் சொல்லியாய்விட்டது. இன்னும் நிலைமை மாறவில்லை. அந்தக் கிராமத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் அவருடைய 4 அல்லது 5 பர்லாங் தூரத்திலுள்ள சொந்தப் பாசனத்துக்காக உள்ள கிணற்றிலிருந்து தான் தண்ணீர் எடுத்து சாப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இந்தக் கிராமத்தில் எந்தவிதமான பாசனமும் இல்லாமல்—எல்லோருக்கும் நல்லமுறையில் குடிதண்ணீர் கிடைப்பதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று இந்த மன்றத்தில் நான் மன்றாடிக்கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. சி. மாணிக்கம்]

[3rd February 1966]

அதே போன்று எங்கள் பக்கத்திலுள்ள விவசாயிகளுக்கும் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. விவசாயிகளுக்கென்று பல சலுகைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று இங்கும் எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். பொதுக்கூட்டத்திலும் சொல்கிறார்கள். மாவட்ட அதிகாரிகளும் சொல்லிவருகிறார்கள். பெருமையாக இதைப்பற்றி எல்லோரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் யூனியன் ஆபீஸில் போய் விதைக் கேட்டால் வேண்டிய நேரத்தில் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஆடி, ஆவணி மாதத்தில் போய் கிச்சடி நெல் விதை வேண்டும் என்று கேட்டால் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். கார்த்திகை மாதத்தில் இருக்கிறது என்கிறார்கள். கார்த்திகை மாதத்தில் இதை எங்கே கொண்டு போய் பயிரிடுவது. அந்த நேரத்தில் ஏழை விவசாயிகள் விதையை வாங்குவதில்லை. அந்த நேரத்தில் பணக்காரர்கள் சர்க்கார் டிலைக்கு இந்த விதைகளை எல்லாம் வாங்கி வைத்துக் கொள்வார்கள். பின்னால் ஒரு வள்ளம் 3 ரூபாய், 3½ ரூபாய் என்று விற்பனை காசுக்கு மேல் காசு சம்பாதிக்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்கெல்லாம் ஏதோ இரண்டு மூன்று ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் சாதாரண விவசாயிகள். இவர்கள் போய் விதை வேண்டும் என்று பணக்காரர்களிடத்தில் கேட்கும் போது ஐந்து ரூபாய், ஆறு ரூபாய் என்று கணக்கு எழுதி வைத்துக்கொள்கிறார்கள். இப்படியிருந்தால் விவசாயிகளுக்கு எப்படி சலுகைகள் கிடைக்கும். பெரிய நிலச் சுவான்தார்கள் அதிகமாக எங்கள் பக்கத்தில் இல்லை. அப்படி பெரிய பண்ணை யாராவது வைத்திருந்தால், அவர்கள் பண்ணைக்கு அருகில் ஒரு போர்டை மாட்டி விடுவார்கள். இந்த கிராம சேவக்குகள். அங்கே விசேஷமாக எதையுமே காணமுடியாது, சாதாரணமாக ஜாரை யாக விதை விட்டு, பயிர் செய்திருப்பார்கள். இதில் ஜப்பான் முறைப்படியுள்ள பயிர் என்று போர்டை மட்டும் போட்டு விடுவார்கள். ஜப்பான் முறைப்படி யாரும் நூற்று விடுவதில்லை. சாகுபடி செய்வதும் இல்லை.

உரத்தை (உப்பை) பொறுத்தளவில், விவசாய ஆபீஸில் போய் கேட்டால் இல்லையென்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். ஏழை விவசாயிகள் உப்பு இல்லாமல் எப்படி பயிர் செய்யமுடியும்? சேலம் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை அங்குள்ள விவசாயிகள் எல்லாம் சாதாரணமாக பின் தங்கிய வகுப்பினர்தான். இரண்டு ஏக்கர், மூன்று ஏக்கர் என்றுதான் வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். 40, 50, 60 ஏக்கர்கள் என்று வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் அதிகம் கிடையாது. அப்படியிருந்தாலும் நான்கைந்து பேர்கள்தான் இருப்பார்கள். இவர்கள் கையில் விவசாய ஆபீஸ் அடங்கிப்போய் விடுகிறது. அங்கே போய் பார்க்கும்போது கடலில் போய் பார்ப்பது போல் இருக்கிறது. இதையெல்லாம் எதிர்கட்சிக்காரன் சொல்லுகிறான் என்று பார்க்காமல், அங்கேயுள்ள அதிகாரிகள் ஏழை விவசாயிகளுக்கு உதவிசெய்யும்படியான அளவில் உக்தரவுகளை போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயக் கருவிகள் எல்லாம் உயர்ந்த விலையில் விற்கின்றன. ஒரு காருக்கு—நாம் இங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிற கார் அல்ல—எங்கள் பக்கத்தில் விவசாயத்திற்கு உபயோகிக்கும் காருக்கு முன்னால் இரண்டு அணுவுக்கு வாங்கினது இப்போது 1-1/4 ரூபாய், 1-1/2

3rd February 1966] [திரு. சி. மாணிக்கம்]

ரூபாய் என்று விற்கப்படுகிறது. கலப்பை 2 ரூபாய், 3 ரூபாய் என்று விற்கப்படுகிறது. இம்மாதிரி எல்லா விலைகளும் அதிகமாக இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு வரிச்சமையும் அதிகமாக இருக்கிறது. இப்போது 10 ரூபாய் 15 ரூபாய் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதன் காரணமாக பின்தங்கிய பகுதிகளில் இருக்கின்ற விவசாயிகள் எல்லாம் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை எல்லாம் போக்குவதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இதில் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் தந்ததற்கு நன்றியை தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

1-27
p m

MR. CHAIRMAN (SRI M. DHANDAYUTHAPANI): The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

103. Notification issued with G.O. Ms. No. 4257, Home, dated the 1st December 1965, amending the Madras Motor Vehicles Rules, 1940, published with Home Department Notification No. 367, dated the 29th March 1940, at pages 1 to 40 of the Fort St. George Gazette Extraordinary, dated the 30th March 1940, as subsequently amended inserting a new rule 249-J, relating to Buses operated by the Madras State Transport Department and their use in more than one route. [Laid on the Table of the House under section 133 (3) of Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939).]

B. Reports, notifications and other papers.

* 17. The Madras Co-operative Societies (Amendment) Bill, 1966 (L.A. Bill No. 2 of 1966) with annexure.